

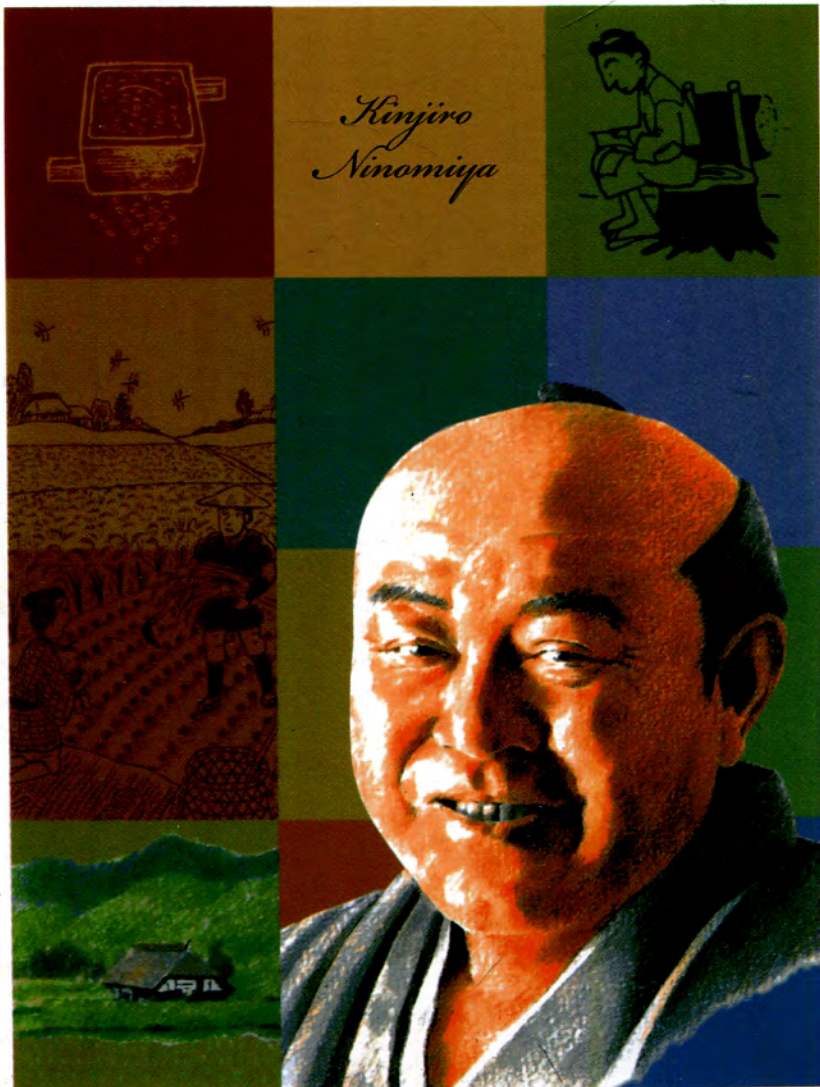

လယ်သမားများအား ဆင်းရဲတွင်းမှ လွတ်ကင်းစေသူ

နိုနိုဒီယ ခင်းဂျီရို

အောင်ကျော်ဟိန်း

二宮金次郎

THE DAIDO LIFE FOUNDATION

စာအုပ်အမှတ် (၃၁၇)

Quality Publishing House

အမှတ် (၅၀၈/၅၁၂)၊ ၂(ခ)လွှာ၊ ပထမထပ်၊
ကုန်သည်လမ်းနှင့် ဆိပ်ကမ်းသာလမ်းထောင့်၊

ကျောက်တံတားမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

ဖုန်း - ၃၈၃၆၆၄၊ ၃၈၆၈၃၃။

Mail : qualityph@gmail.com

၆၂၄၄ (၂၀၂၀)

နိန့်ပီယ ခင်းဂျီလိုစာအုပ်အား
ဘာသာပြန်သူ အောင်ကျော်ဟိန်းရှိမာအိုကာနှင့် မိသားစုမှ
လှူဒါန်းသည်။

Poplar Pocket Bunko Kodomo no Denki 18 Ninomiya Kinjiro By Masao Kogure

Text Copyright © 2010 by Kazuyo Kogure

Illustrations Copyright © Tadashi Akiyama

Illustrations Copyright © Zabou Nakajima

First Published in Japan in 2010

by POPLAR Publishing Co.,Ltd.

Myanmar translation rights directly arranged with

POPLAR Publishing Co.,Ltd.

First Published in Myanmar by

The Daido Life Foundation, 2012.

The Myanmar Publication arranged by

QUALITY PUBLISHING HOUSE Co.,LTD.

© Myanmar Edition: The Daido Life Foundation

© Myanmar Text : Aung Kyaw Hein Shimaoka

This Second Edition produced by Aung Kyaw Hein Shimaoka
under the agreement with the Daido Life Foundation.

**All rights reserved. No part of this book may be reproduced or
utilized in any form or by any means, electronic or mechanical,
without prior written permission from the publisher.**

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း :

ဘာသာပြန်သူ	ပုံနှိပ်တိုက်
အောင်ကျော်ဟိန်းရီမာအိုကာ	မြူးဝေလုံပုံနှိပ်တိုက်၊
မျက်နှာပုံ	ဒေါ်ယဉ်ယဉ်မွန်(၀၀၂၃၈)
ဉာဏ်လင်းထက်	ထုတ်ဝေသူ
ထုတ်ဝေသည့်ကာလ	Quality Publishing House
၂၀၁၂ ခုနှစ်၊ ဒီဇင်ဘာလ (ပထမအကြိမ်)	ဦးမြင့်ထွန်း(၀၀၂၆၇)၊
၂၀၁၆ ခုနှစ်၊ ဩဂုတ်လ (ဒုတိယအကြိမ်)	အမှတ် ၅၀၈/၅၁၂ (၂-၈)၊ ပထမထပ်၊
ဖလင်	ကုန်သည်လမ်း(ဆိပ်ကမ်းသာလမ်းထောင့်)၊
Eagle	ကျောက်တံတားမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့၊
စာအုပ်ချုပ်	ဖုန်း - ၃၈၃၆၆၄၊ ၃၈၆၈၃၃
ရွှေသမီး	အုပ်စု - ၁၀၀၀ အုပ်

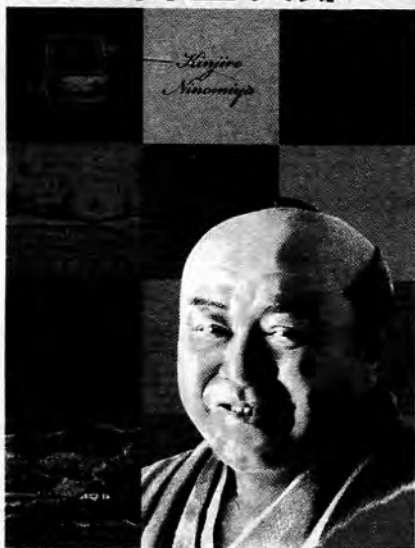

လယ်သမားများအား ဆင်းရဲတွင်းမှ လွတ်ကင်းစေသူ

နိနိုမိယ ခင်းဂျီလို

အောင်ကျော်ဟိန်း

二宮金次郎

DAIDO

THE DAIDO LIFE FOUNDATION

လယ်သမားများအား ဆင်းရဲတွင်းမှ လွတ်ကင်းစေသူ

နိနိုမိယ ခင်းဂျီလို

အောင်ကျော်ဟိန်း(မြန်မာပြန်)

Niomiya Hiroto

“ဂျပန်ကြေးမုံပြင် အစီအစဉ်” စာအုပ်ထုတ်ဝေရေးအမှာစာ	၈
ဒိုင်းဒိုအသက်အာမခံကုမ္ပဏီ ရန်ပုံငွေအဖွဲ့	၁၁
ဘာသာပြန်သူ၏အမှာစာ	၁၆
ဘာသာပြန်သူ အောင်ကျော်ဟိန်း၏ ကိုယ်ရေးအကျဉ်းချုပ်	၂၀
အမှာစကား	၂၂
တဲန်းမဲခေတ် ကပ်ကြီးဆိုက်ခြင်း	၂၄
ပေးကမ်းရက်ရောတတ်သည့် ဖခင်	၃၄
ထင်းရှူးပင်ပေါက် (၂၀၀)	၄၄
စံနမူနာက နီနီမီယ ခင်းဂျီလို	၅၅

မာ
တီ
က

ညီအစ်ကို တကွတပြားစီ

၆၇

မီးအိမ်လောင်စာဆီ

၇၆

မြေကွက်များ ပြန်လည်ဝယ်ယူခြင်း

၈၇

နယ်စား၏အိမ်တော်ထိန်းအိမ်တွင်လည်း အကြွေးမီးဝိုင်းနေခြင်း

၉၈

နယ်စားထံမှ ချီးမြှင့်ခံရခြင်း

၁၀၈

ခက်ခဲလှသည့် မေတ္တာရပ်ခံချက်

၁၁၈

ထွက်ပြေးတိမ်းရှောင်သည့် ခင်းဂျီလို

၁၂၈

ကပ်ဆိုက်တော့မယ်ဟေ့

၁၃၉

ပြန်လည်ထူထောင်လာကြသော ရွာများ

၁၄၉

“ဂျပန်ကြေးမုံပြင် အစီအစဉ်”
စာအုပ်ထုတ်ဝေရေးအမှာစာ
Japanese Mirrors Series

အာရှနိုင်ငံ အသီးသီး၌ “ဂျပန်” နိုင်ငံအကြောင်းကို ပိုမိုနားလည်သဘောပေါက်စေရန် ရည်ရွယ်၍ နိုင်ငံရေး၊ စီးပွားရေး၊ ယဉ်ကျေးမှု၊ သမိုင်းကြောင်းများနှင့် ပတ်သက်သော ဂျပန်စာပေလက်ရာများ၊ စာပေကျမ်းဂန်များအား အာရှနိုင်ငံအသီးသီး၏ ဘာသာစကားဖြင့် ဘာသာပြန် ထုတ်ဝေခြင်းကို ခရစ်နှစ် ၁၉၉၉ ခုနှစ်မှ အစပြုပြီး အင်တိုက်အားတိုက် ဆောင်ရွက်ခဲ့ပါသည်။

တစ်နည်းအားဖြင့် ဆိုရလျှင် ဂျပန်စာပေလက်ရာများ၊ ဂျပန်စာပေကျမ်းဂန်များကို အာရှနိုင်ငံအသီးသီး၏ ဘာသာစကားများဖြင့် ဘာသာပြန်ဆိုထုတ်ဝေခြင်းဖြင့် မျက်မှောက်ခေတ် ဂျပန်နိုင်ငံ၏နိုင်ငံရေးအခြေအနေ၊ အုပ်ချုပ်ရေး၊ စီးပွားရေးဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်

မှုတို့ကို သိရှိနားလည်စေလိုခြင်း ဖြစ်သည်။ ထို့အပြင် ထိုအကြောင်း အရာများ၏ ကျောထောက်နောက်ခံဖြစ်သော ဂျပန်နိုင်ငံ၏ သမိုင်း တို့နှင့်ပတ်သက်၍ အာရှနိုင်ငံအသီးသီးက ဂျပန်အကြောင်း လေ့လာ နေသော သုတေသီများ၊ သာမန်အရပ်သူ အရပ်သားများက ဂျပန် နိုင်ငံအပေါ် နားလည်မှု ပိုမိုနက်ရှိုင်းစွာ ရလာစေရန် ဖြစ်ပါသည်။ ဂျပန်နိုင်ငံက လျှောက်လှမ်းလာခဲ့သော သမိုင်းကြောင်း လမ်းခရီးကို အကိုးအကားပြုပြီး (သို့မဟုတ်) မပြုသင့်မမှားသင့်သော အကြောင်း အရာအပေါ် နောင်တရခြင်း အဆုံးအမ ဖြစ်စေပြီး အာရှနိုင်ငံ အသီးသီးတို့၏ ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်မှုအတွက် အကျိုးသက်ရောက်စေရန် မျှော်လင့်ချက် ထားရှိပါသည်။

ဤဘာသာပြန်ထုတ်ဝေခြင်းအစီအစဉ်ကို Japanese Mirror (ဂျပန်ကြေးမုံ) ဟု ခေါ်ဆိုထားပါသည်။ ယခုအကြိမ်မှာ ဂျပန်စာအုပ် ဖြစ်သော နိနိုမိယ ခင်းဂျီလို (Ninomiya Kinjiro) ကို ဦးအောင် ကျော်ဟိန်းက ဂျပန်ဘာသာမှ မြန်မာဘာသာသို့ ဘာသာပြန်ဆိုခဲ့ပြီး မြန်မာနိုင်ငံ၌ The Daido Life Foundation (DLF) အနေဖြင့် ထုတ်ဝေခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ (DLF) အနေနှင့် ယခုတစ်ကြိမ်သည် ပဉ္စမမြောက် မြန်မာဘာသာပြန်စာအုပ် ဖြစ်ပါသည်။

နိနိုမိယ ခင်းဂျီလိုသည် ၁၇၈၇ ခုနှစ်တွင် မွေးဖွားကာ ၁၈၅၆ ခုနှစ်တွင် ကွယ်လွန်ဆုံးပါးခဲ့ပြီး ဂျပန်နိုင်ငံ၏ အဲဒိုးခေတ် နောက် ပိုင်းကာလကို ကိုယ်စားပြုသည့် စိုက်ပျိုးရေးဆိုင်ရာ အုပ်ချုပ်ရေး ကျွမ်းကျင်သူ၊ အတွေးအခေါ်ပညာရှင် ဖြစ်သည်။

ဆင်းရဲသည့် တောင်သူလယ်သမားအိမ်တွင် မွေးဖွားလာခဲ့
သော်လည်း ကလေးဘဝကတည်းကပင် အလုပ်ကြိုးစားပြီး စိတ်
အားထက်သန်စွာဖြင့် စာပေကို လေ့လာခဲ့သူ ခင်းဂျီလိုသည် သူ၏
အသိပညာနှင့် အတွေ့အကြုံကို အသုံးပြု၍ တောင်သူလယ်သမား
များကို ဦးဆောင်ညွှန်ကြားခဲ့ပြီး ဆင်းရဲသား လယ်သမားအမြောက်
အမြားကို ကယ်တင်ခဲ့သူဖြစ်သည်။

“ သုစရိုက်ဖြင့် ကျေးဇူးဆပ်ခြင်း (လူသည် ကောင်းကင်၊ မြေ
ကြီးနှင့် လူများထံမှ သုစရိုက်ကို သုစရိုက်အားဖြင့် ကျေးဇူးဆပ်နိုင်ရန်
အတွက် မိမိကိုယ်တိုင်က သုစရိုက်ကို မပြုမူ မကျင့်သုံး၍ မရ) ဟု
သော အတွေးအခေါ်ကို ဖြန့်ဝေခဲ့ပြီး သုစရိုက်ဖြင့် ကျေးဇူးဆပ်ခြင်း
နည်းလမ်း (ချွေတာစုဆောင်းခြင်းကို အလေးထား၍ လယ်သမား
များ၏ စားဝတ်နေမှုကို လမ်းညွှန်ပြသခြင်းဖြင့် စိုက်ပျိုးရေးစီမံခန့်ခွဲမှု၊
ပြန်လည်ထူထောင်ရေးနှင့် ကျေးလက်တောရွာ ပြန်လည်ထူထောင်
ရေးကို ဆောင်ရွက်သည့် နည်းလမ်း) ဟု ခေါ်သော ကျေးလက်
တောရွာ ပြန်လည် ထူထောင်ရေးပေါ်လစီကို ဦးဆောင်လမ်းညွှန်ခဲ့
သည့် ထူးခြားအောင်မြင်သော လုပ်ဆောင်မှုကို လုပ်ကိုင်ခဲ့သည့်
နီနိုမီယခင်းဂျီလို၏ ကြိုးစားအားထုတ်မှုနှင့် ဘဝကို နားလည်သဘော
ပေါက်မည်ဆိုပါက ဝမ်းသာဂုဏ်ယူမဆုံးနိုင်အောင် ဖြစ်ရပါမည်။

၂၀၁၂ ခုနှစ်၊ ဖေဖော်ဝါရီလ
The Daido life Foundation
ဒိုင်းဒိုအသက်အာမခံကုမ္ပဏီရန်ပုံငွေအဖွဲ့

The Daido Life Foundation
ဒိုင်းဒိုအသက်အာမခံကုမ္ပဏီ ရန်ပုံငွေအဖွဲ့.

- ၁။ တည်ထောင်သောနှစ် - ၁၉၈၅ခုနှစ်၊ မတ်လ။
- ၂။ ဥက္ကဋ္ဌ - Tetsuhiro Kida
- ၃။ ရုံးတည်နေရာ - 1-2-1 Edobori,
Nishi - ku, Osaka,
550-0002, Japan.

၄။ ရည်ရွယ်ချက်
 ဒိုင်းဒိုအသက်အာမခံ ဖောင်ဒေးရှင်း (The Daido Life Foundation) သည် ဒိုင်းဒိုအသက်အာမခံကုမ္ပဏီ (Daido Life Insurance Company) ၏ ကုမ္ပဏီတည်ထောင်မှု နှစ် (၈၀) မြောက် နှစ်ပတ်လည် အထိမ်းအမှတ်အဖြစ် ရူပန်နိုင်ငံ၊ နိုင်ငံခြား

ရေး ဝန်ကြီး၏ ခွင့်ပြုချက်အရ ၁၉၈၅ ခုနှစ်တွင် စတင်တည်
ထောင်ခဲ့သည်။ ရည်ရွယ်ချက်မှာ ဂျပန်နိုင်ငံနှင့် အခြားနိုင်ငံများ
အကြား ယဉ်ကျေးမှု ဖလှယ်သော လုပ်ငန်းများ ဖြစ်ထွန်းပေါ်ပေါက်
ရေး၊ သို့မဟုတ် တိုးတက်ရေးကို ဦးတည်သော အကူအညီ
ပေးမှုများ ဆောင်ရွက်ရင်း နိုင်ငံအချင်းချင်း ချစ်ကြည်ရင်းနှီးမှုကို
ပိုမိုတိုးတက်လာစေရန်နှင့် ဂျပန်နိုင်ငံ၏ နိုင်ငံတကာ ထိတွေ့မှု
ရင့်ကျက်လာစေရန် ရည်ရွယ်ပါသည်။

၅။ တည်ထောင်မှုခံယူချက်

အသက်အာမခံလုပ်ငန်းဟူသည်မှာအတူတကွနေထိုင်တိုး
တက်မှု၊အပြန်အလှန်ရိုင်းပင်းကူညီမှုဟူသောလူသားတို့၏မြင့်မြတ်
သော ခံယူချက် ဆင်ခြင်တုံတရားဖြင့် လုပ်ဆောင်ရသော လုပ်ငန်း
ဖြစ်သည်။ ဒိုင်းဒို အသက်အာမခံကုမ္ပဏီ တည်ထောင်ပြီးစက
တည်းက ဤခံယူချက်အပေါ် အခြေခံ၍ လုပ်ငန်းများကို ကြိုးစား
တိုးချဲ့ပေးခြင်းဖြင့် ပြည်သူ့ ပြည်သားများ၏ လူမှုရေး ကျောထောက်
နောက်ခံများတိုးတက်အောင်ကြိုးပမ်း ဆောင်ရွက်ခဲ့ပါသည်။

အခြားတစ်ဖက်တွင်လည်း ကုမ္ပဏီသည် လူ့ဘောင်အဖွဲ့
အစည်းကို အကျိုးပြုသော ကဏ္ဍဖြစ်ရမည်ဟူသော အယူအဆဖြင့်
ပညာသင် ထောက်ပံ့ပေးခြင်း၊ ဆေးပညာ သုတေသနလုပ်ငန်း

ထောက်ပံ့ပေးခြင်း၊ ကျန်းမာရေး ဆေးစစ်ခြင်း စသည့် DLF ၏ လှုပ်ရှားမှုများသည် လူ့ဘောင်အဖွဲ့အစည်းကို အကျိုးသက်ရောက်မှု ရှိစေခဲ့သည်။

ဒိုင်းဒိုအသက်အာမခံကုမ္ပဏီတည်ထောင်မှုနှစ် ၈၀ မြောက် (၁၉၈၂ ခုနှစ်) နှစ်ပတ်လည်အထိမ်းအမှတ်အနေဖြင့်လည်းကောင်း၊ ၂၁ ရာစု၏ ကုမ္ပဏီပုံစံအသစ်ကို ဖော်ဆောင်သည့် အနေဖြင့်လည်းကောင်း၊ ဒိုင်းဒို အသက်အာမခံ ဖောင်ဒေးရှင်းကို ၁၉၈၅ ခုနှစ်တွင် တည်ထောင်ခဲ့သည်။ ဂျပန်နိုင်ငံ တိုးတက်ရန် အထူးအရေးပါသည့် ကမ္ဘာ့ငြိမ်းချမ်းရေး တိုးတက်မှုကို မျှော်မှန်း၍ ခေတ်၏ တောင်းဆိုချက်အရ လူ့ဘောင် အဖွဲ့အစည်းကို အကျိုးပြုရန် ရည်ရွယ်ကာ ဖောင်ဒေးရှင်းကို ထူထောင်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

၆။ အဓိကလှုပ်ရှားမှုများ

- (၁) ဒိုင်းဒိုအသက်အာမခံမှဒေသဆိုင်ရာသုတေသနဆု (Area Studies Prize) ပေးခြင်း

နိုင်ငံတကာနှင့် ရင်းနှီးရန် အခြေခံ လိုအပ်ချက်တစ်ခုမှာ ကမ္ဘာပေါ်ရှိ ဒေသစုံနှင့် ဆက်စပ်သော ပညာရေးဆိုင်ရာ သုတေသန လုပ်ငန်းများကို ထောက်ပံ့ချီးမြှင့်သောဆုဖြစ်၍ ပညာရေးဆိုင်ရာ ဌာနအဖွဲ့အစည်းများ၏ အကူအညီဖြင့် ဆုပေးနေပါသည်။

(၂) ဘာသာပြန် စာအုပ်ထုတ်ဝေခြင်း

(က) အာရှနိုင်ငံများ၏ ခေတ်သစ်စာပေများကို ဂျပန်ဘာသာသို့ ဘာသာပြန် ထုတ်ဝေခြင်း (Asia Gendai Bungei Series)

အာရှနိုင်ငံများ၏ ခေတ်သစ်စာပေ (ဝတ္ထုတို၊ ကဗျာ၊ စကားပြေ၊ ဆောင်းပါး၊ ပြဇာတ်၊ စာပေဝေဖန်မှု) များထဲမှ ဂျပန် နိုင်ငံနှင့် မိတ်ဆက်ပေးရန် သင့်လျော်သော စာပေများကို ရွေးချယ် ကာ ဘာသာပြန်ဆိုခြင်း၊ ထုတ်ဝေခြင်းတို့ ပြုလုပ်ပြီး၊ ယနေ့ အာရှနိုင်ငံတို့၏ သွင်ပြင်ကို ယင်းနိုင်ငံအသီးသီး၏ စာပေမှ တစ်ဆင့် သဘောပေါက် နားလည်နိုင်စေရန် ရည်ရွယ်သည်။

(ခ) အာရှနိုင်ငံအသီးသီးတို့၏ ဘာသာစကားပြင်ဘာသာပြန် ထုတ်ဝေခြင်း (Japanese Mirrors Series)

အာရှနိုင်ငံ အသီးသီးတွင် ဂျပန်နိုင်ငံအကြောင်းကို ပိုမို နားလည်သဘောပေါက်စေရန် ရည်ရွယ်၍ စာအုပ်များကို အာရှ နိုင်ငံအသီးသီး၏ ဘာသာစကားများသို့ ဘာသာပြန် ထုတ်ဝေခြင်းကို ၁၉၉၉ ခုနှစ်မှစ၍ အကောင်အထည်ဖော် လုပ်ဆောင်ခဲ့ပါသည်။

ဂျပန်နိုင်ငံ၏ နိုင်ငံရေး၊ စီးပွားရေး၊ သမိုင်း၊ သဘာဝ ပတ်ဝန်းကျင်ပြဿနာ လူပုဂ္ဂိုလ်၏ အတ္ထုပ္ပတ္တိစသည်တို့ကို မိတ် ဆက်ပေးခြင်းဖြင့် ဂျပန်နိုင်ငံ လျှောက်လှမ်းခဲ့သည့် သမိုင်းကြောင်း

လမ်းခရီးကို အကိုးအကားပြုပြီး၊ သို့မဟုတ် မပြုသင့်၊ မမှားသင့်
သော အကြောင်းအရာအပေါ် နောင်တရခြင်း အဆုံးအမဖြစ်စေပြီး
ဂျပန်နိုင်ငံနှင့် နားလည်မှု ပိုမိုသိရှိသဘောပေါက် နားလည်စေရန်
ရည်ရွယ်ချက်ဖြင့် ဘာသာပြန် ထုတ်ဝေခြင်း ဖြစ်သည်။

ထို့အပြင် ဂျပန်အကြောင်း လေ့လာနေသော အာရှနိုင်ငံမှ
သုတေသီများ၊ ဂျပန်ပြည်သူ ပြည်သားများအတွက် ဂျပန်အကြောင်း
ပိုမိုသိရှိနိုင်စေရန်အတွက်လည်း ဖြစ်သည်။

(၃) ကျောင်းထောက်ပံ့မှုပေးခြင်း

အရှေ့တောင်အာရှနိုင်ငံများရှိ ကျောင်းသူ ကျောင်းသားများ
အတွက် ဒိုင်းဒို အသက်အာမခံဖောင်ဒေးရှင်း၏ ရန်ပုံငွေဖြင့် တည်
ဆောက်ပေးခဲ့သောကျောင်း၊ ဘုန်းကြီးကျောင်းစသည်တို့ကိုအဓိက
ထား၍ စာအုပ်၊ ကျောင်းသုံးပစ္စည်းများကို လှူဒါန်းပေးနေသည်။

ဤအစီအစဉ်ကို ခရစ်နှစ် ၂၀၀၉ ခုနှစ်၊ အောက်တိုဘာလက
အပြီးသတ်ခဲ့ပြီး ဖြစ်ပါသည်။

ဘာသာပြန်သူ၏အမှာစာ

ကျွန်တော်သည်ငယ်စဉ်တောင်ကျေးကလေးဘဝကတည်းကပင် မိမိသည် စကားအရာနှင့် စာပေအရေးသားတို့တွင် ထူးချွန်သူတစ်ယောက် မဟုတ်ဟု နားလည်ထားသူတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် မိမိအား မွေးထုတ်ပျိုးထောင်ပေးခဲ့သည့် အမိမြန်မာနိုင်ငံနှင့် ပညာသင်ကြားခဲ့သည့် ဂျပန်နိုင်ငံအကြား လေးနက်စွာ နားလည်မှုများ ရရှိစေနိုင်မည့် အကျိုးပြုလုပ်ငန်းတစ်ခုအဖြစ် မိမိတတ်နိုင်သည့်ဘက်မှ ပါဝင်ဆောင်ရွက်လိုစိတ်ဖြင့် ဂျပန်-မြန်မာ ဘာသာပြန်မှု၌ ပါဝင်ပတ်သက်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ဒိုင်းဒိုဖောင်ဒေးရှင်း၏ ဂျပန်နိုင်ငံနှင့် အာရှနိုင်ငံများအကြား ယဉ်ကျေးမှု ဖလှယ်ရေးလုပ်ငန်းများ ဖြစ်မြောက်တိုးတက်ရေး၊ ချစ်

ခင်းရင်းနှီးမှုများ ပိုမိုတိုးတက်လာစေရန် ရည်ရွယ်၍ ပဉ္စမအကြိမ်
မြောက် ဂျပန်-မြန်မာ ဘာသာပြန် စာအုပ်ဖြစ်သည့် “နိနိမိယ
ခင်းဂျီလို” ၏ အတ္ထုပ္ပတ္တိစာအုပ်ကို ဘာသာပြန်ခွင့်ရသည့်အတွက်
လွန်စွာ ဝမ်းမြောက်ဂုဏ်ယူမိပါသည်။

နိနိမိယ ခင်းဂျီလိုသည် လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်း ၂၀၀ ကျော်က
ဂျပန်နိုင်ငံ၏ စိုက်ပျိုးရေးလောကတွင် ထူးမြတ်သော ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦး
ဖြစ်ခဲ့ပြီး ယခုမျက်မှောက်ခေတ်၌ အမည်ကို ကြားဖူးကြသော်လည်း
၎င်းနှင့်ပတ်သက်သည့်အသေးစိတ်ကို လူတိုင်းမသိရှိကြတော့သည့်
အခြေအနေမျိုးတွင် ဘာသာပြန်ရန် ရွေးချယ်ရခြင်း အကြောင်း
ရင်းမှာ နိနိမိယ ခင်းဂျီလို၏ အတွေးအခေါ်နှင့် လုပ်ဆောင်မှုများ
သည် စိုက်ပျိုးရေးကို အခြေခံပြီး ဗုဒ္ဓဘာသာကို အများစုက ယုံကြည်
ကိုးကွယ်နေကြသည့် မျက်မှောက်ခေတ် မြန်မာနိုင်ငံသားများ အနေ
ဖြင့် နားလည်သဘောပေါက် ခံစားနိုင်မည်ဟု ယူဆသည့်အတွက်
ကြောင့် ဖြစ်သည်။

နိနိမိယ ခင်းဂျီလိုသည် “ဟိုးတို့က” ဆိုသည့် သုစရိုက်ဖြင့်
ကျေးဇူးဆပ်ခြင်းဟူသော အတွေးအခေါ်ကို အခြေခံ၍ ဆင်းရဲသား
တောင်သူလယ်သမားများ၏ဘဝ ပြန်လည်ထူထောင်ရေး လုပ်ငန်း
များကို လုပ်ကိုင်ခဲ့သည်။ ဆင်းရဲသား တောင်သူလယ်သမားမိသား
စုမှ ပေါက်ဖွားလာခဲ့သည့် နိနိမိယ ခင်းဂျီလိုသည် အခက်အခဲများ

ကြားမှ သိတတ်မှု၊ လုံ့လဝီရိယရှိမှု၊ အများ၏အနာဂတ်အကျိုးကို စဉ်းစားကာ ကိုယ်ကျိုးစွန့်နိုင်မှု၊ အချိန်ကို လေးစားတန်ဖိုးထား၍ အကျိုးရှိစွာ အသုံးချတတ်မှု၊ ဘာမှမရှိသည့်အနေအထားတွင် အခြေအနေကို သုံးသပ်၍ အကောင်းဆုံးကို ဖန်တီးနိုင်စွမ်းရှိမှု အစ ရှိသည့် အရည်အချင်းတို့ကို အသုံးချ၍ “စဲကီရိုးအီဒိုင်း” ဆိုသည့် သူ၏စကားအရ အသေးအဖွဲ့ ကိစ္စများကို ကြိမ်ဖန်များစွာ ပြုလုပ်ခြင်း ဖြင့် စိုက်ပျိုးရေးစီမံခန့်ခွဲမှု ပြုပြင်ပြောင်းလဲရေးလုပ်ငန်းတွင် အခက် အခဲများစွာကို ကျော်ဖြတ်ကာ ကြီးမားသော အောင်မြင်မှုများစွာ ရရှိနိုင်ခဲ့သူ ဖြစ်သည်။

နီနိုမီယ ခင်းဂျီလိုသည် စိုက်ပျိုးရေးစီမံခန့်ခွဲမှု လုပ်ဆောင် ရာတွင် “မြေရိုင်းဆိုတာ ကိုယ့်ဘာသာ ကိုယ် ထွန်မှရမယ်” ဟူသော သူ၏စကားအတိုင်း ဆင်းရဲသား တောင်သူလယ်သမားများအား ကိုယ်ထူကိုယ်ထစိတ်ဓာတ်ရှိစေရန် ရည်ရွယ်၍ “ဂေါ်ဂျိုးကိုး” ဟု ခေါ်သည့် “အကျင့်သီလငါးပါးကို အခြေခံသော ငွေချေးစနစ်”ကို ကျင့်သုံးခဲ့သည်။ ၎င်းဂေါ်ဂျိုးကိုးသည် ယခုခေတ်ဖွံ့ဖြိုးဆဲနိုင်ငံများ တွင် ခေတ်စားနေသည့် Micro Credit နှင့် တူညီနေပေသည်။ ထို့ ကြောင့် လွန်ခဲ့သောနှစ်ပေါင်း ၂၀၀ ကျော်မှ နီနိုမီယ ခင်းဂျီလို၏ အတွေးအခေါ်နှင့် လုပ်ဆောင်မှုများသည် ခေတ်နောက်မကျပေ။

လက်ရှိ မြန်မာနိုင်ငံ၏ ဈေးကွက်စီးပွားရေး ပြုပြင်ပြောင်းလဲမှုများတွင် နိဗ္ဗိယ သင်ဂျီလို၏ အတွေးအခေါ်နှင့် လုပ်ဆောင်ချက်များကို ပြန်လည်ကိုးကားနိုင်မည်ဟု ယူဆပြီး မြန်မာလူမျိုးများ၏ ရှိရင်းစွဲ အတွေးအခေါ်၊ အယူအဆ၊ အလေ့အထများ ထိန်းသိမ်းရန် ခွန်အားဖြစ်စေချင်သည်ဟူသော ဆန္ဒဖြင့် ဘာသာပြန်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

စာဖတ်သူများအား နိဗ္ဗိယ သင်ဂျီလို၏ ငယ်စဉ်တောင်ကျေး ကလေးဘဝမှ ရင်ဆိုင်ကြုံတွေ့ခဲ့ရသော ကြမ်းတမ်းလှသည့် အခက်အခဲများနှင့် ကျော်ဖြတ်ခဲ့သော အတွေ့အကြုံများကို နားလည်ခံစားစေချင်၍လည်း ဖြစ်သည်။

ဤစာအုပ်ဖြစ်မြောက်ရေးအတွက် ဘာသာပြန်ဆိုခွင့်ပြုခဲ့သည့် ဒိုင်းဒိုအသက်အာမခံကုမ္ပဏီ ရန်ပုံငွေအဖွဲ့၊ ဖောင်ဒေးရှင်း၊ စေတနာရှေ့ထား၍ ထုတ်ဝေဖြန့်ချိမှုကို ဆောင်ရွက်ပေးသည့် Quality Publishing House မှ ဦးမြင့်ထွန်း၊ မွေးဖွားပြုစုပျိုးထောင်ပေးခဲ့သည့် မိဘနှစ်ပါးနှင့် ဂျပန်စာပေကို သင်ကြားပြသပေးခဲ့သည့် ဇနီး ခင်စန္ဒာ (Migusa SHIMAOKA) တို့အား ကျေးဇူးတင်ရှိကြောင်း မှတ်တမ်းတင်အပ်ပါသည်။

အောင်ကျော်ဟိန်း

ဘာသာပြန်သူ အောင်ကျော်ဟိန်း (Mr. Shimaoka) ၏ ကိုယ်ရေးအကျဉ်းချုပ်

အဖ ဦးမျိုးမြင့်အောင်၊ အမိ ဒေါ်ညွန့်ညွန့်တိုးတို့မှ ၁၉၇၀ ပြည့်နှစ်တွင် ရှမ်းပြည်မြောက်ပိုင်း လားရှိုးမြို့၌ မွေးဖွားခဲ့ပြီး မိဘ၏ အလုပ်တာဝန်ဖြင့် မော်လမြိုင်၊ ထားဝယ်၊ ပုသိမ်၊ တောင်ကြီး၊ ရန်ကုန် မြို့သို့ လိုက်ပါနေထိုင်၍ အထက်တန်းပညာကို ပြီးဆုံးခဲ့သည်။

၁၉၈၈ ခုနှစ်တွင် ရန်ကုန်တက္ကသိုလ် ပထမနှစ်ကျောင်းသား ဘဝတွင် မြန်မာနိုင်ငံမှ တက္ကသိုလ်ကျောင်းပညာရေးများ ရပ်ဆိုင်း ထားသဖြင့် အမိမြန်မာနိုင်ငံမှ ထွက်ခွာ၍ ထိုင်း၊ စင်ကာပူ၊ မလေးရှား၊ ဟောင်ကောင်၊ ကိုရီးယား၊ တရုတ်၊ မကာအိုတို့တွင် အလုပ်လုပ်ကိုင် ၍ ကျောင်းစရိတ်ကို ရှာဖွေစုဆောင်းခဲ့ပြီး ငယ်စဉ်ကလေးဘဝ ကတည်းက သွားရောက်ပညာသင်ရန် ဆန္ဒရှိခဲ့သည့် ဂျပန်နိုင်ငံသို့ သွားရောက် ပညာသင်ကြား၍ ဗိသုကာပညာဘွဲ့ကို ရရှိခဲ့သည်။

ထို့နောက် ဂျပန်နိုင်ငံ တိုကျိုမြို့တွင် ဗိသုကာပညာဖြင့် အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းပြု၍ လက်ရှိတွင် မြန်မာနိုင်ငံသို့ ပြန်လည် ရောက်ရှိကာ အများပိုင်ကုမ္ပဏီတစ်ခုတွင် CEO အဖြစ် တာဝန် ထမ်းဆောင်လျက် ရှိသည်။

တစ်ဖက်တွင်လည်း မိခင်ဘာသာစကားဖြစ်သည့် မြန်မာ စာပေနှင့် စကားကို အသုံးပြု၍ နှစ်နိုင်ငံ အကျိုးပြုအနေဖြင့် ဂျပန် လူမျိုးများအား မြန်မာစကား၊ စာပေနှင့် ယဉ်ကျေးမှုကို သင်ကြားပေးခြင်း၊ ဂျပန်အပြည်ပြည်ဆိုင်ရာ ပူးပေါင်းဆောင်ရွက်ရေး ကော်ပိုရေးရှင်း (JICA) ၊ ဂျပန်နိုင်ငံ တရားရေးဝန်ကြီးဌာန၊ ဂျပန်နိုင်ငံ နိုင်ငံခြားရေးဝန်ကြီးဌာနနှင့် NHK တယ်လီဗေးရှင်းဌာနတို့၏ ဘာသာပြန် လုပ်ငန်းများတွင်လည်း ပါဝင်ဆောင်ရွက်လျက် ရှိသည်။

အနာဂတ်တွင်လည်း ဂျပန်နှင့် မြန်မာနိုင်ငံအကြား ချစ်ကြည်ရင်းနှီးမှုနှင့် လေးနက်စွာ အပြန်အလှန်နားလည်သဘောပေါက်မှုများ ရရှိနိုင်ရေးအတွက် မိမိတတ်နိုင်သည့်ဘက်မှ ပါဝင်ဆောင်ရွက်ရန် အထူးစိတ်အားထက်သန်သူ ဖြစ်သည်။

အမှာစကား

ထင်းစည်းကိုကျောပိုးကာ စာအုပ်ဖတ်ရင်း လမ်းလျှောက်
နေသော လူငယ်ရပ်ထုကို မူလတန်းကျောင်း ကစားကွင်းမှာ
တွေ့ဖူးကြလိမ့်မယ် ထင်ပါတယ်။ ဒီလူငယ်ကလေးရဲ့ နာမည်က
တော့ နီနီမီယ ခင်းဂျီလို(တကနီရီ စုန်းတိုကုလို့ ခေါ်သူလည်း)
ဖြစ်ပါတယ်။ ရှိုးဝါးခေတ်ရဲ့ အစဦးပိုင်းလောက်ကစပြီး နိုင်ငံတစ်ဝန်း
လုံးရဲ့ မူလတန်းကျောင်းတွေမှာ ထားရှိလာခဲ့တာ ဖြစ်ပါတယ်။
အိုင်းချိုခရိုင်၊ အိုကဏကီမြို့မှာရှိတဲ့ ကျောက်ဆိုင်တစ်ခုက စတင်
ရောင်းချခဲ့ရာကနေ ပြန့်ပွားလာခဲ့ပုံ ရပါတယ်။

ခင်းဂျီလိုဟာ မိဘကျေးဇူးကို အလွန်သိတတ်သူ ဖြစ်တယ်။
အလွန်အလုပ်လုပ်ပြီး ပညာကိုအပတ်တကုတ် ကြိုးစားလေ့လာခဲ့သူ

ဖြစ်သူမို့ နှစ်ကာလရှည်လျားစွာ “စံပြကလေး” အဖြစ် သတ်မှတ်ထားခြင်းခံခဲ့ရသူ ဖြစ်ပါတယ်။

ဘဝတစ်လျှောက်လုံးမှာ ထင်းစည်းကိုကျောပိုးပြီး စာအုပ်ဖတ်နေခဲ့တာမဟုတ်ပေမဲ့ ခင်းဂျီလို အရွယ်ရောက်ပြီးနောက်မှာ ဘာတွေဆက်လုပ်ခဲ့သလဲဆိုတာကိုတော့ သိရှိသူ အလွန်နည်းတာက အံ့ဩစရာကောင်းလှပါတယ်။

ခင်းဂျီလိုဟာ ကလေးဘဝ အလုပ်လုပ်ရင်း စာအုပ်စာပေက လေ့လာရရှိခဲ့တာတွေကို အရွယ်ရောက်ပြီးနောက် လူအများ၏ စားဝတ်နေထိုင်ရေးအတွက် လက်တွေ့အသုံးပြုနိုင်ခဲ့တယ်။ ဘယ်ခေတ်အတွက်မဆို စံပြထားချင်စရာကောင်းပြီး ထူးချွန်ပြောင်မြောက်သူတစ်ယောက်ဖြစ်တယ်။

တန်းမဲခေတ် ကပ်ကြီးဆိုက်ခြင်း

ပီးယော...ပီးယော...

ကြည်လင်တောက်ပလှတဲ့ ကောင်းကင်
ပြာကြီးအောက်တွင် ရွှေစွန်ညို နှစ်ကောင်
သုံးကောင်က ကြီးမားသော ဝလုံးကြီးများ
ရေးဆွဲရင်း ပျံဝဲလျက် ရှိသည်။ အချိန်ကာလ
ကတော့ တန်းမဲခေတ် ၇နှစ် (၁၇၈၇ခုနှစ်) ဆောင်းဦးရာသီ၊ နေရာက
တော့ ဆာဂမိပြည် အရှိဂါလာခါမိမြို့နယ် ခယာမရွာ (ယခုခေတ်
ခနဂါဝါခရိုင် အိုဒါဝါလမြို့ ခယာမ) တွင် ဖြစ်သည်။ လယ်ကွင်း
ပြင်ကြီးတွင် စပါးနံ့များက ဆိတ်ငြိမ်စွာ ယိမ်းယိုင်လှုပ်ရှားနေပြီး
အနီရောင်ပုစဉ်းကလေးများက ပျံသန်းလျက် ရှိနေကြသည်။

“ဆောင်းဦးရာသီက အပြောင်းအလဲမြန်လို့ နေ့ချင်း ပြီးနိုင် သလောက်ပြီးအောင် စပါးမရိတ်လို့ မရဘူးနော်”

နိဗ္ဗိယလိအဲမွန်က ခါးကိုဆန့်ကာ စပါးရိတ်ရာမှ ခေတ္တ အနားပေးထားသောလက်ဖြင့် ထုနေသည်။ စပါးရိတ်ခြင်းသည် ခြေထောက်နှင့် ခါးကို ပင်ပန်းစေသည့် အလုပ်ဖြစ်သောကြောင့် ခန္ဓာကိုယ်ကြံ့ခိုင်မှုသိပ်မရှိသည့် လိအဲမွန်အတွက်မူ သက်သာလှ သည့်အလုပ်တော့ မဟုတ်လှပေ။

လယ်ကွင်းပြင်ကြီး၏ အနောက်ဘက်တွင် စီတန်းနေသော ဟာကိုနဲတောင်တန်းများနှင့် ၎င်းတောင်တန်းများပေါ်တွင် တိမ်သား များဖုံးအုပ်လာလေသည်။

“အခုပဲ လာကူပေးမယ်နော်” လယ်ကန်သင်းပေါ် မွေးကင်း စကလေးငယ်ကို နို့တိုက်နေသည့် ဇနီးသည် ယို့ရှိက ကလေးနို့တိုက် ခြင်းမှ ရပ်၍ထလာခဲ့သဖြင့် နို့မဝသေးသည့်ကလေးမှာ အော်ဟစ်ငို ကြွေးလျက်ရှိသည်။

“ရတယ် ရတယ်၊ နို့စို့နိုင်သလောက် ဆက်စို့ပါစေ။ မျိုးရိုးဂုဏ်ကို ဆက်ထမ်းမယ့်သားမို့ ကြံ့ခိုင်သန်စွမ်းတဲ့ သား ဖြစ်အောင် ပျိုးထောင်ပေးရမယ်လေ” လိအဲမွန်က လယ်ကန်သင်း ပေါ်တက်လာပြီး မွေးကင်းစကလေးငယ်၏ မျက်နှာလေးကို ငုံ့ကြည့် လိုက်သည်။

“ဒီကလေးက တကယ့်ကို နို့ကောင်းကောင်းစို့တဲ့ကလေးပဲ၊ တစ်ခါစပြီးစို့လိုက်ရင် တော်တော်နဲ့ နို့ကို ပြန်မလွှတ်တော့ဘူး”

“အဲဒီလောက်မှ မစို့ရင်တော့ အကြမ်းခံနိုင်တဲ့ကလေး မဖြစ်နိုင်ဘူးလေ။ ဒီကလေးနဲ့ယှဉ်ရင် ကျုပ်ရဲနို့စို့ပုံက မလုံလောက်ခဲ့တာ သေချာတယ်။ စပါးစိုက်တဲ့အခါမှာရော စပါးရိတ်တဲ့အခါမှာရော စိတ်သွားသလောက် ကိုယ်မပါဘူးလေ”

ထိုစဉ်က လိအဲမွန်က ၃၅နှစ်၊ ယိုရိုက ၂၁နှစ်ရှိပြီ ဖြစ်သည်။ ကလေးငယ်ကတော့ သူတို့နှစ်ယောက်ကြားမှာ ပထမဦးဆုံး မွေးဖွားလာသော သားဦးကလေးဖြစ်သည်။ လိအဲမွန်က ဤကလေးကို “ခင်းဂျီလို” ဟု ကင်ပွန်းတပ်ခဲ့သည်။

သို့သော်ငြားလည်း အိုဒါဝါလနယ်ရုံးဝန်ထမ်း၏ စာလုံးပေါင်း မှားရေးမိခြင်းကြောင့် “ခင်းဂျီလို” (အသံထွက် တူသော်လည်း ဂျပန်ခန်းဂျီးစာလုံးပေါင်းကွဲပြားသည်) ဟု တရားဝင် အမည်တွင်ခဲ့သည်။ ထို့ကြောင့် ဤစာအုပ်တွင်လည်း “ခင်းဂျီလို” ဟု ရေးသားဖော်ပြသွားမည်ဖြစ်သည်။

“ခင်းဂျီလို” သည် တဲန်းမဲခေတ် ၇ နှစ်၊ ၇ လပိုင်း၊ ၂၃ ရက်နေ့တွင် မွေးဖွားခဲ့သည်။ ခရစ်နှစ်အရဆိုပါက စက်တင်ဘာလ၊ ၄ ရက်နေ့ဖြစ်သော်လည်း ဤစာအုပ်တွင် အဲဒိုးခေတ်၏ ပြက္ခဒိန်အတိုင်း လူနာ(လ)ပြက္ခဒိန်ကို အသုံးပြု၍ ဖော်ပြသွားမည် ဖြစ်သည်။

လူနာ(လ)ပြက္ခဒိန်နှင့်မျက်မှောက်ခေတ်ပြက္ခဒိန်မှာခန့်မှန်းခြေရက် (၄၀)မျှကွာဟသည်ဟုယူဆနိုင်သည်။အသက်ရေတွက်ပုံကိုလည်း ဂျပန်ရေတွက်နည်း (မိမိမွေးဖွားသည့်နှစ်ကို ၁ နှစ်ဟု သတ်မှတ်သည်)ဖြင့်ဖော်ပြထားသည်။

ခင်းဂျီလိုကို မွေးဖွားလာသည့်အတွက် လိအဲမွန်သည် လွန်စွာဝမ်းမြောက်၍ ယိုရီအပေါ်ပိုမိုကြင်နာယုယမှု ရှိလာခဲ့သည်။ လိအဲမွန်သည်ခန္ဓာကိုယ်ကျန်းမာတောင့်တင်းသူမဟုတ်သဖြင့်လယ်စိုက်ပျိုးခြင်းထက် စာအုပ်စာပေ ရေး၊ ဖတ်ခြင်းကို ပို၍နှစ်သက်ခဲ့သည်။

လိအဲမွန်၏အိမ်သည် ရွာထဲတွင် အလယ်အလတ်တန်းစား မြေပိုင်ရှင်ဖြစ်ပြီး၊ ၂ ချို၊ ၃ တန်(၅,၇၈၈) ၊ အိမ်တွင် အသုံးပြုသော ဖျာ (ဂျပန်မြက်ဖျာ အကျယ်အဝန်း = ၃၅.၄၃လက်မ × ၇၀.၈၇လက်မ) အရေအတွက်ပေါင်း ၁ သောင်း ၄ ထောင်ချပ် ဖြန့်ခင်းထားသလောက် ကျယ်သည်။ ငွေကြေးတွင် အခက်အခဲမရှိ ကုံလုံကြွယ်ဝစွာနေထိုင်နိုင်ခဲ့သူ ဖြစ်သည်။

လိအဲမွန်သည် အိမ်၊ ခြံဝင်းနှင့် ဤလယ်ယာမြေတို့ကို နီနိုမီယဂင်းအဲမွန်ထံမှ အမွေဆက်ခံရရှိထားခြင်း ဖြစ်သည်။ ခယာမရွာတွင် နီနိုမီယအိမ်မကြီးနှင့် အိမ်ခွဲဟူ၍ ရှိခဲ့သည်။ ဂင်းအဲမွန်က အိမ်ခွဲ၏ အိမ်ထောင်ဦးစီးဖြစ်လာခဲ့သော်လည်း၊ သားသမီးရတနာ မထွန်း

ကားခဲ့သည့်အတွက် အိမ်မကြီးမှ လိအဲမွန်ကို မွေးစားကာ အမွေဆက်ခံစေခဲ့သည်။

ဂင်းအဲမွန်က လယ်ယာလုပ်ငန်း အလုပ်တစ်ခုတည်းကို ဇောက်ချလုပ်ကိုင်ခဲ့ပြီး တဖြည်းဖြည်းချင်း ငွေစုကာ လယ်ယာများကို ထပ်မံတိုးချဲ့ ဝယ်ယူခဲ့သည်။ ထိုသို့ပြုလုပ်ရင်း မျိုးဆက်တစ်ဆက် အတွင်း ချမ်းသာကြွယ်ဝလာကာ ပိုင်ဆိုင်မှုများကို တည်ဆောက်နိုင်ခဲ့သည့် ဂင်းအဲမွန်ပင် ဖြစ်သော်ငြားလည်း လွန်ခဲ့သည့် ၅ နှစ်၊ တဲန်းမဲ ၂ နှစ် (၁၇၈၂ ခုနှစ်) တွင် ကွယ်လွန်ဆုံးပါးသွားခဲ့သည်။ (အချိန်ကောင်း အခါကောင်းမှာ ဆုံးသွားသည် ဟုပြောရမလိုပါပဲ) ဟု နှုတ်မှထုတ်ပြောခြင်းမရှိသော်လည်း လိအဲမွန်က ဤသို့ထင်သည်လည်း ရှိခဲ့သည်။ ဂင်းအဲမွန် ဆုံးပြီးနောက်နှစ်မှစ၍ “တဲန်းမဲ ကပ်ကြီး” ဆိုက်ခဲ့ပြီး လက်ရှိအချိန်အထိ ၎င်းအကျိုးဆက်များ ဆက်လက်ကျန်ရှိနေဆဲ ဖြစ်သည်။

တဲန်းမဲ ၃ နှစ် (၁၇၈၃) ခုနှစ်သည် မိုးကောင်းသောနှစ်ဖြစ်ပြီး နွေရာသီရောက်လာသော်ငြားလည်း အပူချိန်တက်လာခဲ့ခြင်း မရှိပေ။ ထို့ကြောင့် စပါးပင်ကြီးထွားမှုနှောင့်နှေးခဲ့သည်။ ထိုအချိန် ၇ လ၌ အစားမားတောင်သည် ရုတ်တရက် ကြီးမားသည့် မီးတောင်ပေါက်ကွဲမှုမှ မီးတောက်မီးလျှံများ တက်လာခဲ့သည်။

ရိုးနားနီ(နာဂါးနီခရိုင်)နှင့် ကိုးဇုကဲ(ဝွန်းမခရိုင်)၏ နယ်စပ် ဒေသတွင်မြင့်မားစွာတည်ရှိသောအစားမားတောင်သည်၃ရက်ကြာ မီးတောင်ပေါက်ကွဲမှု ဖြစ်ပွားခဲ့ရာမှ ပြာအမြောက်အမြား မှုတ်ထုတ် ခဲ့ပြီး ၎င်းပြာများကို နေရာအနှံ့အပြား ကျယ်ပြန့်စွာ ရွာသွန်းဖုံးလွှမ်း စေခဲ့သည်။

ခယာမရွာ၏လယ်ကွင်းများသည်လည်းပြာများဖုံးလွှမ်းကာ စပါးပင်များနှင့် ဆောင်းဦးပေါက် ဟင်းသီးဟင်းရွက်များစွာ ပျက်စီး ဆုံးရှုံးခဲ့သည်။ ထိုအချိန်အထိ ခယာမရွာသည် ရွာကို ဖြတ်သန်းစီး ဆင်းသည့် စကာဝါမြစ်ရေလွှမ်းမှုကြောင့်စပါးကွင်းများရေလွှမ်းခြင်း၊ ရေထဲမျောပါသွားခြင်းများရှိခဲ့သော်လည်း၊ထိုသို့ဖြစ်သည့်အခါတိုင်း မြစ်ဖျားပိုင်းမှ စီးဆင်းမျောပါလာသည့် မြေများကြောင့် မြေကြီးများ ပို၍ တိုးလာခဲ့သည်။ ထို့ကြောင့် အနီးအနားပတ်ဝန်းကျင်ရှိ ရွာများ နှင့်အတူ “အိုဒါဝါလ၏ ဆန်ရတနာသိုက်” ဟု ခေါ်စမှတ်ပြုလောက် အောင်အထွက်ကောင်းခဲ့သည်။

သို့ရာတွင် အစားမားတောင်မှ မီးတောင်ပြာများသည် ရွာသူ ရွာသားများက မည်သို့မျှ မထင်မှတ်ထားခဲ့သည့် သဘာဝဘေး အန္တရာယ်ကြီး ဖြစ်သည်။ သို့သော်လည်း အစားမားတောင်၏ အနောက်တောင်ပိုင်းတွင်ရှိသော ဆာဂမိပြည်၏ပျက်ဆီးဆုံးရှုံးမှုမှာ

အသေးအဖွဲ့မျှသာ ဖြစ်သည်ဟု ဆိုနိုင်သည်။ အဆိုးဝါးဆုံးမှာ အရှေ့မြောက်ပိုင်းဒေသမှ ရွာများဖြစ်ကြသည်။

ကောင်းကင်ပေါ်သို့ မြင့်မားစွာမူတ်တင်ခြင်းခံခဲ့ရသော မီးတောင်ပြာများသည် အနောက်လေကြောင့် အရှေ့မြောက်ဒေသ အသီးသီး၏ လယ်ကွင်းများပေါ်သို့ ဖုံးလွှမ်းကျရောက်ခဲ့သဖြင့် ကောက်ပဲသီးနှံများ အားလုံးနီးပါး ပျက်စီးဆုံးရှုံးရသည့် အခြေအနေ သို့ ဆိုက်ရောက်ခဲ့သည်။

လူအများမှာ စားစရာမရှိသဖြင့် အစာရေစာငတ်မွတ်ခေါင်းပါးကာ လူပေါင်း ၁ သိန်း သေဆုံးခဲ့သည်ဟု ပြောစမှတ်ပြုကြသည်။ တစ်ရွာလုံးပြုတ်သောရွာ ဘယ်နှရွာရှိသည်ဟူသောကောလာဟလ သတင်းကြောင့် လိအဲမွန်သည် လွန်စွာစိတ်မကောင်းဖြစ်ခဲ့မိသည်။

“မနှစ်၊ တစ်နှစ်ကထက်စာရင် တော်သေးတယ်ဆိုပေမဲ့ အထွက်ကောင်းတဲ့အချိန်ရဲ့ ၇၀ ရာခိုင်နှုန်းလောက်ပဲ ထွက်သေးတယ်၊ ဘယ်တော့များကျမှ ကပ်မဆိုက်ခင် ထွက်ခဲ့သလောက် ပြန်ထွက်နိုင်မလဲ မသိဘူးနော်...”

လိအဲမွန်က ရိတ်ယူလိုက်သည့် ကောက်ပင်၏ စပါးနှံများ လေးလံမှုမရှိသဖြင့် သက်ပြင်းချမိသည်။

“စပါးနှံကပေါ့ပေမဲ့ ဆန်ခွန် (မိမိပိုင်ဆိုင်သည့် လယ်ယာ မြေမှထွက်ရှိသည့်ဆန်မှ အုပ်ချုပ်သည့်နယ်စားအား ပေးဆောင်ရ

သည့်အခွန်) က မပေါ့။ လယ်သမားတွေက တောက်လျှောက် နှစ်နာ နေကြရတယ်”

အခွန်အဖြစ် နယ်ကို ပေးဆောင်ရမည့် စပါးရာနှုန်းသည် ထွက်နှုန်းမကောင်းသည့်တိုင် အပြောင်းအလဲမရှိပေ။

ကောက်ရိတ်သိမ်းရရှိသည့် ထက်ဝက်ခန့်သည် အခွန်ဖြစ် သည်။ သို့ရာတွင် လက်တွေ့စစ်ဆေးကြည့်သည့်အခါ၌ ထို့ထက် မက ပို၍ပေးဆောင်နေခဲ့ရသည်။ ဆန် ၁ အိတ်လျှင် ၄ တင်း (၇၂ လီတာခန့်) ဖြစ်သော်ငြားလည်း (အလျော့ကိုထည့်တွက်၍ “အလျော့တွက်” အနေဖြင့် ၁ အိတ်လျှင် ၃ ပြည်(၅.၄လီတာခန့်) ပို ထည့်ရမည်) ဟု အုပ်ချုပ်ရေးပိုင်းမှ ပြောလာသဖြင့် အပိုမဆောင်း၍ မရခဲ့ပေ။

ထို့မျှမကပဲ ထိုစဉ်က ဆန်ခြင်သည့်ပြည်တောင်းသည် အုပ် ချုပ်ရေးတာဝန်ခံအပေါ်မူတည်၍ အမျိုးမျိုးဖြစ်ခဲ့သည်။ လယ်သမား များက နှစ်နာခဲ့ရပြီး နယ်ဘက်မှ အကျိုးဖြစ်ထွန်းစေခဲ့သည်။

“ဒီမျှတမှုမရှိတဲ့ ပြည်တောင်းကို တစ်သမတ်တည်းနဲ့ မျှတမှု ရှိတဲ့ ပြည်တောင်းဖြစ်ရင် တော်ပါပြီ။ ဘယ်လိုများလုပ်ရင် ကောင်း မလဲ” ဟု လိအဲမွန်က အမြဲတမ်း စဉ်းစားနေမိသည်။

(တဲန်းမဲခေတ်ကပ်ဆိုးကြီး)ကြောင့် ဂျပန်တစ်ဝန်းလုံးတွင် ဆန်စပါးမလုံလောက်မှု လွန်ကဲလှသဖြင့် ဆန်ဈေး တစ်ဟုန်ထိုး မြင့်

တက်ခဲ့သည်။ ဆင်းရဲသားတောင်သူလယ်သမားနှင့် မြို့သူမြို့သားများအနေဖြင့် သေမလား၊ ရှင်မလားမသိသော အနေအထားကို ရောက်ရှိနေချိန် ဖြစ်သည်။

လူတိုင်းလူတိုင်း၏ လက်ထဲတွင် ဝါးဖြင့်ပြုလုပ်ထားသော လှံနှင့်ပေါက်တူးကို ဝေ့ယမ်းလျက် ဆန်ဆိုင်နှင့်အပေါင်ဆိုင်တို့တွင် အမွေလှယက်မှုများကို ပြုလုပ်ခဲ့ကြသည်။

“အချိုခိုဝါးရှိ” (ဂျပန်သမိုင်းတွင် ချမ်းသာသည့် ကုန်သည်များနှင့် အုပ်ချုပ်ရေးရုံး၊ အဆောက်အအုံများကို လူထုမှ ဖျက်ဆီးခံရခြင်း) ဖြစ်ခဲ့သည်။ ဟိုဘက်သည်ဘက်ရွာများတွင် လယ်သမားက ရပ်ရွာအုပ်ချုပ်ရေးရုံးများကိုပိုင်း၍ (အခွန်လျှော့ပေါ့ပေးရေး) ဖိအားပေးတောင်းဆိုသည့် ဟရကုရှီးအိကိခေါ် သပိတ်ကြီးလည်း ဖြစ်ပွားခဲ့သည်။

ကပ်ကြီးသည် အဓိကဝင်ငွေကို ဆန်ခွန်အပေါ် မှီတင်းနေရသည့် ဆာမူရိုင်းများ၏စားဝတ်နေရေးအပေါ်ထိခိုက်မည်မှာအထွေအထူးပြောစရာပင် လိုမည်မဟုတ်ပေ။ တိုကုဂါဝါရှိဝွန်နိတ် အစိုးရရော မြေယာရှင်များကပါ စီးပွားရေးသမားများထံ ငွေချေးငှားယူခဲ့ရပြီး အခက်အခဲများ ဖြစ်လာခဲ့သည်။ နိဗ္ဗိတိယ ခင်းဂီလိုသည် ဤကဲ့သို့သော ခေတ်တွင် မွေးဖွားလာခဲ့သူဖြစ်သည်။

ပေးကမ်းရက်ရောတတ်သည့် ဖခင်

တဲန်းမဲခေတ် ကပ်ကြီးဒဏ်ကို တောက်လျှောက်ခံရင်း ၄ နှစ် အကြာတွင် ခင်းဂျီလို ၅ နှစ်ပြည့်ခဲ့သည်။ “တဲန်းမဲခေတ်” ဟူသော

ခေတ်သင်္ကေတသည် ၈ နှစ်တွင် ပြီးဆုံး၍ ခေတ်ပြောင်းကာ “ခန်းဆေးခေတ်” ခန်းဆေး ၃ နှစ်သို့ ရောက်ရှိနေပြီဖြစ်သည်။

ခန်းဆေး ၂ နှစ် ဖြစ် သည့် ယမန်နှစ် (၁၇၉၀ ခုနှစ်) ၈ လပိုင်းတွင် ခင်းဂျီလိုတွင် ညီတစ်ယောက် မွေးဖွားခဲ့သည်။

တိုမိုကိချီ ဖြစ်သည်။ ၎င်းနှစ်၏ စပါးအထွက်နှုန်းမှာ အသင့်အတင့် မျှသာဖြစ်ပြီး ဈေးနှုန်းမှာ တဖြည်းဖြည်းနှင့် တည်ငြိမ်စပြုလာခဲ့သည်။ အချိန်ဝါးရှိနှင့် အိကိမှာ တော်တော်ကလေး တည်ငြိမ်မှု ရှိလာသော်လည်း ခယာမရွာသူရွာသားများ၏ စားဝတ်နေရေးမှာ အဆင်ပြေလှသည်ဟု ပြော၍ မရနိုင်သေးချေ။

“မင်္ဂလာညနေခင်းပါ။ မစ္စတာလိအဲမွန်တစ်ယောက် မရှိပါဘူးလားခင်ဗျား...”

ခင်းဂျီလိုအိမ်တွင် မျက်နှာညှိုးနွမ်း၍ စိတ်ပျက်အားငယ်နေသော ရွာသားများက ဝင်ထွက်ကာ မေးမြန်းခဲ့ကြသည်။

“ကျေးဇူးပြုပြီး ဆန် ၂ တင်းလောက် ချေးငှားပေးလို့ ရနိုင်မလားခင်ဗျား...”

“ကလေးအဖျားတက်ပြီး အိပ်မက်ဆိုးတွေ မက်နေပေမဲ့ ဆေးဝယ်ဖို့ ဆရာဝန်ပင့်ဖို့ ပိုက်ဆံမရှိလို့ပါ”

“ခဏခဏ အကူအညီတောင်းနေရတာ အားတော့နာပါတယ်။ ဥလိယော (ယျူခေတ်ယန်းငွေဥသိန်းလောက်) မရရင် အပေါင်ဆိုင်မှာ အပေါင်တင်ထားတဲ့ လယ်ကွင်းတွေ ဆုံးတော့မယ်။ တစ်ခုခု အဆင်ပြေအောင် မလုပ်ပေးနိုင်ဘူးလား ခင်ဗျား” စသဖြင့် ရောက်လာသူတိုင်းက ဆန်နှင့်ပိုက်ဆံ ချေးငှားပေးရန် ပြောလာကြသည်။

စိတ်စေတနာကောင်းမွန်သည့် လိအဲမွန်က ပြိုင်ပြိုင်သော မျက်နှာထား လုံးဝမရှိခဲ့ပေ။ စကားကို ကောင်းမွန်စွာ နားထောင် ပေး၍ “ပြန်ပေးနိုင်တဲ့အခါကျမှ ပြန်ပေးလို့ရပါတယ်...” ဟု စိတ် သဘောထားကြီးစွာဖြင့် ချေးငှားပေးခဲ့သည်။ ငွေချေးပေးသည့် အခါတွင်လည်း အတိုးမယူခဲ့ပေ။ ပြန်ပေးဆပ်နိုင်ခြင်း မရှိပါက လယ်ကွင်း၊ စိုက်ခင်းကို အစားပေးရမည်ဟူသည့် သဘောတူညီ ချက်ကိုလည်း မပြုလုပ်ခဲ့ပေ။ ထို့ကြောင့် လာရောက်ချေးငှားသူများ သည် အပြုံးမျက်နှာဖြင့် အရှိအသေပြုကာ “ဘုရားသခင်လိုလူမျိုး၊ တစ်သက်လုံးကျေးဇူးမမေ့ပါဘူး” ဟုပြော၍ပြန်သွားကြသည်။

“အိမ်မှာလည်း ကလေး ၂ ယောက်တောင် ဖြစ်နေပြီ။ ရှေ့ ရေးကို စဉ်းစားပြီး ကြည့်လည်း ငြင်းပါဦး”

ယိုးဒယားက ဆက်လက်သည်းမခံနိုင်သလိုပြောလာသော်လည်း လိအဲမွန်က အလွန်သဘောကောင်းလွန်းသဖြင့် “ဒုက္ခရောက်နေတဲ့ သူ့ကို ပစ်ထားလို့ရမလား။ ရွာသားအချင်းချင်း အပြန်အလှန် မကူညီ ပဲ ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ” ဟု ဆိုကာ ယိုးဒယားပြောစကားကို နားမထောင်ခဲ့ ပေ။ မိမိလက်ဝယ်ရှိသော ငွေကို ချေးငှားပေးရုံသာမကဘဲ မိမိပိုင် ဆိုင်သည့် လယ်ကွင်းများကို ပေါင်ခြင်း၊ ရောင်းချခြင်းပြုလုပ်ကာ ရွာ သူရွာသားများကို အကူအညီပေးခဲ့သည်။

လိအဲမွန်၏ ဤကဲ့သို့သော ပေးကမ်းရက်ရောမှုကို အခွင့်အရေးယူကာ ပြန်ပေးနိုင်စွမ်းမရှိသည့်တိုင် လာရောက်ချေးငှားသူများ အဆက်မပြတ်ရှိခဲ့သည်။ ဘယ်တော့ ဘယ်အချိန်တွင် ပြန်ဆပ်မည်ဟု ပေးသောကတိတည်ခြင်းမှာ ရှားပါးပြီး ရက်ချိန်းကို ရွှေ့ပြီးရင်း ရွှေ့ကာ လုံးချခြင်း ခံခဲ့ရသည်။

“လိအဲမွန်လောက် ကောင်းတဲ့လူ လုံးဝမရှိနိုင်ဘူးလေ။ အားလုံးက “ ခယာမရဲ့သူတော်ကောင်း” လို့ ပြောနေကြတဲ့အတိုင်းပါပဲ”

ထိုကောလာဟလသည် အမှန်တကယ်ပင် ဖြစ်သော်ငြားလည်း “သူတော်ကောင်း” ဟူ၍ပြောသည့်ပုံစံမှာ ရာနှုန်းပြည့် ချီးမွမ်းသည့် ပုံစံတော့မဟုတ်ပေ။ သို့သော်ငြားလည်း လိအဲမွန်က စိတ်ထဲတွင် မည်သို့မျှမထားရှိဘဲ အပြောင်းအလဲမရှိ နဂိုမူလအတိုင်း ရက်ရက်ရောရော အကူအညီပေးခဲ့သည်။

ဒီအတိုင်းဆိုပါက မည်မျှပိုင်ဆိုင်သည်ဖြစ်စေ ခံနိုင်မည်မဟုတ်တော့ပေ။ ဂင်းအဲမွန်ထံမှ အမွေဆက်ခံရရှိခဲ့သည့် စည်းစိမ်ဥစ္စာများမှာလည်း နှစ်အနည်းငယ်အတောအတွင်း တော်တော်များများ လျော့နည်းသွားပြီဖြစ်သည်။

ဤသို့ဖြင့် ခင်းဂါလို ၅ နှစ်ပြည့်သည့်နှစ် ဆောင်းဦးရာသီတွင် ကန်တိုးဒေသတောင်ပိုင်းကို လေပြင်းမုန်တိုင်းကြီး ကျရောက်ခဲ့သည်။ စကောဝါမြစ်ရေသည် အရှိန်အဟုန်ပြင်းစွာဖြင့် မြင့်တက်

လာခဲ့သည်။ ညစ်နောက်နေသည့် ရွံ့ရေများသည် ဝဲဂယက်ဖြစ်ကာ ကြောက်မက်ဖွယ်ရာကောင်းလောက်သည့် အရှိန်အဟုန်ဖြင့် မြစ်ကမ်းနဖူးကို တိုက်စားလျက်ရှိသည်။

“ဒီမိုးနဲ့လေက ဆယ်နှစ်မှာတစ်ခါ မဖြစ်လောက်တာမျိုးပါ။ တာရိုးက ကျိုးသွားနိုင်တယ်နော်”

၈ လပိုင်း ၆ ရက်နေ့ ညနေပိုင်းတွင် ဖြစ်သည်။ မြစ်ရေ အနေအထားကို သွားကြည့်၍ ဘေးတိုက်ရွာသွန်းတိုက်ခတ်နေသော မိုးထဲလေထဲမှ ပြန်လာသည့် လီအဲမွန်က ရွဲရွဲစိုနေသည့် ကောက်ရိုးမိုးကာနှင့် ခမောက်ကိုချွတ်၍ ဒိုမ(အိမ်တွင်းရှိ မြေကြမ်းခင်းပြင်) ပေါ်တွင်ချကာ လေသံခပ်မာမာဖြင့် ယိုရိုကို ပြောလိုက်သည်။

“အိမ်အထိ မြစ်ရေတက်လာနိုင်တယ်ဆိုတာကို ခေါင်းထဲမှာ ထည့်ထား။ ဘာတွေဘယ်လိုပဲ ဖြစ်လာဖြစ်လာ ကလေးနားက တစ်ဖဝါးမှ မခွာနဲ့နော်”

“ဟုတ်ကဲ့...”

တိုမိုက်ချိုကို ကျောပိုးထားသည့် ယိုရိုက ခင်းဂျီလိုကို ဝိုင်းကူလုပ်စေပြီး ရေစို၍မဖြစ်သော ပစ္စည်းများကို မျက်နှာကြက်အပေါ် ထုတ်တန်းတွင် တန်းလန်းချိတ်ဆွဲခြင်းတို့ကို ပြုလုပ်ခဲ့သည်။

“စပါးရိတ်ဖို့က နောက်ထပ် ၁၀ ရက်လောက်ပဲ လိုတော့ပေမဲ့ မိုးကောင်းကင်ကြီးက ကိုယ်ချင်းစာနာခြင်းတရားကို မသိဘူးထင်

တယ်။ ဒီနှစ်က စပါးအားလုံးပျက်စီးမှာ ရှောင်လို့မရတော့ဘူး ထင်တယ်”

လိအဲမွန်က ပေါက်တူးနှင့် ဂေါ်ပြားကို စုစည်းကာ (ဒိုမ) ရှိတိုင်တွင် သေချာစွာချည်နှောင်လိုက်သည်။ ရေထဲမျောသွားရင် ချက်ချင်း လက်ငင်း ဒုက္ခရောက်မည်ဖြစ်သောကြောင့် ဖြစ်သည်။ အရေးကြီးစာရွက်စာတမ်းများကိုလည်း စာအုပ်စင်ပေါ်သို့ တင်ကာ သိမ်းဆည်းလိုက်သည်။

များမကြာမီ အချိန်အတွင်း အရေးပေါ်အကြောင်းကြားသည့် သံချောင်းခေါက်သံကို ကြားခဲ့ရသည်။

“တောင်... တောင်... တောင်... တောင်...”

ရွာသားတစ်ယောက်ယောက်က ကြိုးစားပမ်းစားနဲ့ တီးခေါက်နေသည်ဖြစ်သော်လည်း သဲမဲပြင်းထန်လွန်းလှသည့် မိုးပြင်းလေပြင်းများကြောင့် ပြတ်တောင်းပြတ်တောင်းသံမျှသာ ကြားနေရသည်။

“တာရိုးကျိုးသွားပြီ၊ ရေတွေစီးလာတော့မယ်”

စကားဝါဖြစ်သည် တန်ဇာဝါနှင့် ဟကိုးနဲတောင်များ၏ရေကို စုစည်းထားသည့် ရေထွက်မှ အိုဒါဝါလတွင် ဆာဂမိပင်လယ်အော်ကို စီးဝင်သည်အထိ အက္ခာအဝေးမှာ တိုတောင်း၍ ရေစီးသန်လှသဖြင့် မိုးကြီးပါက ရေလွှမ်းလွယ်လှသည်။

နယ်က အရှိဂါရလွင်ပြင်မှ ရွာများ ရေလွှမ်းမိုးမှုမှကာကွယ်
ရန်အတွက် လယ်သမားများ၏ လုပ်အားဖြင့် မြစ်ကမ်းပါးနှစ်ဖက်
နေရာများစွာကို တာရီးဖို့ခွဲကြသည်။ သို့ရာတွင် ဂျာခါရိုး(မြေခြင်း
တောင်း) ဟုခေါ်သော ဝါးဖြင့်ရက်လုပ်ထားသည့် တောင်းရှည်ကြီး
တွင် ကျောက်တုံးများထည့်၍ ထပ်ဆင့်ကာစီထားသည့် တာရီးမှာ
ထုထည်ကြီးမားလှသည့် ရေအမြောက်အမြားကို ထိန်းထားနိုင်ခြင်း
မရှိပေ။

ခယာမရွာ ကုန်းမြင့်ပိုင်း၏ “ကျူးဂျစ်ကဲန်ဒိုတ်” တာရီးနှင့်
“အိုးဂုချီဇုမိ” တာရီးကို ချိုးဖောက်ခဲ့သည့် ညစ်နောက်နေသည့်
ရွံ့ရေစီးချောင်းသည် ရွာများ၏ လယ်ကွင်းများကို တိုက်စီးပျော့ချ၍
ခင်းဂျီလို၏ အိမ်ဘက်သို့လည်း ရောက်ရှိလာခဲ့လေသည်။ ရေများ
က “ဒိုမ”တွင် ပြည့်လျှံ၍ ကြမ်းခင်းအထိတက်လာကာ နောက်ဆုံး
တွင် ကြမ်းခင်းအထက် ၅ ရှကု (၁.၅ မီတာ ခန့်) အထိ တက်လာ
ခဲ့သည်။

မုန်တိုင်းကျပြီးနောက်တစ်နေ့တွင် ကြည်လင်ပြာလဲ့သော
ကောင်းကင်ကြီးက ထွက်ပေါ်လာပြီး ရေများကျသွားခဲ့သော်ငြား
လည်း လယ်ကွင်းများကို သွားရောက်ကြည့်ခဲ့သည့် လီအဲမွန်သည်
အံ့အားသင့်စွာဖြင့်ကြက်သေသေကာတွေ့ဝေဝေမောနေခဲ့မိသည်။

လယ်ကန်သင်းများ ပျက်လျက်၊ လယ်ကွင်း ယာကွင်း အားလုံးသည် ကျောက်စရစ်ခဲနှင့် ရွံ့ပင်လယ်ကြီး ဖြစ်နေလေတော့ သည်။ စပါးပင်များက အရိပ်အယောင်မျှပင် မတွေ့ရတော့ဘဲ ရေဖြင့် တိုက်စားမျောပါသွားခဲ့လေတော့သည်။

နှစ်အတန်ကြာပြီးနောက် -

ရေလွှမ်းမိုးခဲ့သည့် လီအဲမွန်၏ လယ်ယာများသည် စကာဝါ မြစ်က ချန်ထားခဲ့သည့် ဒဏ်ရာကြီးမားလွန်းခဲ့သဖြင့် ယခုထက်ထိ တိုင် ပျက်စီးနေခဲ့သည်။ မျောပါလာသည့် မြောက်မြားလှစွာသော ရွံ့ နှင့် ကျောက်စရစ်ခဲများကို ရှင်းလင်းပစ်ရန်မှာ လွယ်ကူလှသည့် အလုပ်မဟုတ်ပေ။

မိမိ၏မိသားစု စားဝတ်နေရေးအတွက်ကိုပင် ထင်သ လောက် မလှုပ်ရှားနိုင်ခဲ့သည့်တိုင် လီအဲမွန်သည် ယခင်အတိုင်း ရွာသူရွာသားများအတွက် ဆန်၊ ဂျုံနှင့်ငွေကို အဆင်ပြေစေရန် အတွက် မိမိ၏ပိုင်ဆိုင်မှုကို လျှော့ချကာ ဖန်တီးပေးခဲ့သည်။ ၎င်းကို လက်ပိုက်ကြည့်မနေနိုင်တော့သည့် ခင်းဂျီလို၏ ဦးလေးတော်သူ မန်းဘယ်က သတိပေးလာခဲ့သည်။

“သဘောကောင်းတာကလည်း ကောင်းသင့်သလောက် ကောင်းရင် တော်ပေါ့ကွာ။ တစ်ပြားမှမကျန် ဖြစ်သွားမယ်နော်။ ဘယ်လောက်ပဲ သူတစ်ပါးကောင်းဖို့ လုပ်လုပ်၊ မိမိအိမ်က ပျက်စီး

သွားရင် ဘာမှလုပ်လို့မရတော့ဘူး” သို့သော် “သဘောပေါက်ပါ
တယ်” လို့သာပြောပြီး လိအဲမွန်က ချေးထားသည့်ငွေများ ပြန်ဆပ်
ရန် တောင်းဆိုခြင်းမပြုလုပ်ခဲ့ပေ။ မန်းဘယ်က စိတ်ပျက်လာကာ
စကားပင် မပြောတော့ချေ။

ခင်းဂျီလို ၇ နှစ်သားအရွယ်ရောက်သည့်အခါမှစ၍ လိအဲမွန်
သည် စာပေအရေးအဖတ်ကို စတင်ပြုလုပ်စေခဲ့သည်။

“လယ်သမားသားသမီးဖြစ်ပေမဲ့ ပညာတတ်ရင် ဆာမူရိုင်းရဲ့
အထင်သေးအလေးမထားမှုကနေ လွတ်ကင်းမှာဖြစ်သည့်အတွက်
ပညာတတ်အောင်သင်၍ မှန်ကန်စွာတွေးခေါ်တတ်ပြီး ဆာမူရိုင်းကို
ပြန်လည်ပြောဆိုနိုင်သူဖြစ်စေချင်တယ်” ဟု ဆိုသော်လည်း ဂျပန်
စာပေအလှရေးသားရန်အတွက် မီးသွေး၊ စုတ်တံ၊ စက္ကူမှာ အလွယ်
တကူဝယ်နိုင်ခြင်းမရှိပေ။

မိမိတနိုင်အရွယ် သစ်သားပုံးကလေးထဲတွင် သဲမှုန့်
ကလေးများကိုထည့်ကာ လက်ရေးလေ့ကျင့်ရန် ကိရိယာအဖြစ်
အသုံးပြုခဲ့သည်။ ခင်းဂျီလိုသည် ထိုသစ်သားပုံးကလေးထဲမှ သဲ
မျက်နှာပြင်ကို ညှိပြီး “အ” ရေးလိုက်၊ ဖျက်လိုက် “အိ” ရေးလိုက်၊
ဖျက်လိုက်လုပ်ရင်း စာလုံးများကို မှတ်သားခဲ့သည်။

ထင်းရှူးပင်ပေါက် ၂၀၀

“မင်းတို့အားလုံးကိုလည်း အခက်အခဲဒုက္ခ ရောက်စေခဲ့တဲ့ အတွက် စိတ်မကောင်းပါဘူး”

စကာဝါမြစ်ရဲ့ မြစ်ရေကြီးမှုမှာ ပျက်စီးယိုယွင်းခဲ့တဲ့ လယ်ကွင်းများ ကို တတ်နိုင်သလောက် အနည်းဆုံး နဂိုအတိုင်း ပြန်လည်ကောင်းမွန်လာ စေရန်အတွက် လီအဲမွန်က ပေါက် တူးကို ကိုင်မြှောက်လိုက် ပေါက်လိုက် ဖြင့် တူးဆွနေခဲ့သည်။

ယိုဂျီရော၊ ခင်းဂျီလိုပါ ကျောက်ခဲများကို ရွေးဖယ်ပေးခြင်း၊ သယ်၍ ပစ်ပေးခြင်းကို ပြုလုပ်ခဲ့ကြသော်လည်း ခရီးမတွင်ကျယ် ခဲ့ပေ။ ဘယ်တော့မှပြီးနိုင်မှန်း မသိရှိနိုင်သောအလုပ်ကို တစ်ရက် ပြီးတစ်ရက် လုပ်ကိုင်ခဲ့လေသည်။

မိမိလယ်ကိုထွန်ရန်ပင် အခက်အခဲရှိလှသည့် လီအဲမွန် အနေဖြင့် ပိုမိုခက်ခဲလှသည့်အလုပ်မှာ စကောဝါမြစ်ကို တာရီးဖို့ရန် အတွက် တစ်အိမ်တစ်ယောက် မထွက်မနေရသည့် အလုပ်ဖြစ် သည်။

၂ နှစ်၊ ၃ နှစ်ခန့် တစ်နည်းတစ်ဖုံဖြင့် တောင့်ထားနိုင်ခဲ့သော လီအဲမွန်သည် ခင်းဂျီလိုက ၁၂ နှစ်သားအရွယ် ရောက်ရှိလာသည့် ခန်းဆေး(၁၀)နှစ် (၁၇၉၈ ခုနှစ် နွေရာသီ)တွင် ရောဂါဖြင့်ဘုန်းဘုန်း လဲပါလေတော့သည်။ ရွာ၏ဆရာဝန်ဖြစ်သည့်ဆရာမုရာတာဒိုးဆန်း ၏ဆေးစွမ်းနှင့် ကုသမှုကြောင့် တစ်ကြိမ်ပြန်လည်ခေါင်းထောင်လာ နိုင်ခဲ့သော်လည်း မကြာမီကာလ အတောအတွင်းမှာပင် နောက်တစ် ကြိမ်ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် ဘုန်းဘုန်းလဲကျသည့် အဆင့်ကို ရောက်ရှိ လေတော့သည်။

ဆရာဒိုးဆန်း၏အိမ်ကို ဆေးသွားယူရသည်မှာ ခင်းဂျီလို၏ အလုပ်တစ်ခု ဖြစ်သည်။ စိတ်သဘောထားဖြောင့်မတ်၍ တာဝန် ဝတ္တရားကျပြန်တတ်သော လီအဲမွန်သည် “ရွာကလူတွေအားလုံး

ကို အားနာလိုက်တာ” ဟု တာရီးဆောက်လုပ်ရေးတွင် ပါဝင်နိုင်ခြင်း မရှိသည့်အတွက် အားနာနေမိခဲ့သည်။ “အဖေက နေပြန်ကောင်း လာအောင်ပဲ ကြိုးစားရင်ရပါပြီ။ အဖေ့ကိုယ်စား ကျွန်တော်ကပဲ သွားလုပ်ပါ့မယ်”

ခင်းဂျီလိုက ဖခင်၏ကိုယ်စား တာဖို့ရာတွင် ပါဝင်လုပ်ကိုင် ရန် ဖြစ်လာခဲ့သည်။

၁၂ နှစ်သားကလေးဖြစ်သော်ငြားလည်း ကိုယ်ခန္ဓာ ထွား ကျိုင်း၍ အားရှိသူဖြစ်သည့်တိုင် တကယ်တမ်းကျတော့ ကလေးပင် ဖြစ်သည်။ လူကြီးများနှင့် တန်းတူအားအင်ကိုသုံး၍ အလုပ်ကြမ်း လုပ်ချင်သော်လည်း အားအင်က လုံလောက်မှုမရှိပေ။

“လုပ်ချင်ကိုင်ချင်စိတ်ရှိတာကတော့ ကောင်းပါတယ်။ ဒါပေ မဲ့ ဟိုပါဒီပါနဲ့ ရှုပ်နေတာပဲ။ ဘာမှဒဏ်ရာအနာတရ မဖြစ်ခင် ဟိုဘက် ကိုကြွ” ဟု လူကြီးများက ရှုပ်တယ်ဟုပြောသော်လည်း၊ ခင်းဂျီလို က စိတ်ပျက် အားလျော့ခဲ့ခြင်း မရှိပေ။ တာရီးဖို့နေသော ထောင့် တစ်နေရာမှနေ၍ တည်ဆောက်နေပုံကို အာရုံစူးစိုက်၍ ကြည့် ကာ အလုပ်ပြီးမြောက်မှုအနေအထားကို ခေါင်းထဲတွင်ထည့်သွင်း မှတ်သားထားလိုက်သည်။ ထို့နောက် တာဖို့လုပ်ရေး ဆိုက်ထဲတွင် အလုပ်လုပ်သည့်အခါတွင် စီးသည့် ဝါးလားဂျီခေါ် ကောက်ရိုးဖိနပ်၊ တစ်ရက်စီးရုံမျှဖြင့် ပျက်စီးသွားသည်ကို ကြည့်၍ -

“အား၊ ဟုတ်ပြီ၊ ညပိုင်းအလုပ်အနေနဲ့ ဝါးလားဂျီကိုရက်လာ ပြီး အားလုံးကို စီးခိုင်းမယ်၊ အလုပ်ကြမ်းမလုပ်နိုင်မယ့်အစား၊ မိမိ လုပ်နိုင်တဲ့ဘက်က ပါဝင်ပံ့ပိုးပေးမယ်” ဟုဆိုကာ ၎င်းနေ့မှစတင်၍ ဝါးလားဂျီကို စတင်ရက်လုပ်လေတော့သည်။ အရန် ၂၀၊ ၃၀၊ ရက်လုပ်ပြီးစီးသွားသောအခါတွင် -

“ကျေးဇူးပြုပြီး ဒါကို အရန်အနေနဲ့ သုံးပေးပါ” ဆိုပြီး ဆိုက်ထဲ ရှိသူများကို လိုက်၍ဝေခဲ့သည်။

“အား အရမ်းအသုံးဝင်တာပေါ့ ကျေးဇူးပဲ။ မနေ့ကလည်း ရထားသေးတယ်။ စီးလို့လည်းကောင်းတယ်။ တော်တော်ခိုင်အောင် ရက်ထားတာပဲ။ နောက်တစ်ရက်လောက် ထပ်လိုချင်တယ်”

“အား၊ ရပါတယ်၊ ရပါတယ်” ခင်းဂျီလို၏ ဝါးလားဂျီက ပေါ်ပြူ လာဖြစ်နေပေတော့သည်။ စကာဝါမြစ်ကမ်းနံဘေးရှိ ရွာများသည် ရှေးယခင်ကတည်းက အိုဒါဝါလနယ်၏ စီမံညွှန်ကြားမှုအောက်တွင် တာကို တည်ဆောက်ခဲ့ကြသည်။ သို့ရာတွင် ရေကြီးသည့်အခါ၌ တာရိုးက ခိုင်ခံ့မှုမရှိသဖြင့် ချက်ချင်းပင် တာကျိုးသွားခဲ့သည်။ နယ်အနေဖြင့်သော် လည်းကောင်း၊ ဆိုက်ထဲသို့ပို့ထားခံရသော ရွာသားများအတွက်သော်လည်းကောင်း၊ အကြိမ်ကြိမ်ပြန်လည်ဖြစ် ပေါ်လေ့ရှိသော မြစ်ရေလွှမ်းမိုးခြင်းသည် ခေါင်းကိုက်စရာ အဓိက အကြောင်းတစ်ရပ်ဖြစ်နေပေတော့သည်။

“တစ်နည်းနည်းနဲ့ ရေလွှမ်းမှုကို မကာကွယ်နိုင်ဘူးလား” ဟု ခင်းဂျီလိုက မြစ်ဖျားပိုင်းအခြေအနေနှင့် မြစ်ဆုံနေရာရှိ တာရီးကို တာရှည်ခံနိုင်ရန်အတွက် အလေးအနက်စဉ်းစားလာခဲ့သည်။

“ရေသာမလွှမ်းခဲ့ဘူးဆိုရင်ပေါ့လေ” ဟု မြစ်ကို ငေးမော စိုက်ကြည့်ကာ မှင်သေသေနှင့် ရပ်ကြည့်နေသော ခင်းဂျီလိုတွင် ဘယ်တုန်းကမှန်းမသိ “တာရီးချာတိတ်” ဟူသော အမည်တပ်ခြင်း ခံခဲ့ရသည်။

စကားဝါမြစ်၏ ရေလွှမ်းမှုကို ထပ်တလဲလဲ ဖြစ်ခြင်းမှာ လယ်ကွင်းသစ်များ ထပ်မံတိုးချဲ့ရန်အတွက် သစ်တောများမှ သစ်ပင်အမှတ်လွန်မှုသည်လည်း အကြောင်းတစ်ရပ် ဖြစ်ပေသည်။ ၎င်းအပြင် တာရီးကိုလည်း သေချာခိုင်ခန့်စွာ ဆောက်လုပ်ထားနိုင်ခဲ့ခြင်း မရှိသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

ခင်းဂျီလိုက တာရီးဆောက်လုပ်သည့် ဆိုက်ထဲမှ လူများအတွက် ကောက်ရိုးဖိနပ်လုပ်ခြင်းကို ဝီရိယစိုက် ရုန်းကန်လှုပ်ရှားနေခဲ့သည့် ၎င်းနှစ်အတွင်း မိသားစု၏ စားဝတ်နေရေးမှာ အတော်လေးကို ကျပ်တည်းလာခဲ့ပြီး ၈ နှစ်သားအရွယ် ညီဖြစ်သူ တိုမိုကီချိုကို “ပါးစပ်ပေါက်လျှော့ချရေး” အတွက် အိမ်နားရှိ ဘုန်းကြီးကျောင်းသို့ အပ်နှံရသည်အထိ ဖြစ်ခဲ့လေသည်။ တစ်ယောက်စာ အတွက် ပင်ဖြစ်စေ၊ စားစရိတ် သက်သာစေရန်အတွက် ဖြစ်သည်။ တိုမို

ကိချိုကို ဘုန်းကြီးကျောင်းတွင် အပ်နှံခဲ့သည့် အချိန်ကာလမှာ တို
တောင်းလှသော်လည်း ထုံးစံအတိုင်း အိမ်တွင်ပိုက်ဆံမရှိပေ။ ပြန်
လည်နေကောင်းစ ပြုလာသည့် လိအဲမွန်က လယ်ကွင်း တစ်စိတ်
တစ်ပိုင်းကို ရောင်း၍ ၂ လိရော ခန့် ငွေရရှိလာသည့်အခါတွင် -

“ဆရာဒိုးဆန်း ဘယ်တော့ပေးပေးရတယ် ပြောပြီး ခုချိန်
အထိ ဆေးဖိုးဝါးခတစ်ပြားတစ်ချပ်မှ မယူခဲ့ပေမဲ့ စေတနာအပေါ်
ဆက်ပြီး အခွင့်အရေးယူဖို့ မသင့်ဘူး။ ကျေးဇူးရှင်တွေကို သွားဆင်
လိုက်ဦးမယ်” ဟုဆိုကာ ထွက်သွားခဲ့လေသည်။

၂ လိရောဆိုပါက ယခုခေတ်၏ ယန်းငွေ ၂ သိန်းထက် မလျော့
နည်းသည့် ငွေအမြောက်အမြားဖြစ်သည်။ လိအဲမွန်အိမ်၏ စားဝတ်
နေရေးအခြေအနေကို ကောင်းကောင်းသိရှိနေသည်နှင့်အမျှ ဆရာ
ဒိုးဆန်းက အံ့အားသင့်ကာ မည်သို့မည်ပုံဖန်တီးလာခဲ့သော ငွေများ
ဖြစ်ကြောင်း မေးမြန်းရာ လိအဲမွန်က အမှန်အတိုင်းပင် ဖြေကြား
သဖြင့် ဆရာဒိုးဆန်းက မျက်ရည်ဝဲကာ “ခင်ဗျားဆီက ဒီငွေတွေမရ
လည်း ကျွန်တော့်မှာ စားနိုင်သောက်နိုင်ပေမဲ့ လယ်ကွင်းတွေရောင်း
ပစ်လိုက်ရင်တော့ ရှေ့ဆက်ပြီး ခင်ဗျားမိသားစုကို ဘယ်လိုရှာကျွေး
မှာလဲ။ ဒီပိုက်ဆံနဲ့ ခုချက်ချင်းလယ်တွေကို သွားပြန်ဝယ်ပါ” ဟု ငွေ
များကို အတင်းပြန်ပေးလေတော့သည်။ ၎င်းငွေများကို အတင်းပြန်
ထိုးပေးနေသော လိအဲမွန်ကို ဆရာဒိုးဆန်းက ပြောလေသည်။

“ခင်ဗျားကသားဖြစ်သူခင်းဂျီလိုနဲ့အတူအလုပ်ကြိုးစားလုပ် ပြီးခင်ဗျားတို့ရဲ့စားဝတ်နေရေးအဆင်ပြေလာတဲ့အခါကျမှ ဒီငွေတွေ ကိုလိုလိုလားလားနဲ့ လက်ခံပါရစေ။ အခုတော့ လက်မခံပါရစေနဲ့”

“အား၊ မဟုတ်တာပဲ။ အဲဒါဆိုရင် ကျွန်တော့်စိတ်က ကျေနပ် မှာမဟုတ်ဘူး။ အနည်းဆုံးတော့ ၁ လိရောလောက်တော့ ပေးပါရ စေ”

အတန်ကြာအောင် အတိုက်အခံဆွေးနွေးခဲ့ပြီး နောက်ဆုံး တွင် ဦးဆန်းက ၁ လိရောကို လက်ခံခဲ့လေသည်။

တကယ့်ကို ရိုးသားဖြောင့်မတ်သူတစ်ယောက်ပင် ဖြစ်သည်။

“ဘယ်လိုများ ဖြစ်လာတာပါလိမ့်”

ခင်းဂျီလိုက အပြန်နောက်ကျနေသော ဖခင်ဖြစ်သူကို စိတ်ပူ သဖြင့် လမ်းတွင် ထွက်၍စောင့်နေစဉ် လီအဲမွန်က ခြေလှမ်းများ သွက်လက်ကာ ဝမ်းသာကြည်နူးမှုများဖြင့် ပြည့်နှက်နေသည့် မျက် နှာဖြင့် ပြန်လည်ရောက်လာခဲ့လေသည်။

“ခင်းဂျီလို၊ အဖေက ခုအချိန်အထိ ဒီလောက်စိတ်စေတနာ ထက်သန်တဲ့သူရဲ့ ကရုဏာကို မကြုံဖူးသေးဘူး။ ဆရာဦးဆန်းရဲ့ ကျေးဇူးကို ပြန်ဆပ်နိုင်အောင် အလုပ်ကြိုးစားရအောင်”

ပြန်ပေးလိုက်သည့် ၁ လိရောဖြင့် စားဝတ်နေရေးအတွက် မည်မျှပင် အထောက်အပံ့ဖြစ်စေကာမူ ခင်းဂျီလိုသည် အနည်းဆုံး

တတ်နိုင်သလောက် အလုပ်လုပ်၍ ငွေရှာရန်အတွက် သူများအိမ်မှ ကလေးကိုထိန်းခြင်း၊ ဝါးလားဂျီခေါ် ကောက်ရိုးဖိနှပ်ရက်၍ ရောင်းခြင်းတို့ကို ပြုလုပ်ခဲ့သည်။

နှစ်သစ်ကူး၍ ခန်းဆေး(၁၁ နှစ်) ၁၇၉၉ ခုနှစ်သို့ ရောက်ရှိခဲ့လေသည်။ ၎င်းနှစ်၏ ၂ လပိုင်းအစဖြစ်သည်။ ညနေပိုင်းတွင် ကလေးထိန်းအလုပ်ပြီးသွားတော့ ခင်းဂျီလိုသည် စကားပြောတာရိုးအတိုင်း အိမ်ဘက်သို့ ပြန်လျှောက်လာစဉ် ပျိုးပင်ပေါက်ကလေးများကို လိုက်လံရောင်းချသည့် အမျိုးသားတစ်ဦးက ဘေးမှဖြတ်သွားခဲ့လေသည်။ တောင်းထဲတွင်လည်း ထင်ရှူးပင်ပေါက်ကလေးများ အပင် (၂၀၀) ကျော်လောက် ကျန်ရှိနေပေသေးသည်။

“ဦးလေး၊ ဒီအပင်ပေါက်ကလေးတွေ ဘယ်လောက်များ ကျနိုင်ပါမလဲ ခင်ဗျာ”

ခင်းဂျီလိုက လှမ်းတားကာ မေးလိုက်သည်။

“အားလုံးပေါင်း မွန် ၅၀၀ လို့ ပြောချင်ပေမဲ့ ပြန်လည်းမသယ် သွားချင်တော့ဘူး။ လျှော့ပေးမယ်လေ။ ဒါပေမဲ့ ဒီလောက်အများကြီး ဝယ်ပြီး ဘာလုပ်မလို့လဲ”

“ဒီတာရိုးပေါ်စိုက်မလားလို့စဉ်းစားနေတာ။ ထင်ရှူးတွေက ကြီးလာပြီး အမြစ်တွယ်လာရင် ရေကြီးတဲ့အခါ တာရိုးကို ထိန်းထားနိုင်မယ်ထင်လို့ပါ”

“အင်း၊ ဒါက ချီးကျူးစရာပဲ။ ဒါပေမဲ့ ပိုက်ဆံဘယ်လောက် ပါလို့လဲ”

ထိုနေ့က ခင်းဂျီလိုသည် ကလေးထိန်းခ မွန် ၂၀၀ ကို စုစည်း လက်ခံလာခဲ့သည့်နေ့ဖြစ်သည်။ ယခုခေတ်ငွေအရဆိုပါက ယန်းငွေ ၃၀၀၀ခန့်ဖြစ်သည်။ ၎င်းကို အမှန်အတိုင်းပြောပြသည့်အခါတွင် -

“ဒီအပင်ပေါက်လေးတွေက တာရီးကို အကာအကွယ်ပြု ထိန်းထားနိုင်လောက်အောင် ကြီးထွားဖို့ဆိုတာက အနှစ် ၅၀ - ၁၀၀ လောက်ကြာဦးမှာ။ ဒီလောက်အဝေးကြီးလိုသေးတဲ့ရွာရဲ့ အနာဂတ် ကို စဉ်းစားပြီးတော့ ကလေးထိန်းလို့ရတဲ့ ကလေးထိန်းခတွေကို စွန့် ရဲတယ်ဆိုတာ အင်မတန်လေးစားစရာကောင်းတဲ့ စိတ်ဓာတ်မျိုးပဲ။ မွန် ၂၀၀ ဆိုရင်ရပါပြီ”

အမျိုးသားက ထင်းရှူးပင်ပေါက်ကလေးများ အားလုံးကို ထားခဲ့ပြီး စိုက်ပုံစိုက်နည်းနှင့် ပြုစုပျိုးထောင်နည်းကို သင်ပေး၍ ပျော်ရွှင်စွာဖြင့်ပြန်သွားခဲ့လေသည်။

ခင်းဂျီလိုသည် နောက်တစ်နေ့မှစ၍ အပင်ပေါက်ကလေး များကို တစ်ပင်ချင်း တစ်ပင်ချင်းစီ တာရီးပေါ်တွင်စိုက်ကာ ညောင် ထောက်ခြင်း၊ ရေလောင်းခြင်းဖြင့် ပြုစုပျိုးထောင်ခဲ့လေသည်။

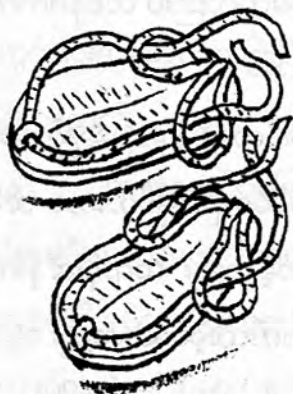

ယခုအချိန်တွင် ထိုစဉ်ကစိုက်ပျိုးခဲ့သည့် ထင်းရှူးပင်ငယ်
ကလေးများသည် အသက်အရွယ်ရလာကာ အရေအတွက် လျော့
နည်းလာခဲ့သော်လည်း အလွန်ကြီးမားထည်ဝါလှသည့် အပင်ကြီး
များအဖြစ် စကောဝါမြစ်၏ မြစ်ကမ်းပေါ်တွင် အကိုင်းအလက်များ ဝေ
ဖြာနေပေသည်။

စံနမူနာက နိဗ္ဗိမ္ဗိယ ခင်းဂျီလို

ခင်းဂျီလိုသည် စကာဝါမြစ်၏ တာရိုးပေါ်တွင် ထင်းရှူးပင် ပေါက်ကလေးများကို စိုက်ပျိုးခဲ့သည့် နှစ်လည်းကုန်ဆုံးကာ နောက်ဆုံး နှစ်သစ်ကူးအကြိုနေ့ကို ရောက်ရှိလာခဲ့သည်။ လိအဲမွန်သည်

မနက်မိုးလင်းမှစ၍ ဂနာမငြိမ် ဖြစ်နေခဲ့လေသည်။ နောက်ထပ် ကလေးမွေးတော့မည်ဖြစ်သည်။

“အား... နာလိုက်တာ”

ဗိုက်အကြီးကြီး ဖြစ်နေ သည့် ယိုရိုက ဗိုက်ကိုနှိပ်ကာ ခွေခွေ ကလေးဖြစ်နေလေသည်။

“ခင်းဂျီလို၊ ဝမ်းဆွဲဆရာမ သွားခေါ်ပါဦး”

အဖေဖြစ်သူ၏ တစ်ခွန်းတည်းသောစကားဖြင့် ခင်းဂျီလို သည်ရွာထဲမှ ဝမ်းဆွဲ(သားဖွားဆရာမ)အိမ်သို့ အပြေးအလွှား ရောက်ရှိလာခဲ့လေသည်။

သိပ်မကြာလိုက်ပါ။ နှစ်သစ်မကူးမီ ပထမဆုံးငိုသံကို ကြား လိုက်ရသည်။ ကလေးငယ်မှာ ယောက်ျားလေးဖြစ်သည်။

ညတစ်ညကို ကျော်လွန်က ခန်းဆေး ၁၂ နှစ်(၁၈၀၀ပြည့်နှစ်) ၏ နှစ်သစ်ကူးဖြစ်သည်။ လိအဲမွန်သည် ဘုရားစင်ရှေ့၌ လက်အုပ်ချီ ကာ တစ်နှစ်ပတ်လုံး အန္တရာယ်ကင်းဝေးစေရန်နှင့် လယ်ယာကောက် ပဲသီးနှံအထွက်တိုးစေရန် လက်ခုပ်တီးကာ ဆုတောင်းလိုက်သည်။

နှစ်သစ်ကူးဟု ဆိုသော်ငြားလည်း ပြောရလောက်သည့် ဖွယ်ဖွယ်ရာရာ အစားအသောက်မရှိပေ။ စားစရာနှင့် ဖခင်ဖြစ်သူ က နှစ်သစ်ကူးရန်ဝယ်လာသည့် အရက်တွေလည်းပဲ တစ်နှစ်ထက် တစ်နှစ်ပိုလျော့နည်းလာခဲ့လေသည်။

လိအဲမွန်သည် ၎င်းနှစ်တွင် စပါးစိုက်ရန် ပြီးဆုံးသည့်အထိ ခဲရာခဲဆစ်လုပ်နိုင်ခဲ့သော်ငြားလည်း ထပ်မံရောဂါဖြစ်ပွားကာ အိပ် ယာထဲတွင် လဲနေသည့်ရက်က များလာခဲ့သည်။ ဆရာဒိုးဆဲန်းကို ပြသ၍ ဆရာကပေးသည့် ဆေးကို သောက်သုံးခဲ့သော်လည်း ဆေး

မတိုးတော့ပေ။ ရောဂါစဖြစ်ပြီး ၃ နှစ်အကြာတွင် အတော်လေးပိန်ချိုး
ကာ သိသိသာသာ ရုပ်ကျလာခဲ့သည်။

မိခင်ဖြစ်သူ ယိုရိုက လိအဲမွန်ကိုယ်စား ၂ ယောက်စာ အလုပ်
မလုပ်၍ မရတော့ပေ။ မွေးခါစလဲ သားအရွယ် တိုမိဂျီလိုကို ကျောပိုး
ကာ လယ်ထဲတွင် ချွေးတဒီးဒီးဖြင့် မြက်နတ်ခဲ့ရလေသည်။ ခင်းဂျီလို
ကိုယ်တိုင်လည်း ငုပ်တုပ်ထိုင်နေ၍ မရတော့ပေ။

လယ်ထဲတွင် မြက်နတ်လိုက်၊ တိုမိုက်ချိနှင့် တိုမိဂျီလိုကို ထိန်း
လိုက်၊ ညဘက်တွင်လည်း ဖခင်ဖြစ်သူထံမှ ပညာသင်ယူလိုက်၊ ကြိုး
ကျစ်လိုက်၊ ကောက်ရိုးဖိနပ်ရက်လိုက်ဖြင့် ဝိရိယစိုက် ကြိုးစားခဲ့
သည်။ နောက်ပြီး ငွေအနည်းငယ်ရလာပါက အရက်ဆိုင်ပြေးကာ
ဖခင်ဖြစ်သူအတွက် ၂ ခွက်စာ (၃၆၀ မီလီမီတာ) အရက်ဝယ်ကာ
ဖခင်ဖြစ်သူကို တိုက်ခဲ့လေသည်။

လိအဲမွန်က အရက်အရမ်းကြိုက်သူ ဖြစ်သည်။ ညတစ်ည
တွင် ၎င်းအရက်ကို တဖြုံဖြုံ အရသာခံသောက်ရင်း ခင်းဂျီလိုကို ပြော
ခဲ့လေသည်။

“အဖေက သိပ်မကြာတော့ဘူးကွာ၊ မင်းတို့ကို ဒုက္ခသုက္ခတွေ
ပဲပေးပြီး လယ်တွေ အတော်များများ ရောင်းပစ်လိုက်ရတဲ့အတွက်
အဖေ့ကို ခွင့်လွှတ်ပါကွာ။ ဒီည မင်းကို သေသေချာချာ မှာထားခဲ့ချင်
တာရှိတယ်။ တစ်ခုက အဖေ့ကိုယ်စား မင်းအဖေကို ကူညီပြီး မင်းညီ

လေးတွေကို ပြုစုပျိုးထောင်ပေးဖို့နဲ့၊ နောက်တစ်ခုကတော့ ဆန်ခွန်ကို ချင်တွယ်တဲ့ ပြည်တောင်းကိစ္စပဲ။ အမှုထမ်းအရာထမ်းတွေကို ပြောရေးဆိုခွင့်ရှိလာခဲ့တဲ့အထိ လူရာဝင်အောင်လုပ်ပြီး မှန်ကန်တဲ့ ပြည်တောင်းကို အသုံးပြုလာအောင်လုပ်ပေးပါ” ၎င်းသည် သေတမ်းစာနှင့်တူညီသည့် စကားဖြစ်သည်။

လိအဲမွန်က “သိပ်မကြာတော့ဘူး” ဟု ပြောခဲ့သည့်အတိုင်း ပင် ကံကြမ္မာ ဆိုးရွားခဲ့သည်။ ဟကိုးနဲတောင်၏ မိုးမိဂျီအရွက်များ (မေပယ်ရွက်) အရောင်ပြောင်း၍ ကြွေခါစ ၉ လပိုင်း ၂ ရက်နေ့တွင် ဆရာဒိုးဆဲန်း၏ ဆေးဝါးကုသမှုများပင် အချည်းအနီးဖြစ်ကာ အသက်ပျောက်ခဲ့လေသည်။ အသက် ၄၈ နှစ်အရွယ်သာ ရှိခဲ့သေးသည်။

ခင်းဂျီလိုကို ထိပ်ဆုံးထား၍ ၁၁ နှစ်သား တိုမိုကီချီနှင့် မွေးခါစ ၁ နှစ်မပြည့်သေးသော တိုမိုဂျီလိုကို ရင်ဝယ်ပိုက်၍ မိခင်ဖြစ်သူယွဲ့ရှိသည် အားကိုးရာမဲ့ အတိဒုက္ခရောက်နေလေတော့သည်။ ခင်းဂျီလိုက အလုပ်ကို ဝိုင်းဝန်းကူညီ လုပ်ကိုင်ပေးနိုင်သည်ဟု ဆိုသော်ငြားလည်း လူကြီးတစ်ယောက်ကဲ့သို့ အလုပ်လုပ်နိုင်ရန်မှာ မဖြစ်နိုင်သေးပေ။ တိုမိုကီချီကလည်း အနည်းငယ် ကူဖော်လောင်ဖက်ပြုနိုင်သည် ဖြစ်သော်လည်း အခက်အခဲရှိသည်မှာ နို့စို့အရွယ် ကလေးဖြစ်သည့်

တိုမိဂျီလိုပင် ဖြစ်သည်။ မိခင်ဖြစ်သူ ယိုဂျီက အသေအချာစဉ်းစား ကာ နောက်ဆုံးတွင် “တိုမိဂျီလိုကို မွေးစားသားအဖြစ် ပေးလိုက်မယ် လို့ စဉ်းစားနေတယ်” ဟု ခင်းဂျီလိုကို ရင်ဖွင့်လေတော့သည်။ မွေးစားသားဆိုသည်မှာ ကလေးငယ်သေးသည့်အရွယ်တွင် သူ တစ်ပါးအိမ်၌ အပ်နှံ၍ ပြုစုပျိုးထောင်ပေးစေခြင်း ဖြစ်သည်။

“နိဂျီကယာမရွာရဲ့ အို့ကုစုဂျင်းအဲမွန်က မွေးစားပေးမယ် ပြောနေတယ်။ အဲလိုလုပ်လိုက်မယ်လေ”

မိခင်ဖြစ်သူသည် တိုမိဂျီလိုကို အို့ကုစုအိမ်တွင် အပ်နှံခဲ့လေ သည်။

ရက်အတန်ငယ်ကြာသော ညတစ်ည၊ ခင်းဂျီလိုက ညသန်း ခေါင်ကျော် အိပ်ရာမှ ရုတ်တရက် လန့်နိုးလာစဉ် မိခင်ဖြစ်သူမှာ အိပ် ရာထက်တွင် ငုပ်တုပ်ထိုင်လျက် ပခုံးများတုန်ခါနေလေသည်။

“အမေ ဘယ်လိုဖြစ်လို့လဲ”

ခင်းဂျီလိုက ညင်သာစွာ မေးမြန်းရာ “နို့ကတင်းပြီး နာလွန်းလို့ ဘာလုပ်ရမှန်း မသိအောင်ပါပဲ။ အခုလို နို့ကို ညှစ်ထုတ်နေပေမဲ့ ညှစ် လိုက်တိုင်း ဒီနို့ကို တိုမိဂျီလိုကို တိုက်ချင်လွန်းလို့ ဝမ်းနည်းပြီး ခံပြင်း နေတာ”

မိခင်ဖြစ်သူက မျက်ရည်လည်နေလေတော့သည်။ လူလား မမြောက်သေးသည့် မိမိကလေးငယ်ကို မွေးစားရန် မပေးမဖြစ်၍

ပေးခဲ့ရသည့်မိခင်ဖြစ်သူ၏ ရင်တွင်းကို ကိုယ်ချင်းစာကြည့်မိသဖြင့် ခင်းဂျီလိုက ထိုင်မရထမရဖြစ်နေလေတော့သည်။

“မနက်မိုးလင်းတာနဲ့ ကျွန်တော် ဂျင်းအိမ်ခန်းအိမ်သွားပြီး တိုမိ ဂျီလိုကို ပြန်ခေါ်လာခဲ့မယ်” ဟု ပြတ်ပြတ်သားသား ပြောခဲ့လေသည်။

“ဒါပေမဲ့ ဒီဘက်ကနေ အတင်းအကူအညီတောင်းလို့ လက် ခံပေးထားတာလေ။ အဲဒါကို တိုမိဂျီလိုကို သွားပြန်ခေါ်လာမယ်ဆိုရင် စားဝတ်နေရေးက ပြန်ပြီးတော့ ...”

အမေက စကားအထစ်ထစ်အငဲ့ငဲ့ ဖြစ်နေလေတော့ သည်။ ပြန်ခေါ်လာပါက စားဝတ်နေရေး ဘယ်လိုဖြစ်မည်ကိုတော့ ခင်းဂျီလိုကိုယ်တိုင်လည်း သဘောပေါက်ထားလေသည်။ သို့ရာတွင် ဖခင်ဖြစ်သူက သေတမ်းစာကဲ့သို့ မိခင်ကိုကူညီရန် ညီငယ်လေးများ ကို ပြုစုပျိုးထောင်ပေးရန် မှာကြားခဲ့သည်။

“စားဝတ်နေရေးအတွက်ကတော့ ကျွန်တော် အဆင်ပြေ အောင် လုပ်ပါ့မယ်။ အမေ့ကိုယ်စား ကျွန်တော်က ပိုအလုပ်ကြိုးစား လုပ်မယ်။ မိသားစုလေးယောက် အတူတူပြန်နေကြရအောင်နော်”

ခင်းဂျီလိုက မနက်မိုးအလင်းကို စောင့်ကာ ၁ လီ (၄ ကီလိုမီ တာ) ကွာဝေးသည့် ဂျင်းအိမ်ခန်းအိမ်သို့ တက်သုတ်ချီခဲ့လေသည်။

“မင်္ဂလာနံနက်ခင်းပါ”

“ဒီလောက် မနက်စောစော ဝေလီဝေလင်း ဘယ်လိုများဖြစ်
လာတာလဲ” ဂျင်းအဲမွန်နှင့် ဇနီးတို့က အံ့သြနေကြသည်။ နှစ်ယောက်
စလုံးက ခင်းဂျီလိုရောက်လာခြင်းနှင့် ခိုင်မာသောဆုံးဖြတ်ချက်ကို
ကြားသည့်အခါတွင် -

“တိုမိဂျီလိုကလည်း တဖြည်းဖြည်းနဲ့ နေသားကျလာပေမဲ့
ဒီလောက်အထိ ပြောနေမယ်ဆိုရင်တော့ ပြန်သာခေါ်သွားပါ။
ဒါပေမဲ့ မင်းကဘယ်လောက်ပဲ အလုပ်ကြိုးစားလုပ်လုပ် သဲထဲရေ
သွန်သလိုပဲ နေမှာပေါ့။ တတ်နိုင်သလောက် နေထိုင်မကောင်း မဖြစ်
အောင်တော့ ဂရုစိုက်ပေါ့ကွာ”

ခနဲသည့်ပုံစံဖြင့် ပြောဆိုကာ ခင်းဂျီလိုအား တိုမိဂျီလိုကို
ကျောပိုးစေခဲ့သည်။

“အမေရေ၊ တိုမိဂျီလိုကို ပြန်ခေါ်လာခဲ့ပြီ”

ခင်းဂျီလို၏ အသံကြောင့် အိမ်ထဲမှ ပြေးထွက်လာသည့် မိခင်
ဖြစ်သူသည် တိုမိဂျီလိုကို ပွေ့ချီ၍ တင်းတင်းကျပ်ကျပ် ဖက်ကာ လုံး
ဝန်း၍ တင်းနေသည့် နို့နှင့်ရင်ဘတ်ကို အားမလိုအားမရဖွင့်ခဲ့သည်။

“နောက် မခွဲတော့ဘူး၊ မခွဲတော့ဘူးနော်”

မျက်ရည်စက်ကြီးများက တပေါက်ပေါက်ဖြင့် မရပ်မနား ကျ
ဆင်းလာလေတော့သည်။ ခင်းဂျီလိုလည်း မျက်ထောင့်ကလေးများ
ကို ဖိနေမိသည်။

နောက်နေ့မှစ၍ ခင်းဂျီလိုသည် အရက်မတက်မီကတည်းကပင် အိပ်ရာထ၍ ထင်းရှာထွက်ခဲ့သည်။ ရွာမှာ လုံးဝနီးပါး မြေပြန့် ဖြစ်နေသောကြောင့် ထင်းရှာရန် ယာစရှိဘတောင်အထိ မသွား၍ မရပေ။

တောင်သည် ခယာမရွာမှ အနောက်ဘက်သို့ ၁ လီ(၄ ကီလိုမီတာ) အကွာအဝေးတွင် တည်ရှိသည်။

“ဒီအတိုင်းပဲ အသွားအပြန်လုပ်ရမယ်ဆိုရင် အချိန်နှမြောစရာကောင်းတယ်”

ခင်းဂျီလိုက တောင်အသွားအပြန်လုပ်ရာတွင် “ကွန်ဖြူးရှပ်၏ ကျမ်းစာ” နှင့် “တက္ကသိုလ်” ဟူသော တရုတ်ရှေးဟောင်း စာအုပ်ကို ဖတ်ရင်း သွားခဲ့လေသည်။

“ကွန်ဖြူးရှပ်က ဟောခဲ့သည်။ ဂျင်း(သနားကြင်နာမှု)ကို ကျင့်သုံးတဲ့အခါမှာ ဆရာကိုတောင် ဦးစားပေးရန်မလိုဟု”

၎င်းအခြေအနေကို ကြည့်၍ ရွာမှလူများက တီးတိုးစွာ အတင်းပြောဆိုလာကြသည်။

“လယ်သမားသားသမီးက စာတွေပေတွေလုပ်နေလည်း အသုံးမဝင်တဲ့အပြင် အခန့်မသင့်ရင် ဆာမူရိုင်းမျက်စိနောက်အောင် လုပ်သလိုဖြစ်ပြီး အသက်ပါသွားနိုင်တာမျိုးလည်း ဖြစ်နိုင်တာပဲ”

“ဖားရဲကလေးက ဖားပဲ၊ လယ်သမားသားသမီးက လယ်
အလုပ်ကိုစဉ်းစားတာ အန္တရာယ်ကင်းပါတယ်”

၎င်းအသံများကို ခင်းဂျီလိုလည်း ပြန်ကြားရလေသည်။ သို့
သော်လည်း ခင်းဂျီလိုက ဂရုမစိုက်ခဲ့ပေ။ ထင်းခွေရန်အသွားအပြန်
တွင် အသံထွက်၍ စာဖတ်ခြင်းကို ဆက်လက်ပြုလုပ်ခဲ့လေသည်။
ရရှိလာခဲ့သည့်ထင်းများကို မိမိ၏အိမ်တွင်လည်း အသုံးပြုသကဲ့သို့
အိုဒါဝါလမြို့အထိ သွားရောက်ကာ လိုက်လံရောင်းချခဲ့လေသည်။

ဈေးမှာ တစ်စည်းလျှင် မွန် ၂၀ ဖြစ်သည်။ ခင်းဂျီလိုက
၎င်းငွေကို စားဝတ်နေရေးအကူစရိတ်အဖြစ် အသုံးပြုခဲ့လေသည်။

မနက်ခင်းတွင် ကြက်မန်းခင် စောစောထ၍ ထင်းခွေထွက်ခဲ့
သည်။ နေ့လယ်ခင်းတွင် လယ်ကွင်း၌ အလုပ်လုပ်၍ ညပိုင်းတွင်
နောက်ကျသည့်အချိန်အထိ ကြိုးကျစ်ခြင်းနှင့် ကောက်ရိုးဖိနပ်ရက်
ခြင်းကို နေ့စဉ်ပြုလုပ်ခဲ့လေသည်။

ထို့နောက် ဆန်ကြိတ်သည့်အခါတွင်လည်း စာအုပ်ကို ဘေး
တွင်ချထားကာ ကြိတ်ဆုံပတ်ပတ်လည်ကို တစ်ပတ်ပတ်လိုက်တိုင်း
စာကိုတစ်ကြောင်းစီဖတ်၍ ကျက်မှတ်ခဲ့လေသည်။

ဤသို့လုပ်ပုံကိုသိရှိကြသော ရွာသားများက ခင်းဂျီလိုကို
ဂုရုလိအိပဲန်း (တစ်ပတ်တစ်ကြောင်း)ဟု အမည်ပေးကြလေတော့
သည်။

အသက် ၁၄ နှစ်အရွယ်ရောက်ရှိလာသော ခင်းဂျီလိုသည်
(ထိုခေတ်နောက်ပိုင်း မဲဂျီခေတ်မှစ၍ မူလတန်းကျောင်းသင်ခန်း
စာမှ) သီချင်းကို ယခုကဲ့သို့ သီဆိုခဲ့လေသည်။

ထင်းခုတ်ကာ ကြိုးကိုကျစ်၍ ကောက်ရိုးဖိနပ်ရက်ရသည်၊

မိဘလည်းကူညီညီငယ်ကိုစောင့်ရှောက်

ညီအစ်ကိုချစ်ခင်စွာဖြင့် မိဘကျေးဇူးကို ဆပ်သူ

စံနမူနာတင်လောက်သူ နီနီမိယ ခင်းဂျီလို

ပင်ပန်းမှာကို ဂရုမစိုက်လို့ အလုပ်ကြိုးစားလုပ်ကိုင်သူ

ညလုံးပေါက် စာရေးကာဖတ်လို့

အလုပ်များတဲ့ကြားမှာ မနားမနေလေ့လာသူ

စံနမူနာတင်လောက်သူ နီနီမိယ ခင်းဂျီလို

(ထိုခေတ်ပညာရေးဝန်ကြီးဌာန၊ မူလတန်းကျောင်းသင်ခန်း
စာမှ သီချင်း၊ မဲဂျီခေတ် ၄၄ နှစ်၊ တေးရေးသူ အမည်မသိ)

ရှေးဟောင်းသီချင်းစာသားဖြစ်ခဲ့သည့်အတွက် ခန်းဂျီ(ဂျပန်
စာလုံး)ကို ဖတ်ရလွယ်ကူသည့် စာလုံးဖြင့် ပြောင်း၍ ရေးသားခဲ့သော်
ငြားလည်း သီချင်းစာသားမှာ နဂိုမူလအဓိပ္ပာယ်အတိုင်းပင် ဖြစ်သည်။
လူငယ်ကလေး ခင်းဂျီလိုသည် သီချင်းတွင် ဖော်ပြထားသကဲ့သို့
သော စားဝတ်နေထိုင်မှုကို ပြုလုပ်ခဲ့သူဖြစ်သည်။

သို့ရာတွင် ခင်းဂျီလိုက မည်မျှပင်ကြီးစားခဲ့သော်ငြားလည်း တစ်မိသားစုလုံးကို လောက်ငစွာ ရှာဖွေကျွေးမွေးရန်မှာ မဖြစ်နိုင်ခဲ့ပေ။ ဖခင်ဖြစ်သူလက်ထက်က ကျန်ရှိနေခဲ့သော အကြွေးများကြောင့် ဖြစ်သည်။

ချေးထားသည့် ငွေများကို ထိုအတိုင်းထားပါက အတိုးတက်ကာ ပြန်ဆပ်ရမည့်ငွေမှာ တိုးလာရုံသာရှိသည်။ ထိုနှစ်အကုန်တွင် -

“အမေ၊ ချေးထားတဲ့ငွေတွေ ပြန်ဆပ်လိုက်ရအောင်”

ခင်းဂျီလိုက ပြတ်သားစွာဖြင့် ၇ ဆေး ၂၈ ဘု (၀.၂ ဇက) ရှိသော လယ်ကွက်ကို ၁ လီရော သာသာဖြင့် လက်လွှတ်ခဲ့လေသည်။

ဤသို့ဖြင့် အိမ်မှပိုင်ဆိုင်သည့် လယ်ကွင်းမှာ (၆တန်၃ဆေး) ၁.၅ဇက မျှသာ ကျန်တော့လေသည်။

ညီအစ်ကို တကွဲတပြားစီ

ဖခင်ဖြစ်သူကွယ်လွန်ပြီးသည့်နောက်တစ်နှစ်တွင် ၁၅ နှစ်သား ခင်းဂျီလိုသည် လုံ့လဝီရိယစိုက်ကာ အလုပ်ကိုလုပ်ကိုင်လာခဲ့သည်။ သို့သော်လည်း ဂျင်းအဲမွန်က ပြောခဲ့သည့်အတိုင်း သဲထဲရေသွန်သလိုသာ ဖြစ်ခဲ့သည်။

ဂျင်းအဲမွန်အိမ်မှ တိုမိဂျီလိုကို အတင်း ပြန်ခေါ်လာခဲ့သည့်အတွက် ဘာမှ ထွေထွေထူးထူး မပြောချင်တော့ပေ။ သို့ရာတွင် ခင်းဂျီလိုက မိသားစုတစ်ခုလုံး၏ ဝန်ကိုထမ်းရန် မှာ တာဝန်ကြီးလွန်းလှသည်။ ဆင်းရဲ

သည်ထက် ပိုမိုဆင်းရဲလာကာ နှစ်သစ်ကူးကို ကြိုဆိုရန် ပြင်ဆင်မှု ကိုပင် မလုပ်နိုင်သည့်အနေအထားသို့ ရောက်ရှိလာခဲ့လေတော့ သည်။

သို့သော်လည်း မည်မျှပင် ဆင်းရဲနွမ်းပါးစေကာမူ နှစ်သစ် ကူးက ရောက်လာစမြဲဖြစ်သည်။

“မင်္ဂလာနှစ်သစ်ကူးပါ”

“ဒိုင်းခရလ” (ခြင်္သေ့နှင့် ရွဲအကဖြင့် မကောင်းဆိုးဝါးကို ဖယ် ရှားပေးသည့် အက)အဖွဲ့သည် ရွာရှိအိမ်များကို တစ်အိမ်တက် ဆင်း လှည့်ပတ်ကပြနေလေသည်။ ထိုအဖွဲ့သားများသည် ပလွေနှင့် ဝုံကိုတီးကာ ခြင်္သေ့အကကို ကပြရင်း တစ်အိမ်လျှင် မွန် ၁၀၀ ဆီ လောက်ရရှိကြလေသည်။

“ခဏနေ အိမ်ကိုလာတော့မယ်။ ခြင်္သေ့နဲ့ ခေါင်းကို ဟပ်ခိုင်း ရင် ရောဂါဘယကင်းတယ်တဲ့” ညီဖြစ်သူ တိုမိုကိချီက ပျော်နေသော် လည်း မွန် ၁၀၀ မရှိသဖြင့် ခင်းဂျီလိုမှာ စိတ်ညစ်နေလေတော့သည်။

“အမေ၊ ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ”

“သားကြီးခင်းဂျီလို၊ ခြင်္သေ့ကိုငြင်းမယ်ဆိုရင် ဘာမှမပြောဘဲ ၁၂ မွန် ပေးလိုက်ရင်ရတယ်လေ။ အဲဒါဆိုရင် အခြားအိမ်ကို ဆက် သွားလိမ့်မယ်လေ”

အမေဖြစ်သူက ဖြေသော်လည်း လက်ထဲတွင် ထို ၁၂ မွန်
တောင်မှ မရှိသည့်အနေအထား ဖြစ်သည်။

“ဘယ်လောက်ပဲ ဆင်းရဲပါတယ်ပဲပြောပြော၊ ကိုယ်ပိုင်အိမ်
က ရှိသရွေ့တော့ ငွေ ၁၂ မွန်တောင်မှ မရှိဘူးဆိုတာကိုတော့ ရှက်
လွန်းလို့ မပြောနိုင်ဘူး၊ မြန်မြန်ပုန်းနေကြရအောင်”

ခင်းဂျီလိုသည် ၄ နှစ်သားအရွယ် တိုမိဂျီလိုကို အသံမထွက်
အောင် ပါးစပ်ပိတ်၍ ချီကာ နောက်ဖေးပေါက်မှ ထွက်ပြေးလာခဲ့
သည်။ မိခင်ဖြစ်သူနှင့် တိုမိုကီချိုလည်း အိမ်တံခါးပိတ်ကာ လယ်ကွင်း
ဘက်သို့ ထွက်ပြေးလာခဲ့ကြသည်။

“ဘာလို့ ခြင်္သေ့ကို အလာမခံတာလဲ၊ ကြည့်ပါဦး၊ အခြားအိမ်
ကို သွားတော့မယ် မဟုတ်လား”

အခြေအနေကိုနားမလည်ပဲ နှုတ်ခမ်းစုနေသည့် တိုမိုကီချို
ကို မိခင်ဖြစ်သူ ယို့ရှိက တောင်းပန်ခဲ့လေသည်။

“စိတ်မဆိုးပါနဲ့သားရယ်၊ ဆင်းရဲလို့ အခုလိုခံစားနေရတာ”

ထိုကိစ္စဖြစ်ပြီး များမကြာမီ ၃ လပိုင်း ၂၄ ရက်နေ့တွင် မိခင်
ဖြစ်သူ၏ မိဘအိမ်မှ လူကြုံတစ်ယောက် ရောက်ရှိလာခဲ့သည်။ အမေ
၏ ဖခင်ဖြစ်သူ ခါဝါးကုဘိုတဟ်ဆုံးကြောင်း အကြောင်းကြားရန်
လာရောက်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

“မနက်ဖြန်အသုဘချမှာမို့လို့ ကလေးတွေနဲ့ အတူလာခဲ့ပါ”

မိဘဖြစ်သူ၏ အသုဘဖြစ်၍ မဖြစ်မနေသွားရမည်ဖြစ်သည်။ ထိုခေတ်အသုဘတွင် သေဆုံးသူ၏ မိသားစုဝင်များသည် အဖြူရောင် ကီမိုနိုကို ဝတ်ဆင်လေ့ရှိကြသည်။ သို့သော် မိမိတို့ အိမ်တွင် အဖြူရောင်ကီမိုနိုမှာ တစ်ထည်မျှမရှိပေ။

အိမ်နီးနားချင်းများထံမှ အဖြူရောင်အစများကို တစ်အိမ်တက်ဆင်းမေးမြန်း၍ စုကာ ငှားလာခဲ့သည့် အမေသည် တစ်ညလုံး မအိပ်မနားပဲ ကလေးများဝတ်ရန်အတွက်ပါ ကီမိုနိုကို ချုပ်ခဲ့လေသည်။

“ကဲ၊ အဘိုးရဲ့အသုဘကို သွားရအောင်”

အမေက ၄ နှစ်သားအရွယ် တိုမိဂျိုလို လက်ကိုဆွဲပြီး ခင်းဂျိုလိုက ပစ္စည်းများကိုထမ်းကာ ရှေ့မှထွက်လာခဲ့သည်။ အမေ၏ မိဘအိမ်သည် စိုးဂရွာ၏ ရွာသစ်တွင် တည်ရှိသည်။ ခယာမရွာမှ စကာဝါမြစ်တစ်ဖက်ကမ်းကူး၍ အရှေ့ဘက်သို့ ၁ လီ (၅၄၀ မီတာခန့်) ကွာဝေးသောနေရာတွင် တည်ရှိသည်။

မိဘအိမ်ရောက်ပြီး အဖြူရောင်ကီမိုနိုကို လဲထားသော မိသားစုလေးယောက်ကို အမေ၏အစ်ကိုဖြစ်သူက အထင်သေးသော မျက်လုံးများဖြင့်ကြည့်ကာ ပြောခဲ့လေသည်။

“ဒီလောက် မြင်မကောင်းရှု မကောင်းလောက်တဲ့ ကီမိုနိုကို ဘာလို့ဝတ်လာတာလဲ။ ဆက်ရာတွေကြီးပဲ။ မင်းကငါ့ကိုအရှက်ကွဲ

အောင်လုပ်နေတာလား၊ ဒါမှမဟုတ် ဆင်းရဲတဲ့မင်းကို မကူညီနိုင်တဲ့
ငါ့ကို ကလဲ့စားချေနေတာလား။ ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီကီမိုနိုနဲ့ကတော့
အဖေ့ရဲ့အသုဘကို ပေးတက်လို့မဖြစ်ဘူး”

“အစ်ကိုကြီးရယ်၊ ကျွန်မ မနေ့ညက ညလုံးပေါက် ဒီကီမိုနို
တွေကိုချုပ်ခဲ့တာပါ။ ဆက်ရာတွေ ဘယ်လောက်ပဲရှိရှိ ကီမိုနိုအဖြူ
ကတော့ ကီမိုနိုအဖြူပါပဲ။ လူဆိုတာဟာ အပြင်ပန်းထက်ကို စိတ်
နှလုံးသားဖြူစင်ဖို့ကပိုအရေးကြီးပါတယ်။ အဖေဆိုရင်တော့ ကျွန်မရဲ့
စေတနာကိုနားလည်ပြီး “အဖေဝမ်းသာလိုက်တာ” ဆိုပြီး လှိုက်လှိုက်
လဲ့လဲ့ကြိုဆိုမှာပါ”

“မင်းရဲ့စေတနာက ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် ငါ အရှက်မကွဲအောင်
အသုဘမပြီးမချင်း ဧည့်ခန်းထဲ မလာကြနဲ့”

ဒါကိုတော့ ခင်းဂျီလိုကိုယ်တိုင်လည်း နှုတ်ပိတ်၍ မနေနိုင်
တော့ပေ။

“ဒီလောက်ထိတော့မရက်စက်သင့်ပါဘူး။ အမေတစ်ယောက်
ကိုတော့ တက်ခွင့်ပေးပါ”

ဟု ရိုကျိုးစွာဖြင့် တောင်းပန်ခဲ့လေသည်။ သို့သော် အမေ၏
အစ်ကိုဖြစ်သူက နားမထောင်ခဲ့ပေ။ ခင်းဂျီလိုတို့သည် အသုဘပြီး
ဆုံးသည်အထိ အလင်းရောင်ဝိုးတိုးဝါးတားဖြစ်နေသည့် အိမ်နောက်
ဖေးခန်းထဲတွင် စိတ်အားငယ်စွာ ထိုင်နေခဲ့ကြရသည်။ မိခင်ဖြစ်သူ

က ကြိတ်မနိုင်ခဲမရဖြစ်ကာ တစ်ကိုယ်လုံး တုန်ခါနေလေတော့
သည်။

ဧည့်ခန်းတွင် တရားနာပြီး၍ အသုဘပို့မည့် မိသားစုတွေမျိုး
သားရင်းများက ခြံအတွင်းသို့ ဆင်းလာခဲ့ကြသည်။ ခင်းဂျီလို၏မိခင်
သည်လည်း အမှန်တကယ်ဆိုပါက အသုဘတန်း၏ ရှေ့ပိုင်းမှနေ၍
ဖခင်ဖြစ်သူအား နောက်ဆုံးအချိန် နှုတ်ဆက်ရမည်ဖြစ်သော်လည်း
နှုတ်ဆက်ခွင့်မရရှိခဲ့ပေ။ အသုဘပို့သူများ ခြံထဲမှ ထွက်ခွာသည်ကို
မိခင်ဖြစ်သူက ခိုးကြောင်ခိုးဝှက်ဖြင့် ကြည့်ကာ မျက်ဝန်းတွင် မျက်
ရည်များဝဲလျက် ခယာမရွာသို့ အပြန်လမ်းပေါ်သို့ ရောက်လာခဲ့လေ
သည်။

“ခင်းဂျီလို၊ ဆင်းရဲခြင်းဆိုတာ ကြောက်စရာကောင်းလိုက်
တာ သားရယ်။ မိဘအရင်းရဲ့အသုဘကိုတောင် လိုက်ပို့ခွင့်မရခဲ့ဘူး။
အမေတော်တော်ခံရခက်တယ်”

“ကျွန်တော်လည်း အခံရခက်ပါတယ် အမေရယ်။ ဦးလေးကို
အလဲထိုးပစ်လိုက်ချင်အောင်ပါပဲ။ အမေရယ် . . . တိုမိုကိချီလည်း
နောက် ၂ နှစ် ၃ နှစ်လောက်ဆိုရင်တော့ အလုပ်လုပ်နိုင်တော့မှာပဲ။
ကျွန်တော်နဲ့ တိုမိုကိချီ ကြိုးစားအလုပ်လုပ်ပြီး အမေ့ကို ကောင်း
ကောင်းမွန်မွန်ရှာကျွေးဦးမှာ။ ခဏလေးတော့ သည်းခံပါအမေရယ်”
ဟုပြော၍ ခင်းဂျီလိုက နှစ်သိမ့်ခဲ့လေသည်။

သို့သော် ရွာသို့ပြန်ရောက်လာသည့် အမေသည် ထိုနေ့မှ စ၍ ရောဂါဖြင့် အိပ်ရာထဲ လဲပါလေတော့သည်။ ဆရာဦးဆန်း၏ ဆေးနှင့်ကုသမှုလည်း မတိုးတော့ပေ။ ထို့နောက် အိပ်ရာထက် လဲပြီး ၁၀ ရက်အကြာ ၄ လပိုင်း ၄ ရက်နေ့တွင် ဆုံးပါးခဲ့လေသည်။ ၃၆ နှစ်သာ ရှိသေးချိန်တွင် ဖြစ်သည်။

“ရှေ့မှာ၊ ဘာဆက်လုပ်ရမလဲ”

ခင်းဂျီလိုက ဆောက်တည်ရာမရ ဖြစ်ခဲ့သည်။ မိမိတစ်ယောက်တည်းဖြင့်တိုမိုက်ချိန်နှင့်တိုမိုဂျီလိုတို့ကိုရှာကျွေးရန်မှာခက်ခဲလွန်းလှပေသည်။ သို့သော်လည်း ခင်းဂျီလိုသည် ဆွေမျိုးများ၏ အကူအညီကို ရယူ၍ ၆ တန် ၅ ဆေး (၁.၆ ဧက) လယ်ကွင်းတွင် ၎င်းနှစ်အတွက် ကောက်စိုက်ခဲ့လေသည်။ ပျိုးပင်များ အမြစ်ထွက်မထွက် မသိနိုင်ချိန်တွင် ထပ်မံ၍ မိုးကြီးပြန်သည်။

“တာရိုးအခြေအနေ ကောင်းရဲ့လား မသိဘူး”

ခင်းဂျီလိုက ထိုင်မရ ထမရဖြစ်နေလေသည်။ စကာဝါမြစ်၏ အခြေအနေကို သွားရောက်ကြည့်ရှုရာတွင် အရှိန်အဟုန်ပြင်းထန်၍ နောက်ကျိနေသော ရေစီးကြောင်းကြီးသည် ရေမျက်နှာပြင် မြင့်တက်ကာ တာရိုးကို တိုက်စားနေလေတော့သည်။ မြစ်ဖျားပိုင်းမှ နေ၍ ကောက်ရိုးအိမ်ခေါင်မိုးလိုက်အတိုင်း ပေါလောပေါလော မျောလာခဲ့သည့် ကောက်ရိုးအမိုးသည် သစ်သားနှင့် နှိုင်းယှဉ်ပါက

လွယ်လွယ်ကူကူ မမျောနိုင်သော်လည်း ရေစီးအားကို မခံနိုင်တော့ သဖြင့်မမျောချင်မျောချင်ဖြင့်မျောနေခဲ့သည်။ ၎င်းကိုမြင်တွေ့ခဲ့ရခြင်း သည် နောင်တွင် အသုံးဝင်ခဲ့ကြောင်းကို နောက်ပိုင်းတွင် ပြောပြ သွားမည်ဖြစ်သည်။

နောက်ကျီနေသောရေစီးကြောင်းကြီးသည်နောက်ဆုံးတွင် တာရိုးကိုကျော်၍ ရွာထဲသို့စီးဝင်လာခဲ့သည်။ အန္တရာယ်ကို အကြောင်းကြားသည့်အချက်ပေးခေါင်းလောင်းတီးသော်ငြားလည်း ဘာမှလုပ်ရန် မမီနိုင်တော့ပေ။ နောက်ကျီနေသည့် ရေစီးကြောင်း ကြီးမှာ လယ်ကွင်းများကိုတိုက်စား၍ လယ်ကွင်းပြင်ကြီးကို ရွံနှင့် ကျောက်ခဲများဖြင့် ပြည့်နှက်စေခဲ့သည်။

“ လွန်ခဲ့တဲ့ ၁၁ နှစ်က ရေလွှမ်းမိုးတာကနေ အနိုင်နိုင် ပြန် ကောင်းလာတာမှ မကြာသေးပေမဲ့ ကောင်းကင်ကြီးက ဘယ် လောက်အထိ ကျွန်တော်တို့ကို ဒုက္ခပေးရမှ ကျေနပ်မလဲ မသိဘူး နော်”

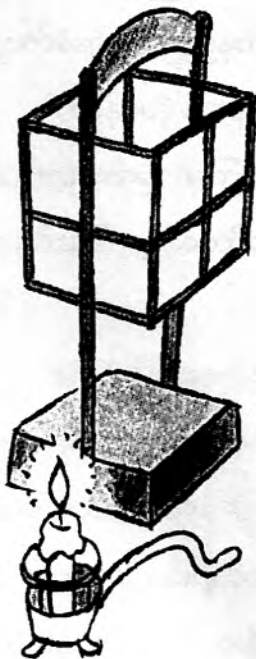
ခင်းဂျီလိုကကောင်းကင်ကြီးကိုစိတ်မနာပဲမနေနိုင်လောက် အောင် ဖြစ်ခဲ့သည်။ လယ်ကွင်းများအားလုံး ပျက်စီးသွားခဲ့ပြီ။ ထိုနှစ် ကောက်ပဲသီးနှံများ လုံးဝ ထွက်နိုင်ခြေမရှိပေ။ ဒုက္ခအရောက်ကြီး ရောက်နေသည့် ခင်းဂျီလိုကို လက်ပိုက်ကြည့်မနေနိုင်သည့် ဦးလေး ဖြစ်သူ မန်းဘယ်က ဆွေမျိုးများကိုစု၍ တိုင်ပင်ခဲ့လေသည်။ နောက်

ဆုံးရလဒ်အနေဖြင့် တိုမိုကိချိနှင့် တိုမိုဂျီလိုကို စိုးဂရွာရှိ အမေဖြစ်သူ
၏ မိဘအိမ်ဖြစ်သော ခါဝါကုဘိုအိမ်တွင် အပ်နှံ၍ ခင်းဂျီလိုကို
မန်းဘယ်အိမ်တွင်မှီတင်းနေထိုင်စေရန် ဆုံးဖြတ်ခဲ့ကြသည်။

“ကိုယ့်ခြေထောက်ပေါ် ကိုယ်ရပ်တည်နိုင်မှ ပြန်ခေါ် ဖြစ်
အောင်ခေါ်မယ်။ အဲဒီအချိန်အထိ သည်းခံပြီး တိုမိုဂျီလိုကို စောင့်
ရှောက်ပါ” ခင်းဂျီလိုက ရွာမှထွက်ခွာနေသည့် တိုမိုကိချိနှင့် တိုမိုဂျီ
လိုကို စကားပြော၏ တာရီးအထိလိုက်ပို့ရင်း တိုမိုကိချိအား အသေ
အချာ မှာကြားခဲ့လေသည်။ ဤသို့ဖြင့် ခင်းဂျီလိုတို့ ညီအစ်ကိုတို့
သည် တကွတပြားစီ နေထိုင်ခဲ့ကြရလေတော့သည်။

မီးအိမ်လောင်စာဆီ

မန်းဘယ်၏အိမ်သည် ခင်း
ဂျီလို မွေးဖွားကြီးပြင်းလာခဲ့သည့်
အိမ်၏မြောက်ဘက်ဘေးတွင် ရှိ
သည်။ ဦးလေးအိမ်သို့ ပြောင်းရွှေ့
နေထိုင်ခဲ့သော ခင်းဂျီလိုသည် နဂို
မွေးဖွားကြီးပြင်းခဲ့သည့် အိမ်ကို
ရောင်းချ၍ ချေးငှားထားသောငွေ၏
တစ်စိတ်တစ်ပိုင်းကို ပြန်လည်
ပေးဆပ်ခဲ့လေသည်။ ရောင်းချခဲ့
သည့် မိမိ၏အိမ်သည် တခြားနေရာ

သို့ ပြောင်းရွှေ့သယ်ဆောင်သွားခြင်း ခံရလေသည်။

မိမိ၏ အိမ်နှင့်လယ်ကွင်းများပါ လက်လွှတ်ခဲ့ရသည့် ခင်း
ဂျီလိုသည် “လယ်ကွင်းတွေကို ပြန်ဝယ်၊ အိမ်ဆောက်ပြီး အမြန်ဆုံး
တိုမိုက်ချို၊ တိုမိုဂျီလိုတို့နဲ့ အတူ ပြန်နေချင်တယ်” ဟု ဆိုကာ နှုတ်
ဆိတ်၍ အလုပ်ကိုကြိုးစားလုပ်ကိုင်ခဲ့လေသည်။

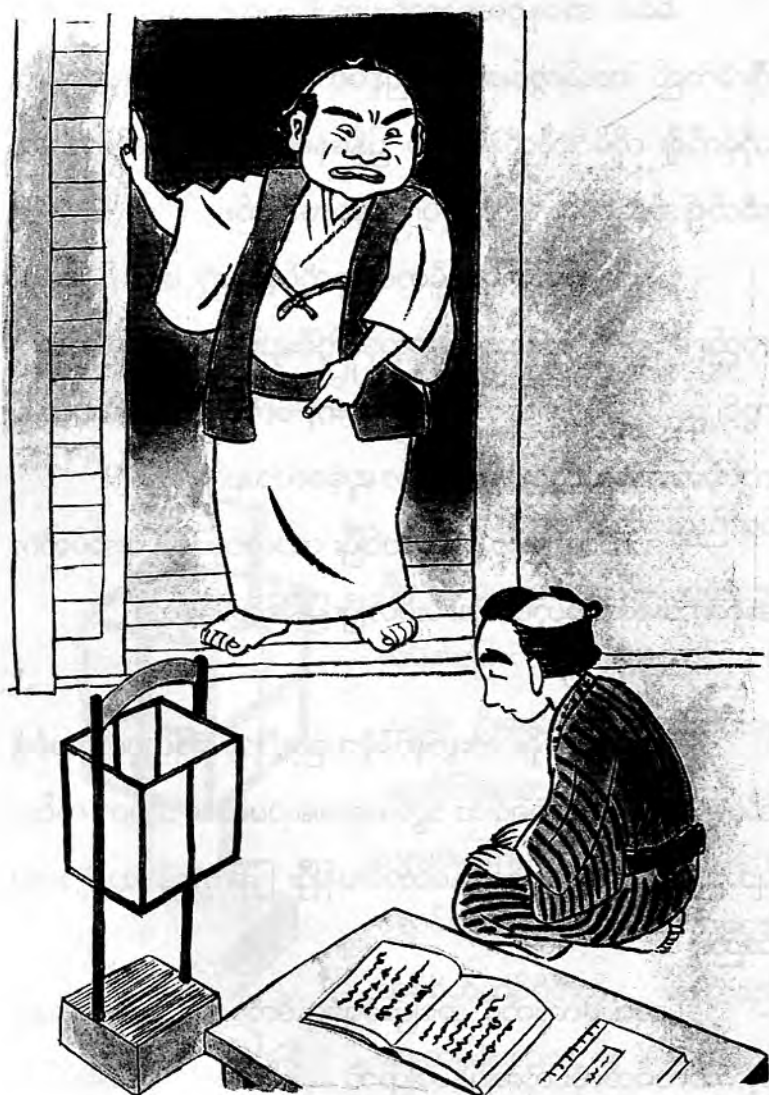
မန်းဘယ်အိမ်တွင် မှီတင်းနေထိုင်ခဲ့သည့် နောက်ပိုင်းတွင်
လည်း ခင်းဂျီလိုသည် တစ်နေ့တာအလုပ်များ ပြီးဆုံးသွားပြီးနောက်
တွင်၊ ညမိုးချုပ်သည်အထိ စာအုပ်များကို ဖတ်နေခဲ့သည်။ ထိုသို့ ပြု
လုပ်ခဲ့ရာ တစ်ညတွင် မန်းဘယ်က ဆူခဲ့လေသည်။

“လယ်သမားက ပညာသင်ပြီး ဘာလုပ်မှာလဲ၊ မီးအိမ်ဆီက
အလကားရတာ မဟုတ်ဘူး။ မီးပိတ်ပြီး မြန်မြန်အိပ်တော့”

“ဟုတ်ကဲ့”

ခင်းဂျီလိုကရိုးသားစွာနာခံခဲ့သည်။ ဦးလေးဖြစ်သူကိုအာခံ၍
အိမ်ကမောင်းထုတ်ခံရပါက သွားစရာနေရာမရှိပေ။ အိမ်က ဆင်းခဲ့
ရသည့်တိုင် ဦးလေးကို ပြန်တောင်းပန်ပြီး ပြန်လာရန်သာ ရှိတော့
သည်။

“ဘယ်လောက်ပဲ အပြောခံရခံရ ဒီအိမ်မှာ ထမင်းစားနေရ
တဲ့ ကာလပတ်လုံး လုံးဝပြန်မပြောဘဲ နေနိုင်အောင် လုပ်ရမယ်” ဟု
ဆုံးဖြတ်ကာ သည်းခံခဲ့လေသည်။

“တောင်သူက တောင်သူပီပီသသနဲ့ မြေကြီးနဲ့ အလုပ်လုပ်ရင်ပြီးရော။ စာအုပ်ဖတ်ဖို့အချိန်ရှိရင် ကြိုးကျစ်လေ” လို့ ဦးလေးက ပြောပေမဲ့ ကျွန်တော်က အဲလိုမထင်ခဲ့ဘူး။

တော်တော်နှင့် နွေးမလာနိုင်သော စောင်ထဲတွင် ကွေးနေရင်း ခင်းဂျီလိုက စဉ်းစားနေမိခဲ့သည်။ ဆာမူရိုင်းတွေက တောင်သူတွေကို “မသေမရှင်” ဆိုသလိုမတရားခိုင်းပြီးတောင်သူများကိုမချမ်းသာအောင်ဖိနှိပ်ထားလေသည်။ တောင်သူနဲ့ နှမ်းဆီက “ညှစ်လေကောင်းလေ” ဟုပြောခဲ့သော အုပ်ချုပ်ရေးမှူးပင် ရှိခဲ့သည်။ တောင်သူများကို ဆာမူရိုင်းများ၏ စားဝတ်နေရေးအတွက် အထောက်အကူပြုကိရိယာလောက်သာ ထင်နေကြလေသည်။

တောင်သူလယ်သမားများ၏ စားဝတ်နေရေးတွင် ချောင်လည်မှုနှင့် မနက်ဖြန်အတွက် မျှော်လင့်ချက်ဆိုသည်မှာ လုံးဝမရှိခဲ့ပေ။ သို့သော်လည်း ခင်းဂျီလိုက ထိုမျှော်လင့်ချက်ကို စာအုပ်စာပေများထဲတွင် ရှာဖွေခဲ့လေသည်။

“တောင်သူက တောင်သူရဲ့အနေအထားနဲ့ လောကကြီးကို တတ်နိုင်သလောက်ကောင်းအောင် တစ်ခုခုလုပ်လို့ ရကိုရရမယ်”

ခင်းဂျီလိုသည် ၎င်းတစ်ခုခုဆိုသောအရာကို စာအုပ်စာပေထဲတွင် ရှာဖွေနေခြင်းဖြစ်သည်။ “ပညာတတ်အောင်လုပ်ပြီး ဆာမူရိုင်းနဲ့ စကားပြောနိုင်အောင်လုပ်” ဟု ဖခင်ဖြစ်သူ လိအဲမွန်က

မှာကြားခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ “မီးအိမ်ဆီ နှမြောလို့ အပြောခံရရုံနဲ့ စာအုပ်ဖတ်ဖို့လက်လျှော့လို့မရဘူး။ ဟုတ်တယ်၊ အကြံကောင်းရပြီ” အကြံကောင်းဆိုသည်မှာ မိမိအစွမ်းအစဖြင့် မီးအိမ်ဆီကို ရယူနိုင်မည့်နည်းလမ်းပင် ဖြစ်သည်။ မီးအိမ်လောင်စာအဖြစ် အသုံးပြုသော ဆီသည် မုန်ညှင်းရွက်၏အစေ့မှ ကြိတ်၍ရသောဆီ ဖြစ်သည်။ မိမိကိုယ်တိုင် မုန်ညှင်းစိုက်၍ မုန်ညှင်းစေ့ရပါက ပိုက်ဆံမကုန်ဘဲ မီးအိမ်ဆီကိုရနိုင်မည်ဖြစ်သည်။

ခင်းဂျီလိုက ချက်ချင်းဆိုသလိုပင် ရွာမှအသိထံ သွားရောက်၍ မုန်ညှင်းစေ့ လက်တစ်ဆုပ်စာကို ချေးငှားယူခဲ့သည်။ ထို့နောက် ဆန်းလယောမြစ်၏ တာရိုးတစ်လျှောက် မြေရိုင်းများတွင် ပျိုးကြဲခဲ့သည်။

ထိုသို့ဖြင့် ရက် ၁၀၀ ခန့်ကြာသောအခါတွင် ၇ ရှိုး (၁၃ လီတာ ခန့်) မုန်ညှင်းစေ့များ ထွက်ရှိခဲ့လေသည်။

“ဒါကို ဆီနဲ့လဲပေးပါ”

ခင်းဂျီလိုက အနီးအနားရွာမှ ဆီဆိုင်ဖြစ်သည့် ခဇအဲမွန်အိမ်သို့ သွား၍ တစ်ပြားတစ်ချပ်မှ မကုန်ပဲ ဆီအမြောက်အမြားရရှိလာခဲ့လေသည်။

မိမိဉာဏ်နှင့် လုပ်အားဖြင့် ဆီရရှိလာခဲ့သော်ငြားလည်း ဦးလေးအိမ်တွင် နေထိုင်သည့်ကာလအတွင်း ညသန်းခေါင် စာဖတ်

ရန်အတွက် အားမနာ၍ မရပေ။ တတ်နိုင်သမျှ အလင်းရောင် အပြင် မထွက်ရလေအောင် မီးအိမ်ပတ်ပတ်လည်ကို ညအိပ်ဝတ်စုံဖြင့် ပတ်ကာ သိုသိုသိပ်သိပ်နှင့် ဖတ်ခဲ့ရလေသည်။

မန်းဘယ်အိမ်တွင်မှီတင်းနေထိုင်ခဲ့သည့် ဒုတိယမြောက်နှစ် ဖြစ်သည့် ကျိုးဝါး ၃ နှစ်(၁၈၀၃ ခုနှစ်)တွင် ဖြစ်သည်။ ခင်းဂျီလိုသည် စပါးစိုက်ပြီးနောက် လယ်ကန်သင်းပေါ်တွင် ပစ်ထားသည့်ပျိုးပင် ပေါက်များကို တွေ့သဖြင့် အမှတ်မထင် ကောက်ယူလာခဲ့လေသည်။

“နမြောစရာကြီး”

ပျိုးပင်များက လတ်လတ်ဆတ်ဆတ်ကြီး ရှိနေသေးသည်။ ခင်းဂျီလိုက ၎င်းကိုမသုံးတော့သည့် ရေတမံဘေးရှိ မြေရိုင်းတွင် စိုက်ကာ ရံဖန်ရံခါ ပေါင်းသင် ရှင်းလင်းခဲ့လေသည်။

ပျိုးပင်များက တစ်နေ့တခြားကြီးထွားလာ၍ စပါးနံ့များ ထွက် လာကာ၊ ဆောင်းဦးပေါက်တွင် ဆန်တစ်အိတ် ထွက်ရှိခဲ့လေသည်။ ၎င်းအပြင်ထိုကဲ့သို့သော မြေရိုင်းပေါ်တွင် စိုက်ပျိုး၍ ရသော စပါးသည် စိုက်ပျိုးသူက အားလုံးကို ရယူပိုင်ခွင့်ရှိသည်။ ဆန်ခွန်နှင့် သက်ဆိုင်မှု မရှိပေ။

“အသေးအမွှားလေးဆိုပေမဲ့ ဒါမျိုးတွေ အကြိမ်များလာရင် ကြီးမားတဲ့ အကျိုးခံစားရမှာ” ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျ ဤကိစ္စသိရှိခဲ့ရ သည့် ခင်းဂျီလိုသည် နောက်တွင် ၎င်းကို “စဲကီရှိုးအိဒိုင်း”

(အသေးအဖွဲ့ကိစ္စကို ကြိမ်ဖန်များစွာ ပြုလုပ်ပါက ကြီးမားသော အောင်မြင်မှု ရရှိနိုင်သည်)ဆိုသည့်စကားကို ဖန်တီး၍ မိမိ၏အပြု အမူနှင့် အတွေးအခေါ်မူဝါဒအဖြစ် ကျင့်သုံးခဲ့လေသည်။

စွန့်ပစ်ထားသည့် ပျိုးပင်မှနေ၍ ဆန်တစ်အိတ်ကို ရရှိခဲ့လေ သည်။ ခင်းဂျီလိုသည် နောက်တစ်နှစ် ဘွန်းကနှစ်အစ (၁၈၀၄ ခုနှစ်) ၂ လပိုင်းတွင် မန်းဘယ်၏အိမ်မှ ထွက်ရန်ဆုံးဖြတ်ခဲ့လေသည်။ သူများအိမ်တွင် အလုပ်လုပ်ရင်း မြေရိုင်းများတွင် စပါးစိုက်ကာ မိမိလယ်ကွင်းတွင် လယ်ထွန်ရန်ဆုံးဖြတ်ခဲ့သည်။

“၂ နှစ်နီးပါး အိမ်မှာမှီခိုနေထိုင်ခွင့်ပြုခဲ့တဲ့အတွက် ကျေးဇူး တင်ပါတယ်။ ရှေ့ဆက်ပြီးတော့ တစ်ယောက်တည်း အိုးအိမ်ထူ ထောင်သွားပါ့မယ်”

“ကောင်းပြီလေ။ ကောင်းတဲ့စိတ်ဓာတ်ပဲဟာ။ မင်းလည်း အသက် ၁၈ နှစ်ရောက်ပြီ။ ခန္ဓာကိုယ်ကလည်း တောင့်တောင့်တင်း တင်းဖြစ်လာပြီပဲ။ မင်းအတွက် စဉ်းစားပြီး စည်းကမ်းကြီးကြီးနဲ့ ပြော ဆိုဆုံးမခဲ့တာတွေကိုလည်း ငွေမယူပါနဲ့”

မန်းဘယ်အိမ်မှထွက်လာခဲ့သော ခင်းဂျီလိုသည် ခယာမရွာ ၏ သူကြီးတစ်ယောက်ဖြစ်သော အိုးကဘဲအိစုကဲ့ဆိုသူအိမ်တွင် စတင်အလုပ်လုပ်ကိုင်ခဲ့လေသည်။ ထိုအိမ်တွင် အလုပ်လုပ်ရန် ရွေးချယ်ရသည့်အကြောင်းရင်းမှာ အိစုကဲ့ကိုယ်တိုင်နှင့် သားဖြစ်သူ

များကပါ စာပေကို နှစ်သက်သူများဖြစ်သဖြင့် ရံဖန်ရံခါတွင် အိုဒါဝါလမြို့မှ ပညာရှင်ကို ဖိတ်ကြား၍ ပညာသင်ယူမှုများ ပြုလုပ်နေသည့်အတွက်ပင်ဖြစ်သည်။

“ပညာရှင်က ရောက်လာပြီး၊ ဇရိုကီ(ဂျပန်ရိုးရာစတိုင် မျက်ဖျာခင်းထားသည့် ဇဉ့်ခန်း)တွင် သင်ခန်းစာစတင်သည့်အခါ ခင်းဂျီလိုသည် ခြံထဲတွင် တံမြက်စည်းလဲခြင်းကို ရပ်နားကာ ရှိုးဂျီ(ဂျပန်ရိုးရာအိမ်တွင်အသုံးပြုသည့် စက္ကူတံခါး)၏ တစ်ဖက်မှ နေ၍ အသံများကို နားထောင်ခဲ့လေသည်။

ထိုအကြောင်းကို အိစုကဲ့က သိရှိသွားသောတစ်နေ့တွင် “တော်တော်ကြီးကို ပညာသင်ချင်ပုံပဲ။ လိအဲမွန်ရဲ့သား ပီသပါပေတယ်။ ညဘက်အလုပ်အားတဲ့အခါမှာ ပြပေးမယ်လေ” ဟု ခင်းဂျီလိုကို ဂရုတစိုက်စောင့်ရှောက်ခဲ့လေသည်။ အိစုကဲ့၏ဂရုစိုက်မှုကြောင့် နှစ်တစ်ဝက်မျှကြာသောအခါ ခင်းဂျီလိုသည် စုတ်တံအကိုင် ကျွမ်းကျင်လာကာ တော်တော်လေးအဆင့်မြင့်သော လက်ရေးကိုပင် ရေးသားလာနိုင်တော့သည်။

ဆောင်းဦးရာသီ နေ့တစ်နေ့တွင် အိစုကဲ့၏ စေခိုင်းသည့် ကိစ္စပြီး၍ အပြန်လမ်းတွင် အီးအိဒုမိရွာ၏ ကွမ်းရင်ဘုရားကျောင်းဘေးကို ဖြတ်လာခဲ့သော ခင်းဂျီလိုသည် ဘုရားကျောင်း၏ ညှို့စားမှုကို ခံလိုက်ရလေသည်။

ခရီးသွားဘုန်းကြီးတစ်ပါးက ကျောင်းရှေ့တွင် တရားစာ ရွတ်ဖတ် သရဇ္ဈာယ်နေလေသည်။ ၎င်းတရားမှာ နားထောင်ကောင်းပြီး အဓိပ္ပာယ်မှာလည်း နားလည်ရလွယ်ကူလှသည်။

“အရှင်ဘုရား၊ ခုနက တရားက ဘာတရားပါလဲ ဘုရား”

ခင်းဂျီလိုက ပါလာသည့် မွန် ၂၀၀ ကို အလှူထည့်ကာ တရားဟောပေးရန် တောင်းဆိုခဲ့လေသည်။

“ဒီတရားက ကွမ်းရင်လို့ခေါ်တဲ့ တရားဖြစ်တယ်။ ဘုန်းကြီးက ခက်ခဲတဲ့ ဒီတရားကို မိမိစကားနဲ့ ပြန်ပြင်ပြီး အရေးကြီးတဲ့ အပိုင်းကို ဟောနေတာပါ”

ဘုန်းကြီးက ထိုကဲ့သို့ ပြော၍ ခင်းဂျီလို၏ တောင်းဆိုချက်ကို လက်ခံကာ နောက်တစ်ကြိမ် ထပ်မံဟောကြား၍ ဘယ်ကိုမှန်းမသိ ထွက်ခွာ ပျောက်ကွယ်သွားခဲ့လေသည်။

“တရားရဲ့ ကျေးဇူးတော်ကြောင့် သောကတွေကော၊ ဝေခွဲမရတာတွေကော ရှင်းသွားသလိုပဲ” ကွမ်းရင်တရားတော်၏ အံ့မခန်းကို သိရှိခဲ့ရသည့် ခင်းဂျီလိုသည် ထိုမှဆက်လက်၍ မိဘနှစ်ပါး၏ ဂူသင်္ချိုင်းရှိသည့် ခယာမရွာမ၏ ဇင်းအေဘုရားကျောင်းသို့ သွား၍ ကိုးဂယူးဘုန်းတော်ကြီးကို တင်လျှောက်ခဲ့သည်။

ထိုအခါ ဘုန်းတော်ကြီးက လေးနက်တည်ကြည်စွာဖြင့် ပြန်လည် ပြောကြားလေသည်။

“ဘုန်းကြီးလည်း သက်တော် ၆၀ ကျော်လာပါပြီ။ ဒီတရားကို အကြိမ်ကြိမ် ရွတ်ဖတ်သရဇ္ဈာယ်ခဲ့ပေမဲ့ အဓိပ္ပာယ်အပြည့်အစုံ နားမလည်ခဲ့ဘူး။ ဒါပေမဲ့ ဒကာကြီးက တစ်ကြိမ်တစ်ခါကြားနာရုံနဲ့ လေးလေးနက်နက် ကျယ်ကျယ်ပြန့်ပြန့် အဓိပ္ပာယ်ကို နားလည်သဘောပေါက်ခဲ့တယ်။ ဘယ်လိုသဘောရလဲ၊ ဘုန်းကြီးကိုယ်စား ဒီကျောင်းမှာ ဘုန်းကြီးဝတ်ပြီး ကျောင်းထိုင်ပေးမလား”

သို့သော် ခင်းဂျီလိုတွင် အိုးအိမ်ထူထောင်ရန် ဆန္ဒနှင့် တာဝန်ဝတ္တရားက ရှိနေသေးသည်။ ဆရာတော်က မည်သို့ပင် တောင်းဆိုစေကာမူ “တင်ပျံ့ဘုရား” ဟု လျှောက်တင်နိုင်ခဲ့ခြင်း မရှိခဲ့ပေ။ ယဉ်ကျေးစွာဖြင့် ငြင်းဆိုခဲ့လေသည်။

ထိုနှစ်တွင် ခင်းဂျီလိုသည် အလုပ်အားချိန်တွင် စိုက်ပျိုးခဲ့သည့် စပါးမှ ဆန် ၅ အိတ် ရရှိခဲ့သည်။ မိမိတစ်ယောက်တည်းဆိုပါက လုံလောက်စွာ စားသောက်နိုင်သည့် အလားအလာရှိခဲ့သည်။ သို့သော် ခင်းဂျီလိုမှာ ဤမျှလောက်ကလေးဖြင့် ကျေနပ်နှစ်သိမ့်နေမည့်သူ မဟုတ်ပေ။ နောက်တစ်နှစ်တွင် အလုပ်လုပ်သည့်အိမ်ကို တစ်ရွာထဲမှ ရွာလူကြီးဖြစ်ပြီး အမျိုးတော်စပ်သည့် နိနိမိယရှိချီအေမွန် အိမ်သို့ပြောင်းကာ ဆန်အိတ် ၂၀ ထွက်အောင် ပြုလုပ်နိုင်ခဲ့ပြီး တစ်ဖက်တွင်လည်း စကာဝါမြစ်၏ တာရိုးပြင်သည့် ဆိုက်ထဲတွင် အလုပ်လုပ်ခြင်း အစရှိသည့်နေ့စားအလုပ်ကို ကြိုးစားလုပ်ကိုင်ခဲ့လေသည်။

ထိုသို့ပြုလုပ်ရာမှ စုဆောင်းရရှိလာသည့် ငွေများကို တစ်နေ့ သည့် ရှိချီအေမွန်ကို ကမ်းလှမ်းပေးခဲ့လေသည်။

“ရွာထဲမှာ ဒုက္ခရောက်နေတဲ့သူတွေကို မျှဝေပေးပါ”

ရှိချီအေမွန်က အံ့အားသင့်နေမိခဲ့သည်။ မိမိကိုယ်တိုင် နေရန်အိမ်မရှိ၍ ဒုက္ခရောက်နေတဲ့ကြားမှ မည်မျှကောင်းလိုက်တဲ့ စိတ်ဓာတ်မျိုးများပါလိမ့်။ ရင်ထဲတွင် နင့်နေအောင်ခံစားရင်း ငွေများ ကိုလက်ခံခဲ့လေသည်။

မြေကွက်များပြန်လည်ဝယ်ယူခြင်း

တစ်နှစ်မပြည့်မီ ရှိချီအေ
အဲမွန်အိမ်မှ ထွက်လာခဲ့သည့်
ခင်းဂျီလိုသည် ကိုယ့်ခြေထောက်
အပေါ် ကိုယ်ရပ်တည်နိုင်ရန် ဦး
တည်၍ မိမိကို မွေးဖွားခဲ့သည့် နဂို
မူလအိမ်ရှိသည့် ပတ်ဝန်းကျင်တွင်
ယာယီတဲဆောက်ခဲ့သည်။

ဘွန်းက ၃ နှစ် (၁၈၀၆
နှစ်) နွေဦးရာသီတွင် ခင်းဂျီလို
သည် ၂၀ နှစ်အရွယ် ကျန်းမာသန်စွမ်းသည့် လူငယ်တစ်ဦး

ဖြစ်လာခဲ့သည်။ အရပ်အမောင်းက ၁၈၂ စင်တီမီတာရှိပြီး သန်မာ
ထွားကျိုင်းသော ခန္ဓာကိုယ်ရှိသူ ဖြစ်လေသည်။ ထိုခေတ်အနေ
အထားအရ ဆိုပါက လူထွားကြီးဖြစ်သည်။

တဲဆောက်ရန်အတွက် ဆောက်လုပ်ရေးပစ္စည်းများကို စကာ
ဝါမြစ်မှ မျောပါလာသည့် သစ်စများကို ကောက်ယူစုဆောင်းထား၍
သော်လည်းကောင်း၊ အိမ်ဟောင်းဖျက်၍ရသော သစ်သားဟောင်း
များကို စုဆောင်းရယူလာပြီးမှသော် လည်းကောင်း ပြန်လည်သုံး
ထားလေသည်။ ၎င်းမှာ ခင်းဂျီလိုဆန်သည့် လုပ်ရပ်ဖြစ်သည်။
တဲဆောက်သည့်အခါတွင် ဦးလေးဖြစ်သူ မန်းဘယ်က အကူအညီ
ပေးခဲ့ပြီး "တဲလို့ဆိုပေမဲ့ အိမ်တစ်လုံးတော့ အိမ်တစ်အိမ်လုံးပါ၊ အိမ်
မရှိရင် လူကြီးတစ်ယောက်လို့ မသတ်မှတ်ကြဘူး၊ ကောင်းလေစွ၊
ကောင်းလေစွ" ဟု ဆိုကာ အားရဝမ်းသာဖြစ်နေလေတော့သည်။

နင်းဒဏ် မိုးဒဏ်ကိုသာ အကာအကွယ်ပေးနိုင်တဲ့ အိမ်
အစုတ်မှာ နေရတာတောင်မှ သူများအိမ်တွင် မှီတင်းနေထိုင်ခဲ့ရတဲ့
ဘဝနဲ့စာရင် အိပ်မက်လိုပါပဲ။ ညဘက်ဘယ်လောက်ပဲ ညဉ့်နက်
အောင် စာဖတ်ဖတ်၊ ဘယ်လောက်စောစော အိပ်ရာထထ ထင်းခွေ
သွားချင်ချင်စိတ်တိုင်းကျ လုပ်နိုင်ခဲ့ပေသည်။

အလုပ်လုပ်ပြီး လုပ်လို့ရသောငွေဖြင့် ခင်းဂျီလိုသည် ထိုနှစ်
တွင် ပထမဦးဆုံး လယ်ကွင်း၏ တစ်စိတ်တစ်ပိုင်းကို ပြန်ဝယ်ခဲ့လေ

သည်။ ၁ တန်း (၀.၂၅ ဧကခန့်) မပြည့်တပြည့် မြေကွက်လပ် ဖြစ်
သော်ငြားလည်း ဝမ်းသာ၍မဆုံးပေ။ ပေါက်တူးပေါက်သည့် လက်
တွင်လည်း အင်အားများဖြင့် ပြည့်လျှံနေလေတော့သည်။

တစ်နေ့သ၌ ပေါက်ပြားထိပ်သည် ကျောက်ခဲနှင့်ထိ၍ ပဲ့သွား
လေသည်။ အခက်အခဲဖြစ်နေသည့် ခင်းဂျီလိုသည် အိမ်နီးနားချင်း
ထံသို့ ပေါက်ပြားသွားငှားရာတွင် အဘိုးအိုက -

“အိမ်ကလယ်ကွင်းတွေလည်း အမြန်ထွန်နေရလို့ ချက်
ချင်းတော့ ငှားလို့မရသေးဘူး”

ဟု ပြောရာတွင် ခင်းဂျီလိုက -

“ဒါဆို၊ ကျွန်တော်လယ်ထွန်ပေးမယ်။ ပြီးသွားမှ ကျွန်တော်
လယ်အတွက် ပေါက်ပြားခဏငှားပေးပါ”

“ဒါဆို ဟန်ကျတာပေါ့။ အဲဒီလို လုပ်ရအောင်”

ထိုသို့ဖြင့် ခင်းဂျီလိုသည် အဘိုးအိုလည်း ဝမ်းသာပီတိဖြစ်စေ
ပြီး၊ မိမိ၏လယ်ကိုလည်း ထွန်ယက်နိုင်ခဲ့သည်။ သူတစ်ပါးအတွက်
အကျိုးရှိအောင် ပြုလုပ်ခြင်းသည် မိမိအတွက်လည်း အကျိုးရှိစေ
သည့် ဝမ်းသာပီတိဖြစ်မှုကို ခင်းဂျီလို ပထမဦးဆုံး သိရှိခဲ့လေသည်။
ထို့နောက် ပိုမိုပြီး အလုပ်ကို ကြိုးစားလုပ်ကိုင်လာခဲ့လေသည်။

“ထပ်ထပ်ပြီး ပြန်ဝယ်မယ်၊ အနည်းဆုံး အဖေ အများဆုံး
မြေပိုင်ခဲ့စဉ်ကာလတုန်းကလောက် အကျယ်ကို ပြန်ဝယ်မယ်၊ ပြီး

တော့ အိမ်ကိုလည်း အိမ်ကြီးအိမ်ကောင်းဆောက်ပြီး၊ တိုမိုကိချိနဲ့ တိုမိုဂျီလိုကို ပြန်ခေါ် ပြီး ညီအစ်ကို ၃ ယောက် ချစ်ချစ်ခင်ခင်နဲ့ ပြန် နေမယ်” ဟုခင်းဂျီလိုသည်၎င်းရည်ရွယ်ချက်ကိုစိတ်ဓာတ်အာဟာရ အဖြစ်ထား၍ အလုပ်လုပ်ကာ နောက်နှစ်တွင် အိုဒါဝါလ၏ အိမ်ဆဲ ဆဟဲဆိုသည့် ဆာမူရိုင်းအိမ်တွင် အလုပ်ခန့်ခြင်းခံရပြီး လခရသည် အထိဖြစ်လာခဲ့လေသည်။

သို့သော်ငြားလည်း မထင်မှတ်သည့် ကြီးမားသော ဝမ်းနည်း စရာက ခင်းဂျီလိုကို ကံဆိုးမိုးမှောင်ကျစေခဲ့သည်။ စိုးဂရွာရှိ မိခင် ဖြစ်သူ၏ မိဘအိမ်တွင် အပ်နှံထားသည့် တိုမိုဂျီလိုသည် ရုတ်တရက် သေဆုံးသွားခဲ့လေသည်။ အသက် ၉ နှစ်မျှသာ ရှိသေးသည်။

“ညီလေး တိုမိုဂျီလို - သနားစရာကောင်းလိုက်တာ အစ်ကို့ ကိုခွင့်လွှတ်ပါကွာ”

ခင်းဂျီလိုက အားရပါးရငိုချမိလေတော့သည်။

ပိုပြီးမြန်မြန်ဆန်ဆန် လယ်တွေဝယ်ပြီး ညီအစ်ကိုတွေ အတူ တူနေနိုင်တဲ့အိမ်ကို ဆောက်နိုင်ခဲ့ရင် ကောင်းမှာပဲဟု ယူကြုံးမရဖြစ် နေလေတော့သည်။

“အစ်ကိုလည်း အစွမ်းကုန်ကြိုးစားပြီး အလုပ်လုပ်ခဲ့တာပဲ လေ။ အိမ်ကိုတော့ ဆောက်ဖြစ်အောင် ဆောက်မှာပါညီလေးရယ်။ ခွင့်လွှတ်ပါကွာ”

လက်ရှိအခြေအနေထက် ပိုမိုကြိုးစား၍ ခင်းဂျီလိုသည် အလုပ်လုပ်ကိုင်ခဲ့လေသည်။ ဝန်ထုပ်ပြည့်ပြီးသောတိုမိုကိရိုကိုလည်း ပြန်ခေါ်ကာ အတူတူ လယ်ကွင်းများကို မြေကွက်ပြန်ဖော်ချင်ခဲ့သော် လည်း မဖြစ်နိုင်ခဲ့ပေ။

ထိုစဉ်က အမေမိဘအိမ်ဘက်မှ ခဝါကုဘိုအိမ်၏ စီးပွားရေး ယိမ်းယိုင်လာသဖြင့် တိုမိုကိရိုက အရေးကြီးသည့် လုပ်အားဖြစ်လာ သည့်အတွက်ကြောင့် ဖြစ်သည်။

ထိုသို့ဖြစ်နေသော ခဝါကုဘိုအိမ်အတွက် ခင်းဂျီလိုသည် မိမိ ၏လယ်ကွက်ထဲမှ “အထူးစပါးအထွက်ကောင်းသည့် လယ်ကွက်” ကို ငှားပေး၍ စပါးစိုက်ခိုင်းစေခဲ့သည်။ မိခင်ဖြစ်သူ၏ ဖခင်တဟဲ၏ အသုဘပို့စဉ်က ဘယ်လောက်အထိအနိမ်ခံခဲ့ရသည်ကိုတော့ မမေ့ နိုင်ခဲ့ပေ။ အမေက ထိုကြိတ်မနိုင်ခဲမရစ်တ်ဖြင့် ဆုံးပါးခဲ့ရလေသည်။

ထိုကိစ္စကို ပြန်လည်စဉ်းစားပါက အာဃာတတွေထားပြီး ခဝါကုဘိုအိမ် ဘယ်လောက်ဒုက္ခရောက်ရောက် ကိုယ်နဲ့မဆိုင်သလို နေရင်တောင် ခင်းဂျီလိုကို ဘယ်သူမှ အပြစ်တင်မှာ မဟုတ်ပေ။ အဲဒီ လို လုပ်ခဲ့သည့်တိုင် အစိုင်အခဲများက ပြေပျောက်သွားမည် မဟုတ် ပေ။

“အသက်သာငယ်ပေမဲ့ လူကြီးဆန်တယ်။ ကျေးဇူးဆပ်ရ မယ့်အစား ကျေးဇူးကန်းတာမျိုးက ဘယ်သူမဆို ဖြစ်နိုင်ပေမဲ့

ခင်းဂျီလိုက မုန်းတီးမှုကို ကရုဏာဖြင့် ပြန်ဆပ်ခဲ့တာ။ တော်ရုံနဲ့ လုပ်နိုင်တဲ့ကိစ္စမျိုး မဟုတ်ဘူး”ဟု ဦးလေးဖြစ်သူက တိုမိုကိချိုကို ရင်ထဲမှ ခံစားချက်ဖြင့်ပြောခဲ့လေသည်။

တိုမိုဂျီလိုဆုံးပြီးနောက် ၃ နှစ်အကြာတွင် ဇောက်ချ၍ အလုပ် လုပ်ကိုင်ခဲ့သော ခင်းဂျီလိုသည် လယ်ကွင်းကို တစ်ကွင်းပြီး တစ်ကွင်း ပြန်ဝယ်ယူကာ အသက် ၂၄ နှစ်တွင် ၁ ချိုး ၄ တန် (၃.၅ ဧက) ကျော်လယ်ကွင်းကို ပိုင်ဆိုင်သည်အထိ ဖြစ်လာခဲ့လေသည်။

ဤမျှလောက်သော လယ်ကွင်းများကို တစ်ယောက်တည်း လယ်ထွန်ပြီး ထိန်းသိမ်းရန် မဖြစ်နိုင်သည်ကို အထွေအထူး ပြောစရာ လိုမည် မဟုတ်ပေ။ မိမိပိုင်ဆိုင်သည့် လယ်ကွင်းအား လုံးနီးပါးကို ကိုယ်ပိုင်လယ်ကွင်းမရှိသည့် လယ်သမားများကို လုပ်ဆောင်စေ၍ စပါးကိုခွဲဝေယူခဲ့ကြလေသည်။ ထို့နောက် ဆန်ကို အိုဒါဝါလကို သွား ရောင်းချခြင်း၊ ရွာသားများကို ချေးငှားခြင်းများကို ပြုလုပ်ခဲ့လေ သည်။

ခင်းဂျီလိုဘဝတွင်လည်း တဖြည်းဖြည်းနှင့် စိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာ အေးချမ်းမှုကို ရရှိလာခဲ့လေသည်။ ထိုအချိန်မှစ၍ ဟိုက်ကု (ဂျပန်ရိုး ရာလင်္ကာ) ဆရာဆီသွား၍ “စန်းစက်စု” (တောင်ပေါ်မှာကျတဲ့နှင်း) ဆိုသော ကလောင်နာမည်ရယူကာ ဟိုက်ကုကို သီကုံးရေးဖွဲ့လာခဲ့ လေသည်။

ဥပမာအားဖြင့် ယခုလိုမျိုး လင်္ကာကို ဖွဲ့ဆိုခဲ့သည်။

ရစ်ငှက်တွန်သံသာ

ရှိချိုလိပင်တန်း တစ်လျှောက်မှာ

ဘေးဘက် ဘယ်ညာ။

ရှိချိုလီ သစ်ပင်တန်းများသည် စကားပြောမြစ်အောက်ပိုင်း တာရိုးတွင်ရှိသော သစ်ပင်တန်းကိုဆိုလိုခြင်း ဖြစ်သည်။ တာရိုး၏ဆိုက်ထဲတွင် အလုပ်လုပ်နေသည့်အခါတွင် မြစ်၏ဘေးတစ်ဖက်တစ်ချက်၌ရှိသော သစ်ပင်တန်း၏ ချုံပုတ်ထဲတွင် ရစ်ငှက်မိခင်မှ သားပေါက်ကလေးများကိုခေါ်သံများ ကြားနေရလေသည်။

သို့သော် မိမိအတွက်မှာတော့ မိမိနာမည်ကိုခေါ်ပေးမည့် မိဘများမရှိတော့ပေ။ ထိုခံစားချက်ကို သရုပ်ဖော်ဆောင်သည့် လင်္ကာဖြစ်ပြီး ဆရာဖြစ်သူထံမှလည်း ချီးကျူးခံခဲ့ရလေသည်။

၂၁ နှစ်အရွယ်တွင် အိဝဆေးစဟဲ၏ အိမ်တွင် ခန့်အပ်သည့် အလုပ်တွင် ပထမဦးဆုံး အလုပ်အနေဖြင့် အိုဒါဝလဒေသမှ ဆာမူရိုင်းအိမ်များထံ လှည့်လည်၍ ခင်းဂျီလိုသည် ကြိုးစားပမ်းစား ငွေများ စုစည်း၍ ၎င်းငွေများကို ယုံကြည်စိတ်ချရမည့်သူကို ချေး၍ တိုးပွားအောင်လုပ်ခဲ့လေသည်။

၁ ချိုး ၄ တန် (၃.၅ ဧကခန့်) ကျော်လယ်ကွင်းမှ သီးစားခကို ပိုပိုလှုံလှုံ ရရှိခဲ့လေသည်။ တိုးပွားလာသည့်ငွေဖြင့် လယ်မြေများပြန်

ဝယ်ခြင်းကိုအကြိမ်ကြိမ်ပြုလုပ်၍ယခုလက်ရှိရွာ၏မြေပိုင်ရှင်များထဲတွင် အဆင့် ၁ မှ ၅ အတွင်းဝင်သူဖြစ်လာသည်။

ထိုခေတ် ဂျပန်နိုင်ငံ၏ လူဦးရေမှာ သန်း ၃၀ ခန့်ရှိပြီး ၈၀ ရာခိုင်နှုန်းမှာ တောင်သူလယ်သမားများ ဖြစ်ကြသည်။ တောင်သူလယ်သမားအများစုသည် ကိုယ်ပိုင်လယ်ကွင်းများကို ပိုင်ဆိုင်ချင်ကြသော်လည်း မပိုင်ဆိုင်နိုင်သည့် စပါးစိုက်ပျိုးသူများ ဖြစ်ကြပြီး ကိုယ်ပိုင်လယ်ရှိသော လယ်သမားများ၏ အချိုးအစားမှာ နည်းပါးခဲ့သည်။

ကိုယ်ပိုင်လယ်ကွက်ရှိသည့် လယ်သမားများထဲတွင်လည်း ၁ ချိုးဘု (၂.၅ ဧကခန့်) ထက်ပိုသော လယ်ပိုင်ဆိုင်ပါက အတော်ဟုတ်နေပြီဖြစ်သည်။

“ပြည့်စုံတယ်လို့တော့ မဟုတ်ပေမဲ့ အိုးအိမ်ထူထောင်မယ်ဆိုတဲ့ရည်ရွယ်ချက်ကိုတော့ ဖြစ်မြောက်အောင် အကောင်အထည်ဖော်နိုင်ခဲ့တယ်။ အိဆေးဘုရားကျောင်းကိုသွား ဘုရားရှိခိုးပြီး ဂါရဝပြုလိုက်ဦးမယ်”

ဘွန်းက ၇ နှစ်(၁၈၁၀ ခုနှစ်) ဆောင်းဦးရာသီမှ ဆောင်းသို့ စပ်ကူးမတ်ကူးကာလတွင်အသက် ၂၄နှစ်အရွယ်ရောက်ရှိလာသည့် ခင်းဂျီလိုသည် အိဆေး(မိအဲခရိုင်)ဘုရားကျောင်းသို့ ဘုရားဖူးထွက်ခဲ့လေသည်။

“အိဆေးဘုရားဖူး”သည် ထိုခေတ်တွင် အလွန်ခေတ်စားနေ

ပြီး တစ်သက်တွင်တစ်ကြိမ်တစ်ခါ သွားရောက်ဖူးမြော်ချင်ကြသည့် နေရာဖြစ်သည်။ ကန်းတိုးဒေသမှ သွားရောက်ဖူးမြော်သူများသည် အသွားအပြန်ရက်ပေါင်း ၃၀ ကြာခဲ့သော်လည်း ယခုခေတ်အဖွဲ့လိုက် ခရီးသွားသကဲ့သို့ စနစ်တကျဖြင့် သွားလာခဲ့ကြလေသည်။ သို့သော်လည်း ခင်းဂျီလိုက တစ်ယောက်တည်းခရီးသွားခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

“ခင်းဂျီလို၊ ကျွန်တော်တို့က တော်တော်နဲ့ ဘုရားဖူးသွားနိုင်မှာ မဟုတ်သေးလို့၊ အဆောင်လေးယူလာပေးလို့ ရနိုင်မလား”

“ရပါတယ်”

ရွာသူရွာသားများက အကူအညီတောင်းခံလာသည်ကို လိုလိလားလားနှင့်လက်ခံ၍ ဟကိုးနဲ့တောင်ကို ကျော်ဖြတ်လာခဲ့လေသည်။

အိဆေးဘုရားကျောင်းကို သွားခဲ့ပြီးသည့်နောက် ကျိုတို၊ နာရာ၊ အိုဆာကာ (ယခုခေတ်အိုဆာကာခရိုင်) ကို သွားရောက်လှည့်လည်ပြီး ဆက်လက်၍ သင်္ဘောဖြင့် ရှိကို့ကုဒေသကိုကူးကာ စနကိ (ခဂါဝါခရိုင်) ၏ ကုံပီလာ ဘုရားကျောင်းသို့ သွားရောက်ဖူးမြော်ခဲ့သည်။

ထို့နောက် လူအများ ဝတ်စားနေထိုင်ပုံ၊ စိုက်ပျိုးရေးလုပ်ပုံ လုပ်နည်းကိုလေ့လာပြီး၊ တကယ့်လက်တွေ့ဘဝများကို ကြည့်ရှုလေ့လာခဲ့လေသည်။

ခမိဂတဟုခေါ်သော ခန်းဆိုင်ဒေသကို လှည့်လည်သော ခရီးစဉ်မှ ပြန်လာခဲ့သည်မှာ နောက်တစ်နှစ် နွေဦးရာသီတွင် ဖြစ်သည်။ ခရီးစဉ်တွင် ငွေအမြောက်အမြား ကုန်ကျခဲ့သည့်တိုင် ချောင်ချောင်လည်လည်ရှိနေသေးသည့်အတွက် -

“ဒီအနားမှာ အိမ်ကောင်းကောင်းဆောက်မယ်” ဟု လက်သမားကို ခေါ်လိုက်လေသည်။

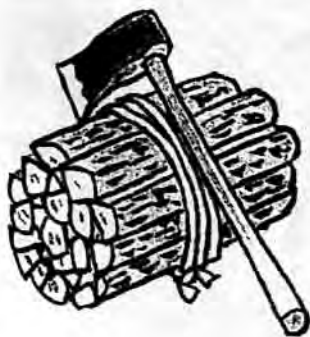
ယာယီတဲစုတ်ကလေးကို ဖျက်ပြီး ခိုင်ခန့်တောင့်တင်းသော အိမ်ကြီးအိမ်ကောင်းကို ဆောက်လုပ်ခဲ့သည်။

“အား၊ မင်းက ဒီလောက်အထိ လုပ်နိုင်လိမ့်မယ်လို့ မထင်ခဲ့ဘူး၊ လယ်ကွင်းကို ပြန်ဝယ်ဖို့ဆိုတာတောင် တော်ရုံတန်ရုံနဲ့ လုပ်နိုင်တဲ့ကိစ္စမဟုတ်ဘူးကွာ” ဟုဦးလေးဖြစ်သူမန်းဘယ်ကကောင်းချီးဩဘာပေးလေသည်။

နယ်စား၏ အိမ်တော်ထိန်းအိမ်တွင်လည်း အကြွေးမီးပိုင်းနေခြင်း

“ ခယာမရွာက နီနီမီယဆိုတဲ့ လူငယ်က တော်တော်လေးကို
အရည်အချင်းရှိတယ်။ မိဘတွေဆုံးသွားပြီး ၁၆ နှစ်သားမှာ ကိုယ့်ခြေ

ထောက်ပေါ်ကိုယ် ရပ်တည်ပြီး
ဆင်းရဲတွင်းကနေ ထွက်လာခဲ့
တာ။ ရွာထဲက မြေပိုင်ရှင်တွေထဲမှာ
လက်ချိုးရေလို့ရတဲ့ မြေပိုင်ရှင်
စာရင်းဝင်နေပြီ။ အလုပ်အရမ်း
ကြိုးစားတယ်။ ပညာလည်း တတ်
တယ်။ ဒါတင်မကဘူး စီးပွားရေး

မှာလည်း ကျွမ်းကျင်မှုရှိတယ်”ဆိုပြီး အိုဒါဝါလနယ် ဆာမူရိုင်းများ ကြားတွင် ခင်းဂျီလို သတင်းကြီးလာခဲ့လေသည်။ ၎င်းကို ကြားသိ ခဲ့သည့် နယ်စား၏အိမ်တော်ထိန်း ဟတ်တိုရီဂျူးလိုးဘယ်က အဲဒီလို လူမျိုးကို အိမ်စေအဖြစ် ခန့်ချင်တာ”ဟု ဆိုကာ ၂၆ နှစ်အရွယ် ခင်းဂျီလိုကို အလုပ်ခန့်ပြီး အိမ်တော်တွင် နေစေခဲ့သည်။ “အိမ်စေ” ဆိုသည်မှာ ဆာမူရိုင်းအိမ်တွင် တောက်တိုမယ်ရအလုပ်ကိုလုပ်ရ သည်ဖြစ်သော်လည်း ဂျူးလိုးဘယ်က ခင်းဂျီလိုကို -

“ကျုပ်ကလေး ၃ ယောက်က နယ်ကျောင်းနဲ့ ကွန်ဖြူးရှပ် စာပေကျောင်း တက်နေကြတယ်။ ကျောင်းအဖို့အကြို လုပ်ပေးပြီး လေ့ကျင့်ခန်းတွေကို ကြည့်ပေးစေချင်တယ်” ဟု ပြောခဲ့လေသည်။

တစ်နည်းအားဖြင့်ဆိုပါက ပညာရေးတာဝန်ကို ယူရခြင်းဖြစ် သည်။ ခင်းဂျီလိုအနေဖြင့် မျှော်လင့်မထားသည့် ကုသိုလ်ကံပင် ဖြစ် သည်။ နယ်ကျောင်းဆိုသည်မှာ နယ်အတွက် တာဝန်ထမ်းဆောင် နေကြသည့် ဆာမူရိုင်းများ၏ ကလေးများအတွက် ကျောင်းဖြစ်ပြီး၊ ဘုန်းတော်ကြီးပညာသင်ကျောင်းနှင့် နှိုင်းယှဉ်ပါက အလွန်ခက်ခဲ သည့်စာပေများကို သင်ကြားပေးသည့် ကျောင်းဖြစ်သည်။

ခင်းဂျီလိုအတွက်မှာ နယ်ကျောင်းတွင် အသုံးပြုနေသည့် ဖတ်စာအုပ်အား ကြည့်ခွင့်ရသည်ကိုပင် ကျေးဇူးတင်လောက်စရာ ပင်ဖြစ်လေသည်။ ပထဝီနှင့်ဂဏန်းသင်္ချာကိုလည်း ကြည့်ခွင့်ရခဲ့လေ

သည်။ ထို့အပြင် ခန်းဂကု(တရုတ်စာပေပညာရပ်) ကျောင်းတွင် ဆရာ အုန်ရှင်းစုကဲ့၏ သင်ခန်းစာကို ပြတင်းပေါက်အောက်မှ နားထောင်ခဲ့သည်။ ဂျူးလိုးဘယ်၏ကလေးများက အိမ်တွင် သင်ခန်းစာ ကြိုတင်ပြင်ဆင်လေ့လာခြင်း၊ ပြန်လည်ဆန်းစစ်ခြင်းတို့ကို ပြုလုပ်သည့်အခါတွင် ခင်းဂျီလိုက ဆရာလုပ်ရသည်။

“လူကောင်းသူကောင်းရထားတာပဲ”

“တကယ်ကိုပဲ ကလေးတွေလည်း ပျော်နေကြတယ်။ အဲ့ဒီအပြင် အလိုက်သိပြီး အလုပ်ကြိုးစားတဲ့အတွက် ဘာမှပြောစရာ မလိုဘူး”

ဂျူးလိုးဘယ်ရော ဇနီးသည်ကပါ ကျေနပ်အားရနေမိခဲ့ကြသည်။

ခင်းဂျီလိုလည်း ဟတ်တိုရီအိမ်တွင် အလုပ်လုပ်ခွင့်ရသည်ကို ဝမ်းသာဂုဏ်ယူမိလေသည်။ ပညာရေးကို လေးလေးနက်နက် သင်ယူခွင့်ရခဲ့သည့်အတွက်ဖြစ်သည်။ ထို့အပြင်အိမ်ကြီးရှင်မှာ “နယ်စားမင်းအိမ်တော်ထိန်း” ဖြစ်ပြီး အစေအပါးထဲတွင် အဆင့်အမြင့်ဆုံး နေရာ၌ရှိသူ ဖြစ်သည်။ နယ်စားနှင့်လည်း တိုက်ရိုက်စကားပြောဆိုနိုင်သူ ဖြစ်သည်။ ဟတ်တိုရီအိမ်တွင် ယုံစားခံရပါက ခင်းဂျီလို၏ “လယ်သမားများ၏အသံ” ကိုနယ်စားထံသို့တင်ပြရန်မျှော်လင့်ချက်ရှိလာနိုင်သည်။

အိုဒါဝါလနယ်သည် ဆန် ၁၁၃၀၀၀ ဂိုကု ကျော်ထွက်ရှိသော နယ်ဖြစ်သည်။ ဤဂိုကုအနည်းအများသည် နယ်စား၏ အဆင့် အတန်းကို ဖော်ပြခြင်းဖြစ်ပြီး၊ နယ်အတွင်းထွက်ရှိသည့် ဆန်၏ အထွက်နှုန်းမဟုတ်ပေ။ နယ်၏ဝင်ငွေဖြစ်သော ဆန်ခွန်အဖြစ် ပေးရ သော ဆန်သည် ၁ ဂိုကုကို ဆန်တစ်အိတ်လောက်ရှိပြီး အိုဒါဝါလ နယ်၏ ဆန်အထွက်များသည့် နှစ်တွင် ဆန်ခွန် ၁ သိန်း ၁ သောင်းခန့် ရရှိလေသည်။

နယ်သည် ဆန်ခွန်ကို ကုန်သည်ပွဲစားထံ ရောင်း၍ နယ်၏ ဆာမူရိုင်းကို ငွေကြေးအစား ဆန်လက်မှတ်ကို ပေးခဲ့သည်။ ငွေနှင့် လဲလှယ်၍လည်း ရသည်။ ကူပွန်နှင့်အလားတူ ဖြစ်သည်။

ဟတ်တိုရီအိမ်သည် ၁၂၀၀ ဂိုကုအဆင့်တွင်ရှိသဖြင့် ဆန် ကောင်းစွာထွက်သောနှစ်တွင်အိတ်ရေ ၁၂၀၀ ခန့်ရှိသော ဆန်လက် မှတ်ကို ရရှိသည်။ သို့သော် တဲန်းမဲခေတ် ငတ်မွတ်ခေါင်းပါးမှုကြီး နောက်ပိုင်းတွင် အထုပ် ၅၀၀ ကို နယ်ကိုချေးထားပေးပါ ဟူ၍ တောက်လျှောက်ဖြစ်ခဲ့သည့်အတွက် အသားတင်ဝင်ငွေက လျော့ နည်းသွားစေသည်။ နဂိုအနေအထားတိုင်း ပြန်၍ရနိုင်သည့် အလား အလာမရှိပေ။ ခင်းဂျီလိုအနေဖြင့် ကြည့်ပါက နယ်၏ ဆာမူရိုင်း အိမ်များတွင် ဝင်ငွေလျော့နည်းလာသော်လည်း “ဂုဏ်သိက္ခာ အကျ မခံ” ဟုပြောကာ ဟန်ကိုနေကြသည်။ ဝင်ငွေအချိုးအစားကို

စဉ်းစားပြီး စားဝတ်နေရေးကို ခြိုးခြံချွေတာရန် မစဉ်းစားခဲ့ပေ။
ဝင်ငွေထက်ပို၍ သုံးစွဲမည်ဆိုပါ မည်သို့ဖြစ်မည်မှာ ထင်ရှားလှပေ
သည်။ အနတ်လက္ခဏာများ တိုးပွားလာမည်မှာ သဘာဝကျလှပေ
သည်။

ဟတ်တိုရီအိမ်သည် ဤအနတ်လက္ခဏာကို ကုန်သည်များ
ထံမှ ချေးငှားထားသောငွေဖြင့် ဖာထေးခဲ့လေသည်။ အနတ်
လက္ခဏာလျော့ချရန်အတွက် ခြိုးခြံချွေတာ၍ နေထိုင်မှုမရှိသည့်
အတွက် ချေးငှားသည့်ငွေက တစ်မုဟုတ်ချင်း များသထက်များလာ
လေသည်။

ချေးငှားသည့်ငွေတွင် အတိုးတက်မည် ဖြစ်သည်။ အတိုးမှာ
ထိုစဉ်က ပုံမှန်အားဖြင့် ၁ နှစ်လျှင် ၂၀ ရာနှုန်းဖြစ်ခဲ့သည်။ ၁၀ လိယော
ကို ၅ နှစ်ချေးထားပါက ၂၀ လိယော ပြန်ဆပ်ရမည်ဖြစ်သည်။ အိမ်
နှင့် ခြံဝင်းတံခါးပေါက်က ခန့်ညားထည်ဝါနေသော်လည်း အိမ်တွင်း
စီးပွားရေးမှာ အကြွေးမီးပိုင်းနေပေသည်။

နယ်စား၏အိမ်တော်ထိန်းအိမ်တွင်လည်း ထိုသို့ဖြစ်နေ
သဖြင့် ရာထူးကြီးသောလူကြီးများနှင့် ရာထူးနိမ့်သော အစေအပါး
များလည်း အလားတူအနေအထားတွင် ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် လူကြီးများအိမ်တွင် အလုပ်လုပ်သောအစေခံ
ဝန်ထမ်းများ၏ လုပ်အားခမှာလည်း လုံလောက်မှုမရှိသဖြင့် အတိုး

ဖြင့် ငွေချေး၍ ဝတ်စားနေထိုင်ခဲ့ကြရသည်။

“အဖြန်းကို တတ်နိုင်သလောက် လျှော့ပြီး အနတ်လက္ခဏာ ကို လျှော့ချဖို့စိတ်ထဲမှာ ထားကြရအောင် ” ဟု ခင်းဂျီလိုက အစေခံ များကို ပြောခဲ့သည်။

“ထမင်းချက်တဲ့အခါ ထမင်းအိုးဖင်မှာ မှိုင်းတက်နေရင် ထင်း ပိုကုန်တယ်။ မှိုင်းမတက်တဲ့ထမင်းအိုးဆိုရင် ထင်း ၁၀ ချောင်းသုံးရ မယ့်အစား ၈ ချောင်းပဲကုန်တယ်။ ထမင်းတစ်ခါချက်ရင် တစ်ခါမှာ ၂ ချောင်းပဲလျှော့လို့ရပေမဲ့၊ တစ်ရက်မှာ ၂ ကြိမ်ဆိုရင် ထင်း ၄ ချောင်း သက်သာမယ်။ ၁ လကို ထင်းအချောင်း ၁၂၀ လျှော့လို့ရပြီး တစ်နှစ်ကို ၁၄၄၀ လျှော့လို့ရမှာ ဖြစ်တယ်။ လျှော့လို့ရတဲ့ ထင်းကို အကုန်ကျွန်တော် ပြန်ဝယ်မယ်”

ခင်းဂျီလိုပီသသည့် ချွေတာရန်တိုက်တွန်းမှု ဖြစ်သည်။ တစ်ရက်လျှင် ချွေတာနိုင်သည်မှာ အနည်းငယ်သာလျှင် ဖြစ်သော် လည်း အစုအပုံတွေ များလာပါက ကြီးမားသော ငွေပမာဏ ဖြစ်လာ မည် ဖြစ်သည်။ ဝယ်လိုက်သောထင်းများကို ထင်းဆိုင်တွင် ရောင်း ချ၍ ငွေဖြင့်လဲလှယ်ကာ အစေခံများကို ခွဲဝေပေးခဲ့သည်။

ညဘက်တွင် အိမ်တွင်းရှိ မလိုအပ်သော မီးများကို စောစော စီးစီးငြိမ်းစေပြီး ဆီဖိုးကို လျှော့ချစေခဲ့သည်။ ခင်းဂျီလိုသည် တစ်နေ့ တွင် လူကြီးအိမ်၏ အစေခံများသာမကဘဲ အိမ်တွင်းအဝင်အထွက်

လုပ်နေသည့် ဆာမူရိုင်းများကပါ ငွေကြေးကိစ္စကို အတိုင်ပင်ခံရ
သည့် အနေအထားသို့ ရောက်ရှိလာခဲ့သည်။ တစ်နည်းအားဖြင့်
ဆိုပါက လူတိုင်း ငွေချေးငှားချင်ကြသည်ဖြစ်သည်။

“ဟုတ်ပါပြီ၊ ချေးပါ့မယ်၊ အတိုးမလိုပါဘူး”

“တကယ်လား၊ အဲဒါဆို ကျေးဇူးပဲ”

“အတိုးမယူတဲ့အစားကို ဂေ့ဂျိုး (ကွန်ဖြူးရှပ်၏ သီလ
သိက္ခာ ၅ ပါးရဲ့) တရားကို စောင့်ထိန်းပါ”

ခင်းဂျီလိုသည် သာမန်သဘောကောင်းသူတော့ မဟုတ်ပေ၊
ဖခင်ဖြစ်သူ လိအဲမွန်နှင့်တော့ မတူပေ။

“ဘာလဲ၊ အဲဒါက”

“နယ်ကျောင်းနှင့် ဘုန်းတော်ကြီးစာသင်ကျောင်းမှာ သင်
ပေးနေတဲ့ “ကွန်ဖြူးရှပ်၏ ကျမ်းစာ” ကို အခြေခံထားတဲ့ လူဝတ္တရား
တွေ ဖြစ်တယ်။ ခြံပြောရမယ်ဆိုရင် “သူတော်ကောင်းတရား” လို့
ခေါ်ပြီး အကျင့်သီလ ၅ ပါးဆိုသည်မှာ ဂျင်း (သနားကြင်နာတတ်ခြင်း)၊
ဂိ (နိယာမ)၊ လဲ (လောကဝတ်)၊ ချို (ဆင်ခြင်တုံတရား)၊ ရှင်း (ရိုးသား
ဖြောင့်မတ်ခြင်း) တို့ ဖြစ်ပါတယ်။

ဂျင်း (သနားကြင်နာတတ်ခြင်း) ဆိုတာက ပြေလည်တဲ့ သူက
ဒုက္ခရောက်နေသူကို ကူညီပေးချင်တဲ့ စိတ်ဓာတ်ကို ဆိုလိုခြင်း ဖြစ်ပါ
တယ်။ ငွေထုတ်ချေးတဲ့ဘက်က ဖြစ်ပါတယ်။ ဂိ (နိယာမ) ဆိုတာက

ချေးငှားသူက မှန်မှန်ကန်ကန် ပြန်ပေးဆပ်ခြင်း ဖြစ်ပါတယ်။ လဲ (လောကဝတ်)ဆိုတာက ချေးသူက ငွေပြန်ဆပ်ပြီးနောက်မှာ ကျေးဇူးသိတတ်တဲ့အနေနဲ့ ငွေကို ထပ်ဆောင်းပေးခြင်း ဖြစ်ပါတယ်။

ချို(ဆင်ခြင်တုံတရား)ဆိုတာက ချေးထားတဲ့ငွေကို အသေ အချာပြန်ဆပ်နိုင်ဖို့အတွက် ဖန်တီးမှုနဲ့ ကြိုးစားအားထုတ်မှု ဖြစ်ပါတယ်။ ရှင်း (ရိုးသားဖြောင့်မတ်ခြင်း) ဆိုတာက စိတ်ရင်းကောင်း ပြီးကတိစောင့်ထိန်းဖို့ ဆိုလိုခြင်း ဖြစ်ပါတယ်”

ခင်းဂျီလိုသည် ၎င်း “အကျင့်သီလ ၅ ပါး”ကို စောင့်ထိန်းပါ မည်ဟူသောသူကို ငွေချေးပေးခဲ့လေသည်။ ချေးယူထားသူများက “ဂေါ်ဂျိုကိုး (အကျင့်သီလ ၅ ပါးကို အခြေခံသည့်ငွေချေးစနစ် ဆိုသည်)” ယန္တရားကို တည်ဆောက်ပြီး၊ အကယ်၍ ပြန်မဆပ်နိုင်သူ ရှိပါက အားလုံးက တာဝန်ယူ၍ ပေးဆပ်ရန် စီစဉ်ထားလေသည်။

“ခင်းဂျီလို၊ အိမ်မှာလည်း အကြွေးတွေအများကြီးနဲ့ ကျား အမြီးဆွဲမိသလို ဖြစ်နေတယ်။ အကြံဉာဏ်ကောင်းလေးများရှိရင် လုပ်ပါဦး”

တစ်နေ့သ၌ အစေခံအချင်းချင်းဖြစ်သည့် နာကာဂျီးမားခုလ ဇိုးမှ တိုင်ပင်လာသဖြင့် ခင်းဂျီလိုက ငွေထုတ်ချေးကာ -

“ဒါတွေနဲ့ အတိုးများတဲ့ အကြွေးတွေအားလုံး ပြန်ဆပ်ပြီး၊ အစကနေ ပြန်စရင် ကောင်းမယ်၊ ကျွန်တော်ပြောတဲ့အတိုင်းလုပ်ရင်

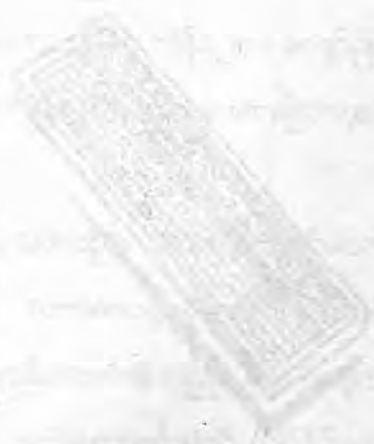
၂ နှစ်အတွင်းမှာ စားဝတ်နေရေးပြန် အဆင်ပြေလာပါလိမ့်မယ်” ဟု စာရင်းအသေးစိတ် တွက်ချက်ကာ ပေးခဲ့လေသည်။

ခင်းဂျီလိုသည် ဟတ်တိုရီအိမ်၏ အစေခံအလုပ်ကို လုပ်ကိုင်ပြီး၊ ၄ နှစ်မြောက်တွင် အလုပ်ထွက်ကာ ဘွန်းက ၁၂ နှစ် (၁၈၁၅ ခုနှစ်) နွေဦးတွင် ရွာသို့ပြန်ရောက်လာခဲ့လေသည်။ ညီဖြစ်သူ တိုမိုကီချီသည် ၎င်းနှစ်မတိုင်မီတွင် ခယာမအိမ်သို့ပြန်လာခဲ့သော်ငြားလည်း ခင်းဂျီလိုက ပြန်ရောက်လာပြီး နောက်နှစ်တွင် အိမ်မကြီးမှ နီနီမိယဆဘုလိုအေမွန်၏ မွေးစားသားအဖြစ်ခံယူ၍ နောက်ပိုင်းတွင် ဆဘုလိုအေမွန်အိမ်နှင့် အမည်ကို ဆက်ခံခဲ့လေသည်။

တိုမိုကီချီက မွေးစားသားအဖြစ်ရောက်ခဲ့ပြီး နောက်တစ်နှစ်တွင် ခင်းဂျီလိုသည် ၃၁ နှစ်တွင် အိမ်ထောင်ကျခဲ့သည်။ သတို့သမီးမှာ ခင်းဂျီလိုက အကူအညီပေးခဲ့သည့် နာကာဂျီးမားခုလဖိုး၏ ညီမဖြစ်သူ ၁၉ နှစ်အရွယ်ခီနီဆိုသူဖြစ်သည်။ ခုလဖိုးက ခင်းဂျီလို၏ရိုးသား ဖြောင့်မတ်ပြီး ဉာဏ်ရည်ထက်မြက်မှုအပေါ် သဘောကျသဖြင့် ရုပ်ရည်ချောမောလှပသည်ဟု နာမည်ကြီးသော ညီမဖြစ်သူနှင့် ပေးစားခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

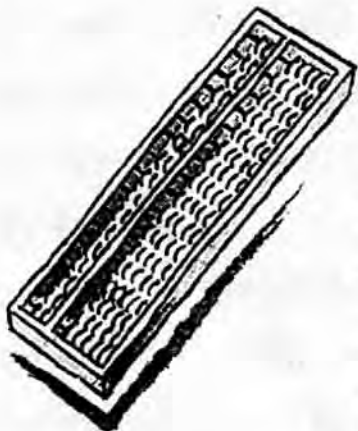
ခင်းဂျီလိုတွင်လည်း လွန်ခဲ့သည် ၁၀ နှစ်ကျော်လောက်က တည်းက အိမ်ထောင်ပြုရန် ကမ်းလှမ်းမှုများစွာရှိခဲ့သည်။ သို့သော်လည်း “အိုးအိမ်ထူထောင်ပြီးတဲ့ အထိ” ဟု ဆိုကာ ငြင်းပယ်ခဲ့သည်။

ခိနီကို လက်ထပ်ပြီးနောက် အိမ်ထဲတွင် အလင်းရောင်များ
ဖြင့် ပြည့်လျှံလာခဲ့သည်။ ၎င်းနှစ် ခင်းဂျီလို၏ ပိုင်ဆိုင်သောလယ်မြေ
အကျယ်အဝန်းမှာ ၃ ချိုး စတန်(၉.၄ ဧက)ခန့် ရှိခဲ့သည်။ ရွာတွင်
ဒုတိယအများဆုံးပိုင်ဆိုင်သည့် မြေပိုင်ရှင်ကြီးဖြစ်လာခဲ့သည်။

နယ်စားထံမှ ချီးမြှင့်ခံရခြင်း

ခင်းဂျီလိုက ရွာတွင် အေးအေးဆေးဆေး နေနိုင်ခဲ့သည်မှာ ခေတ္တခဏမျှသာ ဖြစ်လေသည်။ ဟတ်တိုရီအိမ်တွင် တာဝန်ထမ်းဆောင်နေသည့် ဆာမူရိုင်းက ဆာမူရိုင်းဝတ်စုံကို သေသပ်စွာ ဝတ်ဆင်၍ လေးလေးစားစားဖြင့် ရောက်ရှိလာခဲ့လေသည်။

“နယ်စား၏ အိမ်တော် ထိန်းရဲ့ တိုက်တွန်းတောင်းဆိုမှုကြောင့် လာရောက်ရခြင်း ဖြစ်ပါတယ်။ အသင်က သိပြီးသား ဖြစ်တော်မူတဲ့အတိုင်း ဟတ်တိုရီ

အိမ်က အကြွေးမီးဝိုင်းနေပြီး ဘယ်လိုမှ လုပ်လို့မရတော့တဲ့ အခြေအနေ ဖြစ်နေပါတယ်။ ဒါတွေကို ပြန်လည်ထူထောင်ဖို့ကတော့ အိမ်ကြီးရှင်ကလွဲလို့ ဘယ်သူကမှ တတ်နိုင်မှာ မဟုတ်ဘူးလို့ ပြောပါတယ်။

“ဟတ်တိုရီအိမ် ပြန်လည်ထူထောင်ဖို့အတွက် မဖြစ်မနေ လက်ခံပေးပါ” ဟု ဦးညွတ်ကာ မေတ္တာရပ်ခံခဲ့လေသည်။

“ဒါကတော့ အထင်ကြီးလွန်းအားကြီးလှပါတယ်။ ဒီလို အလုပ်ကြီးအကိုင်ကြီးမျိုးဟာ ကျွန်တော့်လို တောင်သူတစ်ယောက်က ဖြေရှင်းပေးနိုင်မယ့် အလုပ်မျိုးမဟုတ်ပါဘူး။”

ခင်းဂျီလိုက ငြင်းဆန်ခဲ့လေသည်။ ဟတ်တိုရီအိမ်၏ အကြွေးများသည် ပုံသထက်ပုံလာကာ လီယော ၂၀၀ကျော်လာခဲ့လေသည်။ တစ်နှစ်စာဝင်ငွေအကုန်လုံး ပေးဆပ်သည့်တိုင်အောင်မလုံလောက်ပေ။ ယခုခေတ်ငွေကြေးဖြင့် ဆိုပါက ယန်းငွေ သိန်း ၂၀၀ ကျော်ဖြစ်သည်။ နည်းနည်းနှင့် ကျဲကျဲပြန်ဆပ်၍ရနိုင်သည့် ပမာဏမျိုးမဟုတ်ပေ။

ခင်းဂျီလိုက ငြင်းဆန်ခဲ့သော်လည်း နယ်စား၏အိမ်တော်ထိန်း ဟတ်တိုရီဂျူးလိုးဘယ်က လက်မလျှော့ခဲ့ပေ။ ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျ လာရောက်ပြီး အကူအညီတောင်းခဲ့သည်။ ၎င်း ဇွဲလုံလကြောင့် ငြိမ်နေ၍မရတော့သဖြင့် ဘယ်လောက်အထိ လုပ်နိုင်မလဲ

ဆိုတာ မသိပေမဲ့၊ တတ်နိုင်သလောက်တော့ ကူညီပေးပါ့မယ်။ အဲဒီ အတွက် မြီးခြံချွေတာပြီး ဆင်းဆင်းရဲရဲနဲ့ နေထိုင်ရမယ်ဆိုတာကို တော့ ခေါင်းထဲမှာ ထည့်ထားပါ”

ခင်းဂျီလိုက နောက်တစ်နှစ် နွေဦးတွင်အိမ်ထောင်သက် တစ်နှစ်သာရှိသေးသည့် ခိနိုကို အိမ်တွင် တစ်ယောက်တည်း ထားခဲ့ကာ ဒုတိယအကြိမ် ဟတ်တိုရီအိမ်တွင် သွားရောက်နေထိုင် ခဲ့လေသည်။ ထို့နောက် ရှေးဦးစွာ ဝင်ငွေထွက်ငွေစာရင်းဟောင်း များကို စတင်စစ်ဆေးခဲ့လေသည်။

“ဒါက တော်တော်ဆိုးတာပဲ”

ဟတ်တိုရီအိမ်သည် ၁၂၀၀ ဂိုကုအိမ်ဖြစ်ပြီး၊ ဆန် ၁၂၀၀ အိတ်ရရှိသည့်အိမ်ဖြစ်သော်ငြားလည်း နယ်ကိုယ်တိုင်မှာ ချောင် လည်မှုမရှိသည့်အတွက် တဖြည်းဖြည်းနှင့် လျော့ချခံခဲ့ရပြီး၊ တကယ့် လက်တွေ့တွင် ၄၀၃ အိတ်သာ ရရှိခဲ့သည်။ ၃ ပုံ ၁ ပုံ အထိ အကျဆင်း ခဲ့သည်။ လုံလောက်မှုမရှိသည့်ငွေကို ပြန်ဆပ်နိုင်ချေ မရှိသော်ငြား လည်း၊ ကုန်သည်ပွဲစားများထံမှ ချေးယူကာ ၎င်းအခြေအနေကို ထိန်းထားခဲ့ပြီး နောက်ဆုံးရလဒ်အဖြစ် လိယော ၂၀၀ ခန့် အကြွေးများ တောင်လိုပုံနေခဲ့လေသည်။

“လေးစားစွာနဲ့ ပြောပါရစေ”

ခင်းဂျီလိုက ပြန်လည်ထူထောင်နိုင်ရေးအတွက် စာရင်းဇယားကို အသေးစိတ်ရေးဆွဲပြုစုကာ ဂျူးလိုးဘယ်ကို တင်ပြခဲ့လေသည်။

“လူမှာရော၊ အိမ်မှာရော အသီးသီးမှာ အဆင့်ဆိုတာ ရှိပါတယ်။ အိမ်တော်ကြီးမှာ အခုလိုဖြစ်နေရတာကတော့ ဝင်ငွေဆန် ၄၀၃ အိတ်ပဲရှိလျက်နဲ့ အဆင့်ကိုမကြည့်ဘဲ ဆန်အိတ် ၁၂၀၀ အိတ်ဝင်ငွေရှိစဉ်တုန်းကလိုပဲ သုံးစွဲခဲ့တဲ့အတွက် ဖြစ်ပါတယ်။ အဲဒါကြောင့်မို့ အခုလိုဖြစ်ရတာ သဘာဝကျလှပါတယ်။

“အားလုံးမှန်ပါတယ်၊ ရှက်စရာကောင်းလှပါတယ်”

“ပြန်လည်ထူထောင်ဖို့ကတော့ ဝင်ငွေနဲ့ကိုက်ညီတဲ့ အသုံးစရိတ်ကို ဘောင်ခတ်ပြီး အဲဒီ သတ်မှတ်ထားတဲ့ဘောင်ကို အသေအချာမလိုက်နာလို့ မရဘူး။ အဲဒါကို အတိုင်းအဆလို့ ခေါ်တယ်။ အတိုင်းအဆအတိုင်း လိုက်နာရင် ၅ နှစ်အတွင်းမှာ အကြွေးကို ပြန်ဆပ်နိုင်ပြီး ၆ နှစ်ကနေစပြီး ငွေအသားတင် ကျန်ပါလိမ့်မယ်”

“ဟာ - တကယ်ပြောတာလား”

ဂျူးလိုးဘယ်က စိတ်ပါဝင်တက်ကြွလာကာ အိပ်မက်မက်နေသလို ခံစားလာရသည်။

“အဲဒါဆိုရင်၊ ကျွန်တော့်ကို အားလုံးအပ်လိုက်ပြီး ညွှန်ကြားချက်အတိုင်း လိုက်နာကြပါ။ စားစရိတ်ကို တစ်ခါတည်းဖြတ်ချမယ်၊ ထမင်းနဲ့ ဟင်းချိုပဲပါမှာဖြစ်ပြီး အရက်ကိုလည်း အနည်းအကျဉ်းပဲ

သောက်ကြပါ။ နယ်စားအိမ်တော်ထိန်းကတော်ရဲ့ ကီမိုနိုကိုလည်း
ယာယီချည်ထည်နဲ့ပဲ သည်းခံပေးပါ”

“ကောင်းပြီ၊ ပြောတဲ့အတိုင်းလုပ်မယ်၊ စိတ်ကြိုက်သာ
လက်စွမ်းပြပါ”

ဂျူးလိုးဘယ်၏ အလုံးစုံကို အပ်နှံခြင်းခံခဲ့ရသည့် ခင်းဂျီလို
သည် အိမ်စေ့များကို စုဝေးကာ တစ်သဝေမတိမ်း တစ်သမတ်တည်း
ခြိုးခြံရွှေတာကြရန် မှာကြားလေသည်။ ထို့နောက် ဟတ်တိုရိုကို
ငွေချေးထားသည့် ကုန်သည်ပွဲစားအိမ်သို့ သွားကာ အကြွေးပြန်
လည်ဆပ်မည့်အစီအစဉ်ကို ရှင်းပြခဲ့ပြီး သဘောတူလက်ခံခြင်း ခံခဲ့
ရလေသည်။

အိုဒါဝါလနယ်စား အိုးကုဘိုထဒဇနဲသည် ၎င်းနှစ်ဆောင်းဦး
ရာသီတွင် ကျိုတိုမြို့ မင်းကြီးအဖြစ်မှ အဲဒိုးစစ်သူကြီးချုပ်အစိုးရ၏
လိုးဂျူး(အတွင်ဝန်မင်း)အဖြစ် အရွေးခံခဲ့ရလေသည်။ ယခုခေတ်
အနေအထားအရဆိုပါက ကက်ဘိနက်ဝန်ကြီးတစ်ယောက်နှင့်
တူညီသည့် ကြီးလေးသည့်တာဝန်ကို ထမ်းဆောင်ရသူဖြစ်သည်။
အဲဒိုးသို့သွားရောက်သည့်လမ်းပေါ်ရှိအိုဒါဝါလရဲတိုက်တွင် နေထိုင်ခဲ့
သည့် ထဒဇနဲသည် “နယ်သားထဲမှာ အထူးချီးမြှောက်သင့်တဲ့ သစ္စာ
ရှိသူနဲ့၊ ထူးထူးခြားခြား ရိုးသားကြိုးစားသူကို ရွေးချယ်ပေးမလား၊

တိုက်ရိုက်ချီးမြှောက်ချင်တယ်” ဟု လက်အောက်ငယ်သားကို ပြောခဲ့လေသည်။

အချိန်အနည်းငယ်အတွင်း ၁၃ ယောက် အရွေးခံခဲ့ရလေသည်။ ခယာမရွာမှ ခင်းဂျီလိုက အရွေးခံခဲ့ရလေသည်။ ၎င်း ၁၃ ယောက်ကိုစကာဝါမြစ်ကမ်း၌စုစည်းကာ ထဒဇနဲက ဆုချီးမြှင့်ခဲ့လေသည်။ ထဒဇနဲသည် ခင်းဂျီလိုကို ဂရုပြုမိပြီး နယ်စားအိမ်တော်ထိန်းဂျူးလိုးဘယ်ကို မေးမြန်းခဲ့လေသည်။

“ဟို၊ ထင်းဂျူးပင်အမြစ်နဲ့တူတဲ့ လူထွားကြီးက ဘယ်သူတုံး”

“ဟုတ်ကဲ့၊ နိဒ္ဒိယခင်းဂျီလိုလို့ ခေါ်ပါတယ်။ ကလေးဘဝကတည်းက အလုပ်ကြိုးစား လုပ်ကိုင်ခဲ့ပြီး၊ ပညာကိုလည်း ကြိုးစားအားထုတ်ခဲ့တဲ့၊ လက်ရှိမှာတော့ အခြေခိုင်နေတဲ့ မြေပိုင်ရှင်ကြီး ဖြစ်နေသူပါ။ တကယ်တော့ အခုလက်ရှိ ကျွန်တော် ဟတ်တိုရီအိမ်ရဲ့ ဘဏ္ဍာရေး ပြန်လည်ထူထောင်ရေးကို တာဝန်ယူထားသူ ဖြစ်ပါတယ်”

ဟု ဂျူးလိုးဘယ်က ပြောပြသည့်အခါ “တောင်သူလယ်သမားဘဝကနေ နယ်စားအိမ်တော်ထိန်း အိမ်ပြန်လည်ထူထောင်ဖို့အတွက် ယုံအပ်လို့ရတယ်ဆိုတာ တော်ရုံလူတော့ မဟုတ်လောက်ဘူး”

ထဒဇနဲက ခင်းဂျီလိုရှေ့တွင်ရပ်ကာ -

“မောင်မင်းရဲ့အပြုအမူနဲ့ နှလုံးသွင်းထားမှုတွေဟာ တကယ့်ကို ချီးကျူးလောက်ပါပေတယ်။ ဒီအပြုအမူတွေဟာ ရွာအတွက် စံနမူနာလည်း ဖြစ်တယ်။ ဆထက်ထမ်းပိုး ကြိုးစားပါ”

ပြုံး၍ပြောခဲ့လေသည်။ ထိုခေတ်တွင် နယ်စားက တောင်သူကို တိုက်ရိုက်စကားပြောဆိုခြင်းမှာ မရှိသလောက်ရှားခဲ့သည်။

ခင်းဂျီလိုသည် မိမိထက် အသက် ၁၀ နှစ်ကျော်ကြီးသည့် ထဒဇနဲ အပေါ်ခင်မင်ရင်းနှီးသွားခဲ့လေသည်။

ထဒဇနဲသည် ၁၁ လပိုင်း ၁၅ ရက်နေ့တွင် ခင်းဂျီလိုတို့ကို ဆု လာဘ်အဖြစ် လယ်ယာသုံးကိရိယာများပေးအပ်၍ တောင်သူလယ် သမားကျင့်ဝတ်ကို မှာကြားကာ ဂျူးလိုးဘယ်တို့လက်အောက်ငယ် သားများခြံရံလျက် အဲဒိုးသို့ ခရီးထွက်ခွာသွားခဲ့လေသည်။

၎င်း၏ နောက်တစ်နှစ် ၁ လပိုင်းတွင် ခိနိုက ယောက်ျား ကလေးမွေးဖွားခဲ့လေသည်။

“ကလေးမွေးပေးတယ်၊ ကောင်းလေစွ ကောင်းလေစွ” ခင်း ဂျီလိုက အသက် ၃၃ နှစ်တွင် ကလေးအဖေဖြစ်လာခဲ့ပြီး ကလေး နာမည်ကို တိုကုတာလောဟု အမည်ပေးခဲ့သည်။ တိုကုတာလော သည် မွေးဖွားပြီး ၂ ပတ်အတွင်း ဆုံးပါးသွားခဲ့လေသည်။ ခိနိုသည် တောက်လျှောက်ငိုနေပြီး ပုံမှန်အနေအထား မဟုတ်တော့ချေ။

“ကိုယ့်အိမ်ကိစ္စကို ပစ်ထားပြီး၊ ဘာလဲ ဟတ်တိုရီအိမ်ရဲ့ ပြန်လည်ထူထောင်ရေး ဟုတ်လား၊ ကျွန်မဆက်ပြီး သည်းမခံနိုင် တော့ဘူး၊ လမ်းခွဲပါရစေ”

ခင်းဂျီလိုက မည်သို့ပင်ဖျောင်းဖျစေကာမူ ခိနိုက နားမထောင် တော့ဘဲ မိဘအိမ်သို့ ပြန်သွားခဲ့လေသည်။ ကလေးကို ဆုံးရှုံးခဲ့ရပြီး ဇနီးသည်၏ စွန့်ပစ်ခြင်းခံခဲ့ရသော ခင်းဂျီလိုသည် ဟတ်တိုရီအိမ်၏

ပြန်လည်ထူထောင်ရေးကို အာရုံစိုက်ခဲ့လေတော့သည်။

တစ်နှစ်တာကြာပြီးနောက် ဂျူးလိုးဘယ်ကတော်က
နောက်အိမ်ထောင်ပြုရန် တိုက်တွန်းခဲ့လေသည်။

“အိမ်မှာ အလုပ်လုပ်နေတဲ့ နမိကိုက ခင်းဂျီလိုနဲ့ဆိုရင် ဖြစ်
တယ်လို့ပြောနေတယ်”

“ဘယ်လို၊ မနောက်ပါနဲ့၊ ကျွန်တော်က အသက် ၃၄ နှစ် ရှိ
နေပြီ၊ နမိကိုက ၁၆ နှစ်၊ ဒီလောက်တောင် အသက်ချင်းကွာနေတာ၊
မနောက်ပါနဲ့ဗျာ”

ခင်းဂျီလိုက မျက်နှာရှေ့တွင် လက်ကိုယမ်းခဲ့သော်လည်း၊
ကမ်းလှမ်းမှုများ ရှေ့ဆက်တိုးလာကာ မင်္ဂလာ အကြွင်းလင်မယား
အဖြစ်သို့ ရောက်ရှိခဲ့ကြလေသည်။

ပြန်လည်ထူထောင်ရေးက အဆင်ပြေသလား ဆိုပါက
အကြွေးလိယော ၂၀၀ မှ ၃ နှစ်အတွင်း လိယော ၃၇၀ အထိ ဖြစ်သွား
ခဲ့လေသည်။ အိမ်ကြီးရှင်ဂျူးလိုးဘယ်က ထဒဇနဲ့နှင့် လိုက်ပါသွားပြီး
အဲဒိုးကွင် တာဝန်ကျခဲ့သည့်အတွက် ထွက်ငွေများလာသောကြောင့်
ဖြစ်သည်။

ခင်းဂျီလိုက စဉ်းစားမိလေသည်။

“အဲဒိုးမှာ တာဝန်ကျနေတဲ့ ကုန်ကျစရိတ်ကို နယ်ကထုတ်
ပေးသင့်တာမို့၊ နယ်ကနေ အတိုးနည်းနည်းနဲ့ ငွေချေးပြီး ဝေ့ဂျီကိုး

(အကျင့်သီလ ၅ ပါးကို အခြေခံသည့် ငွေချေးစနစ်)ကို ပြန့်ပွားအောင်လုပ်ပြီး ငွေတိုးလာအောင် လုပ်ရအောင်၊ မီးဖိုချောင်မှာ ချွေတာသုံးစွဲနေရုံနဲ့ ဘယ်လိုမှ မမီနိုင်ဘူး”

ထိုကဲ့သို့နယ်မှ လိယော ၄၆၀ ချေးလာသည့် ခင်းဂျီလိုသည် ဟတ်တိုရီအိမ်၏ အကြွေးကိုတစ်ခါတည်း အကုန်ဆပ်၍ ကျန်ငွေ လိယော ၉၀ ကို ဂျေဂျိုးကိုး (အကျင့်သီလငါးပါးကို အခြေခံသည့် ငွေချေးစနစ်) လုပ်ငန်းလည်ပတ်မှုအတွက် အသုံးပြုကာ ၄ နှစ်အတွင်းတွင် ဟတ်တိုရီအိမ်ကို ပြန်လည်ထူထောင်နိုင်ခဲ့လေသည်။

“တော်လိုက်တာကွာ က လွဲလို့ ပြောစရာစကား ရှာမတွေ့ဘူး”

ဂျူးလိုးဘယ်က အံ့ဩလွန်းသဖြင့် အသံတောင်မထွက်တော့ပေ။

“အဲဒီတစ်ယောက်က ဒီအတိုင်း ခယာမရွာထဲမှာ မြုပ်သွားရင်နုမြောစရာကြီး၊ နယ်ကို တိုးတက်ကြွယ်ဝလာအောင်၊ ပြီးတော့ ဂျပန်နိုင်ငံရဲ့ ကျေးရွာတွေ ကြွယ်ဝလာအောင် ပိုပြီး အလုပ်လုပ်စေချင်တယ်”

ခက်ခဲလှသည့် မေတ္တာရပ်ခံချက်

“နယ်စားကြီးက နယ်သားတွေရဲ့ အသံကိုနားထောင်ပြီး ပြုပြင်စရာရှိရင် ပြုပြင်ချင်တယ်လို့ ပြောနေတယ်။ ဘာတွေပြုပြင်ဖို့ လိုမလဲ”

နမိကိုနှင့် အိမ်ထောင်ကျသည့် နှစ်တွင် ခင်းဂျီလိုကို အဲဒိုးမှ ပြန်လည်ရောက်ရှိလာသည့် ဟတ်တိုရီဂျူးလိုးဘယ်က မေးမြန်းခဲ့လေသည်။

“ရှိပါတယ် ခင်ဗျား၊ ဆန်ခွန်ဆောင်တဲ့အခါမှာ ဆန်

ချင်ခွက် အမျိုးမျိုးသုံးတဲ့အတွက် အဆင်မပြေမှုတွေ အများကြီး ရှိပါတယ်။ ဆန်ချင်ခွက်ကို တစ်မျိုးတည်းဖြစ်အောင် လုပ်မပေးနိုင်ဘူးလား ခင်ဗျာ”

ခင်းဂျီလိုသည် ဖခင်ဖြစ်သူ၏ သေတမ်းစာတွင်လည်း ပါရှိခဲ့သည့် ဆန်ချင်ခွက်နှင့်ပတ်သက်သည့် အသေးစိတ်ကို ပြောပြခဲ့လေသည်။

“ဟုတ်ပြီ ဆန်တစ်အိတ်မှာ ၄ တင်းရှိပြီး၊ ၃ ခွက်ကို ၄ တင်း ၁ ပြည်ဆုံတဲ့ ဆန်ချင်ခွက်ကိုလုပ်ပြီး နယ်အတွင်းနေရာတိုင်းမှာအသုံးပြုရမယ်လို့ ဆိုလိုချင်တာလား”

“ဟုတ်ပါတယ် ခင်ဗျား၊ ၄ တင်းကို ၁ ပြည်အထိ ပိုယူတာ လောက်တော့ သည်းခံနိုင်ပေမဲ့ ဒီထက်တော့ ပိုမယူစေချင်ပါဘူး။ ပိုယူတဲ့ ဆန်တွေဟာ ဆန်ခွန်ကောက်တဲ့ ဝန်ထမ်းတွေလက်ထဲကိုသာ ရောက်ပြီး နယ်ရဲ့ဝင်ငွေအထဲ မရောက်ပါဘူး။ တောင်သူလယ်သမားတွေကို ဒုက္ခပေးရုံသက်သက်ပဲ ရှိပါတယ်”

ဂျူးလိုးဘယ်က နယ်စားဖြစ်သူ ထဒဇနဲထံသို့ ၎င်းကိုတင်ပြသည့်အခါ-

“ခင်းဂျီလိုရဲ့ တင်ပြချက်က မှန်တယ်။ ခုချက်ချင်း အဲဒီ ဆန်ချင်ခွက်ကို လုပ်ခိုင်းပါ” ဟုပြောကာ အကောင်အထည်ဖော် ဆောင်ရွက်စေခဲ့သည်။

ခင်းဂျီလိုကထိုဆန်ချင်ခွက်ကိုအိုဒါဝါလနယ်၏လက်သမား
ထံတွင် အနီးကပ်ညွှန်ကြားပြီး ပြုလုပ်စေခဲ့သည်။ ၎င်းအတွက် ခက်ခဲ
လှသည့် တွက်ချက်မှုများ ပြုလုပ်ရန် လိုအပ်ခဲ့သည်။ (ကိုမဲ့“ဆန်”) ဆို
သည့် စကားလုံးကို ယူ၍ ဇောက်အနက်ကို ၈ စွန် ၈ ဘု (၂၇ စင်တီမီ
တာခန့်)၊ အနားတစ်ဖက်ကို ၁ ရှုကု ၃ လင် ၃ မို (၃၀ စင်တီမီတာ) ခန့်
ထားခဲ့သည်။ တကယ့်လက်တွေ့အဖြစ်ဆန်လုံးရေကို ၂၆၅၇၉၀၀ စေ့
ကျော်ရေတွက်သည့်အထိ တိကျမှုရှိစေရန် ပြုလုပ်ခဲ့သည်။

ထိုချင်ခွက်ကို တောင်သူလယ်သမားများက ဝမ်းသာအားရ
ကြိုဆိုသည်မှာ ပြောစရာလိုမည်မထင်ပေ။ ဆန်တစ်အိတ်လျှင် ၂
ပြည်ကွာပါက နယ်တစ်ခုလုံး အတိုင်းအတာတွင် ဆန်အိတ်ပေါင်း
ထောင်ပေါင်းများစွာ လယ်ယာသမားများ သက်သာမည်ဖြစ်သည်။

“အဖေလည်း ဒါကိုသိရင် ဝမ်းသာပါလိမ့်မယ်”

ခင်းဂျီလိုလည်း စိတ်သက်သာမှု ရခဲ့လေသည်။ သို့သော်
လည်း ဟတ်တိုရီအိမ်ကို ၄ နှစ်အတွင်းတွင် ပြန်လည်ထူထောင်ပေး
နိုင်ခဲ့သည့် ခင်းဂျီလိုကို အထင်ကြီးသည့် ထဒဇနဲက ဂျူးလိုးဘယ်ကို
အောက်ပါအတိုင်း ပြောဆိုခဲ့သည်။

“ခင်းဂျီလိုကို နယ်ရဲ့ ဆာမူရိုင်းအနေနဲ့ ခန့်ပြီး နယ်ရဲ့ အရေးမှာ
ပါဝင်ဆောင်ရွက်စေချင်တယ်။ နီနီဗီယဆိုရင် ငါတို့နယ်ကို ပြန်လည်
ထူထောင်နိုင်မှာ သေချာတယ်။ မောင်မင်းကော ဘယ်လိုထင်သလဲ”

“ခင်းဂျီလိုဆိုရင်တော့ နယ်စားကြီးရဲ့ ဆန္ဒအတိုင်း ဖြည့်ဆည်းပေးနိုင်မှာ သေချာပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ တောင်သူလယ်သမားဖြစ်တဲ့ ခင်းဂျီလိုကို ဆာမူရိုင်းအနေနဲ့ အရေးကြီးတဲ့တာဝန်ကို ပေးလိုက်ရင် နယ်ရဲ့ ဆာမူရိုင်းတွေက အမြင်ကြည်မှာ မဟုတ်ဘူး။ “တောင်သူလယ်သမားအောက်မှာ ဘယ်နေနိုင်ပါ့မလဲ ဆိုပြီး မကျေမနပ်ဖြစ်ကြလိမ့်မယ်” ဂျူးလိုးဘယ်က ၎င်းကိုစိတ်ပူခဲ့လေသည်။

“ဒါပေမဲ့၊ ခင်းဂျီလိုရဲ့ ကြိုးစားမှုက အသီးအပွင့်တွေဖြစ်လာပြီး နယ်ရဲ့ ဆာမူရိုင်းတွေက “နိနိမိယ ... တယ်ဟုတ်ပါလား” လို့ချီးမွမ်းတဲ့ရလဒ်ကို ပြနိုင်ခဲ့ရင်တော့ ဘယ်သူကမှ မကျေမနပ်ဖြစ်မှာ မဟုတ်တော့ဘူး။ အဲဒီတော့...” ထဒဇနဲက ဂျူးလိုဘယ်ကို တီးတိုးပြောခဲ့လေသည်။

နယ်စားအိုးကုဘိုအိမ်၏ အိမ်ခွဲတွင် ထဒဇနဲ၏ ဝမ်းကွဲတော်စပ်သူ အုဇဟန်းနိုးစကဲ့၏ အုဇအိမ်ရှိပြီး ရှိမိုစကဲ့(တိုချိုဂိခရိုင်)၏ အနောက်တောင်ဘက်၊ စကူရမချီတွင် ပိုင်နက်ရှိခဲ့သည်။ ယခင်က အိုးကုဘိုအိမ်၏ ပိုင်နက်ဖြစ်ခဲ့သော်လည်း အုဇအိမ်က အိမ်ခွဲသည့်အခါတွင် ၎င်းကို ပေးအပ်ခဲ့သည့်အတွက် ဖြစ်သည်။ ဂိုကုအနည်းအများမှာဂိုကု၄၀၀၀ဖြစ်ပြီး၊ ဆန်ခွန်အိတ်၄၀၀၀ရရှိခဲ့သည်ဖြစ်သော်လည်း လွန်ခဲ့သည့် နှစ် ၁၂၀၊ ၁၃၀ လောက်က ဖြစ်ခဲ့သည်။ တန်းမဲ

ခေတ်၏ ငတ်မွတ်ခေါင်းပါးမှုနောက်ပိုင်းတွင် အထူးဆိုးရွားလာကာ ဆန်အိတ် ၁၀၀၀ မပြည့်တော့ပေ။

ထဒဒနဲ့သည် အုဇုအိမ်ကို ကူညီရန်အတွက် အိုဒါဝါလနယ်မှ လက်အောက်ငယ်သားများကိုစေလွှတ်၍ ရွာများတွင် ထောက်ပံ့ကြေးငွေများကိုထုတ်ပေးခဲ့သည်။ သို့သော် လုံးဝအသီးအနှံအတွက် တိုးခြင်း မရှိခဲ့ပေ။ စေလွှတ်ခဲ့သည့် လက်အောက်ငယ်သားများက ညည်းညူကာ ပြန်ပြေးလာခဲ့ကြလေသည်။ ထောက်ပံ့သည့်ငွေများက မည်သည့်အတွက် အသုံးပြုခဲ့မှန်း မသိလောက်အောင်ဖြစ်ပြီး၊ မည်သို့မျှ လုပ်၍ကိုင်၍မရဖြစ်နေလေတော့သည်။

“ခင်းဂျီလိုက ဒီစကူရမချိုကို လက်စွမ်းပြပြီး ပြန်လည်ထူထောင်ပေးနိုင်ခဲ့မယ်ဆိုရင်တော့ နယ်ရဲ့အရေးမှာ ပါဝင်လာလည်း နယ်ရဲ့ ဆာမူရိုင်းတွေက ကန့်ကွက်မှာမဟုတ်ဘူး၊ မောင်မင်းအနေနဲ့ ခင်းဂျီလိုဆီကိုသွားပြီး အကူအညီတောင်းကြည့်ပေးပါ”

ဂျူးလိုးဘယ်က ချက်ချင်းဆိုသလိုပင် ခင်းဂျီလိုထံသွား၍ ၎င်းကိစ္စကို ပြောကြားလေသည်။ အဖြေရလဒ်ကောင်းကို မျှော်လင့်ထားသော်လည်း ခင်းဂျီလိုက ဘုကျကျဖြင့် ငြင်းပယ်ခဲ့လေသည်။

“ဆာမူရိုင်းတွေက ပြန်ပြီးထွက်ပြေးလာခဲ့တဲ့ ပိုင်နက်ကို ကျွန်တော်လိုလူမျိုးက ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ပြန်လည်ထူထောင်နိုင်မှာလဲ”

နယ်စားကြီးရဲ့ တောင်းဆိုမှုဖြစ်စေကာမူ ချက်ချင်း “ဟုတ်ကဲ့” လို့ ဖြေနိုင်မည် မဟုတ်ပေ။ စကူရမချီကို ပြန်လည်ထူထောင်ရန် ခက်ခဲသည်ကို ယခင်ကတည်းက သိရှိထားပြီးသား ဖြစ်သည်။ ဆာမူရိုင်းများ၏ စားဝတ်နေထိုင်မှုကို ကူညီပံ့ပိုးရန်အတွက်ဆိုပါက ဒုက္ခမခံချင်တော့ပေ။

ဒုက္ခခံစရာမလိုဘဲ ခယာမရွာ၏ မြေပိုင်ရှင်ကြီးအဖြစ် တစ်သက်လုံးအေးချမ်းစွာနေထိုင်နိုင်သည့် စည်းစိမ်ဥစ္စာကို တည်ဆောက်ခဲ့သည့် ခင်းဂျီလိုဖြစ်သည်။ ဆာမူရိုင်းဖြစ်လိုသည့် ဆန္ဒလည်း မရှိချေ။

“ပြတ်ပြတ်သားသားအငြင်းခံလိုက်ရတယ်”

ဂျူးလိုးဘယ်က ခေါင်းကိုကုတ်၍ ပြောသည့်အခါတွင် ထဒဇနဲက ပိုလို့တောင် သဘောကျလာလေသည်။

“ဆာမူရိုင်းအနေနဲ့ အလုပ်ခန့်မယ်ဆိုတဲ့ ဈေးပေါတဲ့ ငါးစာနဲ့ လာများလို့ ရမလား” လို့ ဆိုလိုတာလား။ ဒါပေမဲ့ စကူရမချီကို ပြန်လည်ထူထောင်နိုင်မှာ ကတော့ နီနို့မီယပဲ ရှိတယ်။ မရရအောင် စည်းရုံးကြရအောင်”

ထဒဇနဲသည် ခင်းဂျီလိုကို ပို၍အားကိုးလာကာ အကြိမ်ကြိမ် အစေအပါးများကို စေလွှတ်ခဲ့လေသည်။ ခင်းဂျီလိုက စဉ်းစားခဲ့လေသည်။ ဆာမူရိုင်း ဒုက္ခရောက်နေသည် ဆိုခြင်းမှာ တောင်သူလယ်

သမားများက ထို့ထက်ပို၍ ဒုက္ခရောက်နေမည် ဖြစ်သည်။

“အဲဒါဆိုရင် အနည်းဆုံးတော့ မြေကြီးရဲ့အနေအထားကို စစ်ဆေးကြည့်ပါဦးမယ်”

ခင်းဂျီလိုက လေးနေသောဖင်ကို ပေါ့စေခဲ့သည်မှာ သွန်းဆေး ၄ နှစ် (၁၈၂၁ ခုနှစ်) လေပိုင်း ဖြစ်သည်။

အိုဒါဝါလမှ စကူရမချီအထိ ခန့်မှန်းခြေ ကီလိုမီတာ ၂၀၀ ခန့် ကွာဝေးလေသည်။ အသွားအပြန် ၅ ရက်ခရီးဖြစ်သည်။ စကူရမချီကို ပြန်လည်ထူထောင်ရန် စိတ်ပါလာရခြင်းမှာ ဆာမူရိုင်းဖြစ်ချင်စိတ် ပေါက်လာသည့်အတွက်ကြောင့်ပေလား။ မဟုတ်ပေ။ စကူရမချီ၏ လယ်သမားများ၏ စားဝတ်နေရေးကို ကောင်းမွန်စေချင်သည့် အတွက်ကြောင့်ဖြစ်သည်။ လယ်သမားများ၏စားဝတ်နေရေးအဆင်ပြေပါက အုဇအိမ်၏ ဝင်ငွေလည်းတိုးပွားကာ တည်ငြိမ်မှုရရှိမည်ဖြစ်သည်။ စကူရမချီ၏ ပြန်လည်ထူထောင်ရေးကိစ္စ အောင်မြင်ပါက အိုဒါဝါလနယ်၏ စီးပွားပြန်လည်ထူထောင်ရန်အတွက် ပြုလုပ်ရန် လမ်းကြောင်းပွင့်လာမည်ဖြစ်သည်။

စကူရမချီတွင် ရွာပေါင်း ၃ ရွာရှိသည်။ လက်ရှိခေတ်တွင် တိုချိုဂိခရိုင်၏ နိနိုမီယမြို့ဖြစ်နေသည့် ဟဂမြို့နယ်၏ မိုနိုအိရွာနှင့် ယိုကိုတရွာ၊ မိုအိုကမြို့၏ တစ်စိတ်တစ်ဒေသဖြစ်နေသည့် ဟိဂရှိနမရွာတို့ ဖြစ်သည်။

ခင်းဂျီလိုကရွာ၃ရွာကိုသွားရောက်ပြီးမြေကြီးအနေအထားနှင့် ရွာသားများ၏ စားဝတ်နေထိုင်မှုကို လေ့လာခဲ့လေသည်။ ဟိုဟိုသည်သည်တွင် လူနေထိုင်မှုမရှိသည့် အိမ်များဆွေးမြည့်နေလေသည်။ ရွာထွန်းကားစဉ်က အိမ်ခြေ ၄၅၀ ခန့်ရှိခဲ့သည့်ဆိုသော အိမ်များသည် ယခုအခါတွင် ၃ ပုံ ၁ ပုံမျှသာ ကျန်ရှိလေတော့သည်။ မြေကြီး အပါအဝင် လူများ၏ စိတ်ဓာတ်များပါ ယိုယွင်းပျက်စီးနေပေတော့သည်။ ရွာမှ သက်ကြီးရွယ်အိုတစ်ယောက်က -

“ဒီလိုဖြစ်ရတာက ဆန်ခွန်ကောက်တာများလွန်းလို့ ဖြစ်ရတာ။ အလုပ်ဘယ်လောက်လုပ်လုပ် လယ်သမားတွေက စားစရာလည်းမလောက်၊ ပျော်ရွှင်မှုဆိုတာလည်း ဘာမှမရှိလို့ပေါ့” ခင်းဂျီလိုကိုညည်းညူပြလေသည်။

ထိုနှစ် ရွာသုံးရွာ၏ ဆောင်ခဲ့သည့်ဆန်ခွန်များသည် အိတ်ရေငြိ ၂ အိတ်သာလျှင်ရှိခဲ့သည်။ ကောင်းသောအချိန်ထက်စာပါက ၄ ပုံ ၁ ပုံသာဖြစ်သည်။ ပိုင်နက်စား အုဇုဟန်းနီးစုကဲ့သည် အစိုးရမှ တာဝန်ထမ်းဆောင်ရန် ပြောလာခဲ့သည့်တိုင် ဝင်ငွေနည်းပါးသည့်အတွက် အဲဒီ့ရဲတိုက်သို့ မတက်နိုင်ခဲ့ပေ။ တာဝန်ရှိသည့်အတွက် အဲဒီ့တွင်ရှိသော အိုးကုဘိုအိမ်တွင် မှီခိုနေထိုင်ခဲ့ရသည့် အခြေအနေဖြစ်ခဲ့သည်။

“ဒါပေမဲ့ တောင်သူလယ်သမားတွေက မျှော်လင့်ချက်နဲ့ လယ်ထွန်မယ်ဆိုရင် စကူရမချိက ပြန်လည်ထူထောင်လာမှာ သေချာတယ်။ ၁၀ နှစ်အချိန်ရမယ်ဆိုရင် အသက်ပြန်ရှင်လာမှာ သေချာတယ်”

လဝက်ကျော်ကြာခဲ့သည့် လေ့လာမှုပြီး၍ ခင်းဂျီလိုက ခယာမရွာသို့ ပြန်လည်ရောက်ရှိပြီး များမကြာမီတွင် နမိကိုက ယောက်ျားကလေး မွေးဖွားခဲ့လေသည်။ ခင်းဂျီလိုက ရာတလော(နောက်တွင် တကယုကီဟု အမည်ပေးခဲ့လေသည်။)

နောက်တစ်နှစ်တွင် ခင်းဂျီလိုသည် စကူရမချိပိုင်နက် ပြန်လည်ထူထောင်ရေးကို တရားဝင်လက်ခံ၍ ၎င်းပြင်ဆင်မှုကို စတင်ခဲ့လေသည်။ တကနီရီဟူသောအမည်ကို အသုံးပြုလာသည်မှာ ထိုအချိန်မှစ၍ဖြစ်သည်။

“တိုကု(သုစရိုက်)”ဆိုသည်က စိတ်ရင်းကောင်းကို ဆိုခြင်းဖြစ်သည်။

စိတ်ရင်းကောင်းကို အလေးထားသည်ဟူသော အဓိပ္ပာယ်ရှိသည့်နာမည်ဖြစ်သည်။ ထဒဇနဲသည် လက်အောက်ငယ်သားများက ခင်းဂျီလိုကို မနာလိုမဖြစ်ရလေအောင် သူ၏ရာထူးကို “နာနရီယာကုခကုဆိုသည် အဆင့်မြင့်သည့် ရာထူးကို သတ်မှတ်ပေးခဲ့လေသည်။ သို့သော် ခင်းဂျီလိုကို အားပေးသည့်အနေဖြင့် ပြန်လည်ထူ

ထောင်ရေးအစတွင် မရှိမဖြစ်အရေးကြီးသည့် ဆန်အိတ် ၂၅၀ နှင့် လိယော၅၀ဆိုသော ငွေအမြောက်အမြားကို ထုတ်ပေးခဲ့လေသည်။

နောက်နှစ် ဘွန်းဆေး ၆ နှစ်(၁၈၂၃ ခုနှစ်)နွေဦးရာသီတွင် ခင်းဂျီလိုသည် ခယာမအိမ်နှင့် မြေကိုပါရောင်း၍ မိသားတစ်စုလုံး စကူရမချီသို့ ပြောင်းရွှေ့နေထိုင်ခဲ့လေသည်။ စကူရမချီ၏ ပြန်လည် ထူထောင်ရန်မှာ အနည်းဆုံး ၁၀ နှစ်ကြာမည်ဖြစ်သောကြောင့် ဖြစ်သည်။ အိမ်နှင့်လယ်ကို လက်မလွှတ်မီ ခင်းဂျီလိုက နမိကိုအား ပြောခဲ့လေသည်။

“ကိုယ်နဲ့လမ်းခွဲရင် ခွဲလို့ရတယ်။ အခုသွားမယ့် စကူရမချီ ဆိုတာက လောလောဆယ်မှာတော့ ငရဲပြည်မှာ နေရသလို ဖြစ် လိမ့်မယ်။ အိုဒါဝါလကို ပြန်လာချင်လို့ ရချင်မှရတော့မှာ”

သို့သော် နမိကိုက စိတ်ဆုံးဖြတ်ချက် ချထားပြီးသားဖြစ်၍

“ခင်းဂျီလိုနဲ့သာ အတူတူဆိုရင် တကယ်လို့ ငရဲပြည် အောက်ဆုံးထပ်အထိကို သွား သွား မကြောက်ပါဘူး။ ဘယ်အထိပဲ ဖြစ်ဖြစ် အတူတူလိုက်ခဲ့မယ်”

ဟု စိတ်အားတင်းထားသည့်အပြုံးဖြင့် ပြောခဲ့လေသည်။

ထွက်ပြေးတိမ်းရှောင်သည့် ခင်းဂျီလို

နမိကိုနှင့် ဝနစ်လပြည့်ခဲ့သည့် ရာတလောကိုခေါ်ကာ ခင်းဂျီလိုသည် စကူရမချီနယ်ပယ်တွင်ရှိသော မိုနီအိရွာ၏ ဂျင်းရာ

(စခန်း)ကိုရောက်လာခဲ့သည်။ အိုးကုဘိုအိမ်က စကူရမချီကို အုပ်ချုပ်စဉ်က ရုံးစိုက်ခဲ့သည့်နေရာဖြစ်သည့် အတွက် ဂျင်းရာ(စခန်း)ဟု ခေါ်ခြင်းဖြစ်သည်။

နှစ်ကာလအတန်ကြာ လေဒက် မိုးဒက်ခံခဲ့ရပြီး၊ မြေခွေးနှင့် ဝံပုလွေအိပ်တန်းဖြစ်ခဲ့သော အဆောက်

အအံ့ဖြစ်သော်ငြားလည်း ခင်းဂျီလိုကပြုပြင်ကာ နေထိုင်၍ ရနိုင်သည့် အနေအထားကို ဖန်တီးခဲ့လေသည်။

ဤနေရာက ခင်းဂျီလို၏ အိမ်လည်းဖြစ်ပြီး၊ စကူရမချိပြန်လည်ထူထောင်ရေးဌာနချုပ်လည်း ဖြစ်သည်။ ခင်းဂျီလို၏ အလုပ်ကို ကူညီပေးရန်အတွက် အိုဒါဝါလမှ အတူတူလာခဲ့သည့်နယ်၏ ဆာမူရိုင်း စံပေမတဇအဲမွန်လည်း စခန်းတွင် နေထိုင်ခဲ့လေသည်။

စကူရမချိသို့ ရောက်လာသည့် ခင်းဂျီလိုက ဦးစွာပြုလုပ်ခဲ့သည်မှာ နယ်ပယ်အတွင်းရှိသော ရွာမှအိမ်များကို တစ်အိမ်တက်ဆင်း သွားရောက်၍ စားဝတ်နေရေးအခြေအနေကို အသေးစိတ် မေးမြန်းကာ လေ့လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ “ရွာကို လှည့်လည်ခြင်း” ဖြစ်သည်။

မိသားစုဝင် ဘယ်နယောက်ရှိသည်၊ လယ်အရေအတွက်၊ ဘာက ဘယ်လောက်ထွက်သည်၊ ဘာကိုစားသောက်နေကြသည်၊ ရောဂါသည် ရှိမရှိ၊ ပြဿနာရှိမရှိအကုန်အစင် စစ်ဆေးခဲ့လေသည်။ နံနက်မိုးသောက် ကြက်စတွန်သည့်အချိန်မှစ၍ ညတွင် ကြယ်ထွက်သည့်အချိန်အထိ လမ်းလျှောက်၍ လှည့်ပတ်ခဲ့လေသည်။

“ဒီရွာတွေက သေနေတာကြာလှပြီ၊ ခင်ဗျားက အခွန်တိုးကောက်ဖို့အတွက် အိုးကုဘိုနယ်စားကနေပြောလို့လာခဲ့တာမဟုတ်လား၊ ခင်ဗျားလည်း မကြာခင် ဒီကနေထွက်ပြေးသွားမှာပဲ။ ကျုပ်တို့

ကလည်း ဇောက်ထိုးဆွဲပြီးလုပ်ရင် နှာခေါင်းသွေးတောင်ထွက်မှာ မဟုတ်ဘူး” ထိုသို့ ပြောခဲ့သူများကို နားလည်သဘောပေါက်လာ သည့်အထိ ရှင်းပြခဲ့လေသည်။

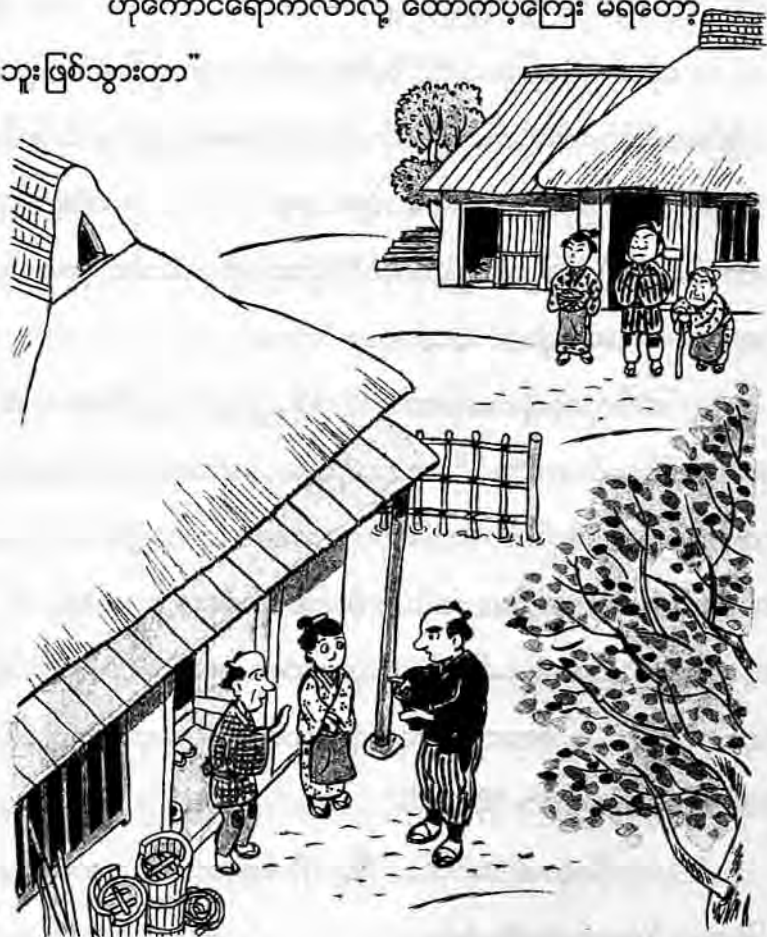
“ကျွန်တော်က ခင်ဗျားတို့ရဲ့ စားဝတ်နေရေးကို ကောင်းစေ ချင်လို့လာခဲ့တာပါ။ အားလုံးက ကြိုးစားပြီးအလုပ်လုပ်ရင် ဆန် အိတ် ၂၀၀၀ ကနေ အိတ် ၃၀၀၀ အထိ ပေးနိုင်ပါလိမ့်မယ်။ ဒါပေ မဲ့ ကျွန်တော်က အခုကစပြီး ၁၀ နှစ်တာကာလအတွင်း မြေကြီး ၂ တန်းကို ၁ တန်းလို့သတ်မှတ်ပြီး ဆန်ခွန်ကို အိတ် ၁၅၀၀ ဆောင် ရင် ရတယ်ဆိုတဲ့ကတိကို ယူလာခဲ့တယ်။ ပိုတဲ့ဆန်က အားလုံး အတွက်ဝင်ငွေဖြစ်မယ်”

ဆက်လက်၍ ပြုလုပ်ခဲ့သည်မှာ ရိုးသားစွာအလုပ်လုပ်နေ သည့် တောင်သူလယ်သမားများကို ဆုချီးမြှင့်ခြင်း ဖြစ်သည်။ ခင်းဂျီ လိုကင်းကိုတောင်သူလယ်သမားအချင်းချင်းမဲဖြင့်ရွေးချယ်စေပြီး၊ ဆုကို လယ်ယာသုံးကိရိယာသော်လည်းကောင်း၊ ဆန်ကိုသော် လည်းကောင်းပေးကာစိတ်ဓာတ်ကိုမြှင့်တင်ပေးခဲ့လေသည်။

ပျက်စီးယိုယွင်းနေသောအိမ်ကို ပြုပြင်ရန်ဆန္ဒရှိသူအား အတိုးမယူဘဲ ငွေချေးငှား၍ လမ်း၊ တံတား ဆောက်လုပ်ရန် ငွေ ထုတ်ပေးခဲ့လေသည်။

“တောင်သူလယ်သမားတွေ စားဝတ်နေရေးအဆင်ပြေတဲ့ ရွာကို မတည်ဆောက်ခဲ့ရင် အထွက်နှုန်းလည်း တိုးလာမှာ မဟုတ်ဘူး” ဟု ယူဆခဲ့သည့်အတွက်ကြောင့် ဖြစ်သည်။ သို့သော် ၎င်းလုပ်ရပ်နှင့် ပတ်သက်၍ မကြည်လင်သူများလည်း ရှိခဲ့သည်။

“ဟိုကောင်ရောက်လာလို့ ထောက်ပံ့ကြေး မရတော့ဘူး ဖြစ်သွားတာ”

“အိုးကုဘိုနယ်စားက ပိုက်ဆံထုတ်ပေးပါမယ်လို့ ပြောနေ တာတောင်မှ “သူတို့ဖြုန်းမှာဖြစ်လို့ မထုတ်နဲ့လို့” နီနီမီယက ပြော ခဲ့တယ်တဲ့။ “မြေရိုင်းဆိုတာက ပိုက်ဆံနဲ့မဟုတ်ပဲ တောင်သူလယ် သမားတွေက ပေါက်ပြားနဲ့ တစ်ချက်ချင်းစီ လယ်ထွန်သွားရမှာ ဖြစ် တယ်” တို့ဘာတို့လျှောက်ပြောနေတာ”

ထောက်ပံ့ကြေးငွေကို ဝတ်ရည်လိုစုပ်ယူနေကြသော ရွာ သူကြီးတချို့နှင့် ၎င်းတို့ဘက်တော်သား လယ်သမားများက ခင်းဂျီလို ကိုရန်သူအဖြစ်သတ်မှတ်ကာ မချေမငံ လုပ်ခဲ့လေသည်။ ထိုမျှသာ မကဘဲ ခင်းဂျီလိုပြောသည့်အတိုင်း ရိုးသားစွာ လယ်ထွန်နေကြ သည့်လယ်သမားများထံသို့သွားကာ -

“အဲဒီလိုလူမျိုးကပြောတာကို ယုံကြည်ရင် အကြီးအကျယ် ဒုက္ခရောက်မယ်၊ အလိမ်ခံပြီးတော့မှ ငိုနေရမှာ သေချာတယ်” အစရှိ သဖြင့်ပြောကာ စိတ်ဓာတ်ယိမ်းယိုင်လာစေရန် ပြုလုပ်ခဲ့လေသည်။ ခင်းဂျီလို၏ အစီအစဉ်မှာ ထင်သလိုမဖြစ်လာခဲ့ပေ။ ၃ နှစ်မြောက် တွင်ရွာအုပ်ချုပ်ရေးမှူးမှ ပြန်လည်ထူထောင်ရေးအစီအစဉ်မဖြစ်နိုင် ဘူးဟု ပြောခဲ့သည့်အတွက် ခင်းဂျီလိုဘက်မှ ခွဲထွက်သွားသည့် လယ်သမားများလည်း ရှိခဲ့သည်။

(ငါထင်ထားတဲ့အတိုင်းပဲ၊ ဒီရွာကို ပြန်လည်ထူထောင်ဖို့က ငါ့ရဲ့အရည်အချင်းနဲ့ မမီဘူး။)

ခင်းဂျီလိုက ဒုက္ခရောက်နေသည်ကို သိရှိခဲ့သော ထဒဇနဲသည် လက်အောက်ငယ်သားဖြစ်သည့် ယိုကိုးယာမရှူးဟေးကို စေလွှတ်၍ သူ၏ အလုပ်ကို ကူညီလုပ်ကိုင်စေခဲ့သည်။

ယိုကိုးယာမသည် ၁ နှစ်အကြာတွင် အဲဒိုးသို့ပြန်ခေါ်ခြင်းခံရပြီး၊ နောက်နှစ်တွင် တိုးယိုဒရှိုးစကုကို စေလွှတ်ခဲ့လေသည်။

တိုယိုးဒသည် အထက်လူကြီးဖြစ်သည့်အချက်ကို အသုံးပြု၍ ခင်းဂျီလို၏ ဆောင်ရွက်မှုကို လိုက်နာခြင်းမရှိပေ။ ထိုမျှသာမက ရွာပြန်လည်ထူထောင်ရေးလုပ်ငန်းကို ဆန့်ကျင်သည့် ရွာသူကြီးနှင့် ပေါင်းကာ ဓားကြိမ်းကြိမ်းပြီး “နိဗ္ဗိယကို မောင်းထုတ်ပြမယ်၊ ဒီကောင်က အောက်ကလူတွေ(တောင်သူလယ်သမား)ကိုသာ အလေးထားပြီး၊ အပေါ်ကလူတွေ(ဆာမူရိုင်း)အတွက်တော့ မကောင်းဘူး” ဟု ခင်းဂျီလိုကို ပြစ်တင်ပြောဆိုပြီး ၎င်းကိုယ်တိုင်က အရက်ကိုသာ သောက်နေခဲ့လေသည်။

ထဒဇနဲသည် တိုးယိုဒက ထိုသို့သော လူမျိုးဖြစ်သည်ကို သိရှိထားခဲ့ပြီး ခင်းဂျီလို၏ လုပ်ပုံကိုင်ပုံကြည့်၍ စိတ်အပြောင်းအလဲ ဖြစ်လာလိမ့်မည်ဟု ထင်မှတ်ကာ ပို့ခဲ့သော်လည်း မှန်းချက်နှင့် နှမ်းထွက် မကိုက်ခဲ့ပေ။ တိုးယိုဒသည် ပိုမိုဘဝင်ခိုက်လာကာ ရွာသူကြီးတချို့ကို သွေးဆောင်ဖြားယောင်းပြီး ခင်းဂျီလို၏ လုပ်ပုံလုပ်နည်းမှာ နယ်အတွက် အကျိုးမရှိဟု တိုင်တန်းစေခဲ့လေသည်။ ထို့အတွက်

အဲဒါမှ ထဒဇနဲက ခင်းဂျီလိုကို ခေါ်ယူတွေ့ဆုံခဲ့သည်။

“ရွာသူကြီးတွေရဲ့ တိုင်တန်းမှုနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ပြန်လည်ချေ
ပချင်တာရှိရင် ပြောပါ”

“ဟင့်အင်း၊ ဘာမှမရှိပါဘူး၊ ကျွန်တော့်ရဲ့ အရည်အချင်းမစီ
တာပဲ ရှိပါတယ်။ အလုပ်ထွက်ခွင့်ပြုပါရန် အနူးအညွတ်တောင်းပန်ပါ
တယ်”

ထွက်ပေါက်မရှိအောင် ပိတ်ဆို့ခြင်းခံရသည့် အနေအထား
ဖြစ်သည့်အတွက် ခင်းဂျီလိုက မခံမရပ်နိုင်ဖြစ်ကာ တာဝန်မှ နုတ်
ထွက်ခွင့်ပြုရန် မေတ္တာရပ်ခံခဲ့လေသည်။ သို့သော် ထဒဇနဲက အခြေ
အနေကို နားလည်သဘောပေါက်ခဲ့သည်။

“မင်းကို ၁၀ နှစ်အတွင်း စကူရမချိုပြန်လည်ထူထောင်ရေး
တာဝန်အားလုံးကို ပေးအပ်ထားပြီး ဖြစ်တယ်။ အခုမှ ၅ နှစ်ပဲ ရှိပါသေး
တယ်။ တိုးယိုဒက်စွနဲ့ ပတ်သက်ပြီး စဉ်းစားပေးမယ်။ လက်ရှိအတိုင်း
ဆက်လုပ်ပါ”

ထဒဇနဲ၏ အားပေးနှစ်သိမ့်မှုခံခဲ့ရပြီး ခင်းဂျီလိုက စကူရမချို
သို့ တစ်ကြိမ်ပြန်လာခဲ့သော်လည်း တိုးယိုဒက် နဂိုအတိုင်း ဆက်
လက်နေထိုင်ကာ အနှောင့်အယှက်ပေးရန် ကြံစည်နေလေတော့
သည်။ တိုးယိုဒက်ရောက်ပြီး တစ်နှစ်ပြည့်ချိန်တွင် အခြေအနေ အမူ
အရာ ပိုမိုဆိုးရွားလာသဖြင့် ဆက်လက်သည်းမခံနိုင်သည့် အနေ

အထားသို့ ရောက်ရှိလာခဲ့သည်။ ဘွန်းဆေး ၁၂ နှစ် (၁၈၂၉ ခုနှစ်) နှစ်
သစ်ကူးတွင် -

“အဲဒိုးရဲ့အိမ်တော်ကြီးကို သွားလိုက်ဦးမယ်”

ခင်းဂျီလိုက နမိကိုအားပြောကာ ကောက်ရိုးဖိနပ်ကို စီးခဲ့
လေသည်။ စကူရမချီရောက်ပြီးမှ မွေးဖွားခဲ့သည့် သမီးကြီးဖြစ်သူ
ဖုမိကို (နောက်တွင် ဥတကို) ပင် ၆ နှစ်သမီး ဖြစ်နေပြီ ဖြစ်သည်။

“အဲဒိုးကို သွားပြီးကတည်းက လုံးဝပျောက်သွားလိုက်တာ
ဘယ်လိုများ ဖြစ်သွားလဲ မသိဘူး”

၁ လပိုင်း ကုန်သွားသည့်တိုင် ခင်းဂျီလိုက ရွာကို ပြန်လာခဲ့
ခြင်း မရှိပေ။ ခင်းဂျီလိုကို အားကိုးနေကြသည့် လယ်သမားများက
စိတ်ပူလာကြပြီး ဆူဆူညံညံဖြစ်လာခဲ့ကြသော်လည်း အဲဒိုးအိမ်
တော်ကြီးသို့ သွားခဲ့သည့်အရိပ်အယောင်လည်း မတွေ့ရှိခဲ့ပေ။ ထဒ
ဇနဲက ချက်ချင်းဆိုသလိုပင် ခင်းဂျီလိုကို လေးစားသည့် ယိုကိုးယာမ
ရှူးပေးကို စကူရမချီသို့ အလုပ်ဖြင့်စေလွှတ်ခဲ့ပြီး ခင်းဂျီလိုကို ရှာခိုင်း
စေခဲ့သည်။

ထိုအချိန်တွင် ခင်းဂျီလိုသည် နာရီတာ (ချီးဘားခရိုင်)၊ ဖုဒိုး
ဘုရား (နာရီတာတောင်၊ ရှင်းရှောဘုရား) တွင် ဘုရားရှိခိုးပြီး တည်း
ခိုဆောင်ဝင်ပေါက်တွင် ရပ်ကာ -

“ဘုရားရိပ်မှာ ခိုလှုံပြီး ဆုတောင်းချင်လို့ ခေတ္တခိုလှုံခွင့်ပြုပါ”

ထို့နောက် လိယော ၇၀ ရှိသည့် မြောက်မြားစွာသော ငွေကို တည်းခိုဆောင်ပိုင်ရှင်ထံသို့ အပ်နှံခဲ့လေသည်။ ဒီလောက်များပြား တဲ့ငွေကို သာမန်လူတစ်ယောက်က လျှောက်ပြီး ယူမသွားပါဘူး။ မသမာသောအလုပ်လုပ်၍ရခဲ့သည့်ငွေများဖြစ်နေမလားဟုတည်းခို ဆောင်ပိုင်ရှင်က သံသယဖြင့် မည်သူမည်ဝါဖြစ်ကြောင်း မေးမြန်းခဲ့ လေသည်။

“နိဗ္ဗိဿတကနိရိလို့ ခေါ်ပါတယ်။ အိုဒါဝါလနယ်ကပါ။ သံသယရှိရင် အဲဒါ့ရဲ့နယ်ကအိမ်တော်ကြီးကို မေးလို့ရပါတယ်”

ခင်းဂျီလိုက ထိုနေ့မှစ၍ ရှင်းရှောဘုရားသို့ဝင်၍ ၂၁ ရက် ကြာ အစာငတ်ခံတရားကျင့်ကြံအားထုတ်မှုကို စတင်ခဲ့ပြီး စကူရမချို ပြန်လည်ထူထောင်ရေး အောင်မြင်မှုရရှိစေရန် ဖုဒိုးဘုရားတွင် ဆုတောင်းခဲ့လေသည်။ ဖုဒိုးဘုရားကို “ဖုဒိုးစုန်း”ဟု ခေါ်သည်။ “မတုန်မလှုပ်ခြင်းသည် အထွတ်အမြတ်”ဟူသော အဓိပ္ပာယ် ဖြစ် သည်။

ကြောက်စရာကောင်းသည့် မျက်နှာဖြင့် မီးလျှံများကို ကျော ပေး၍ ရပ်နေလေသည်။

(ဤဖုဒိုးစုန်းကဲ့သို့ နောက်တွင် မီးလောင်နေသည့်တိုင် စကူ ရမချိုမှ ထွက်ခွာ၍ မဖြစ်ပေ)

ခင်းဂျီလိုက ဘုရားတွင်အောင်း၍ အစာအငတ်ခံတရားကျင့်

ကြံရင်း၊ နံနက်နှင့် ညနေတွင် အေးစက်နေသော ရေတွင်းမှရေကို လောင်းချိုးခဲ့လေသည်။ ၎င်းရေတွင်းမှာ ယခုထက်ထိတိုင် ရှိနေပေ သေးသည်။ သံသယရှိခဲ့သည့် တည်းခိုဆောင်ပိုင်ရှင်က အဲဒိုး၏အိုဒါ ဝါလနယ် အိမ်တော်ကြီးသို့ ဆက်သွယ်မေးမြန်းရာမှ၊ ခင်းဂျီလိုက ပြောခဲ့သည့်အတိုင်း မှန်ကန်သည်ကို သိရှိခဲ့ရသည်။ ခင်းဂျီလို ရှိ နေသည့်နေရာကိုသိ၍ ဝမ်းပန်းတသာဖြစ်နေသူမှာ ထဒဇနဲဖြစ် သည်။ ချက်ချင်းဆိုသလိုပင် စကူရမချီသို့ လက်အောက်ငယ်သားကို စေလွှတ်ကာ သွားရောက်ကြိုစေရန် ညွှန်ကြားခဲ့လေသည်။

၂၁ ရက်ကြာ တရားကျင့်ကြံအားထုတ်မှုပြီးဆုံး၍ ဘုရားခန်း မှ ထွက်လာသည့်အခါတွင် ယိုကိုးယာမရှူးဟေး အပါအဝင် ရွာသား များက အော်ဟစ်ခုန်ပေါက်ကာ ကြိုဆိုကြလေသည်။

“ကဲ - စကူရမချီကို သွားကြရအောင်၊ ဘာမှ တွေဝေနေစရာ မရှိတော့ဘူး၊ ကျွန်တော်က ခုအချိန်ထိ မိမိဘက်တစ်ခြမ်းထဲကနေ အရာရာကို ကြည့်ခဲ့တယ်။ ခုအချိန်ကစပြီး ပိုပြီးကျယ်ကျယ်ပြန့်ပြန့်နဲ့ တစ်ခုလုံးကို ခြံပြီးကြည့်သွားမယ်။ ဒါကို ဖုဒိုးဘုရားက သင်ပေး လိုက်တာပါ”

ခင်းဂျီလိုက တည်းခိုဆောင်သို့ပြန်ကာ ဆန်ပြုတ်သောက်ပြီး ၂၁ ရက်ကြာ အစာရေစာ စားသုံးထားခြင်းမရှိသူဟု မထင်ရလောက် သည့် ခြေလှမ်းများဖြင့် ထိုနေ့အတွင်း ၂၀ လီ (ကီလို ၈၀) လမ်း

လျှောက်ကာ စကူရမချီသို့ပြန်ရောက်ခဲ့လေသည်။

များမကြာမီတွင် တိုးယိုဒဂိုးစကူသည် ဒိုဒါဝါလသို့ ပြန်လည်ခေါ်ယူခြင်း ခံခဲ့ရလေသည်။ ထိုသို့ဖြင့် စီမံကိန်းကို အနှောင့်အယှက်ပေးမှုများ တဖြည်းဖြည်း လျော့နည်းလာကာ၊ ပြန်လည်ထူထောင်ရေးမှာ အဆင်ပြေမှုရရှိလာခဲ့လေသည်။

မောင်းထုတ်ခြင်းခံရသကဲ့သို့ ဖြစ်ခဲ့သည့် တိုးယိုဒသည် နောင်တွင် မည်ကဲ့သို့ ဖြစ်သွားခဲ့လေသနည်း။ ၆ နှစ်ကြာပြီးနောက် နောက်တစ်ကြိမ် စကူရမချီသို့လာရောက်ကြည့်ရှုခဲ့သည့် တိုးယိုဒက

“ဟာ၊ ဒါက အဲဒီတုန်းကရွာ ဟုတ်လား” ဟု မိမိမျက်စိကို မယုံကြည်နိုင်လောက်အောင် ဖြစ်နေလေတော့သည်။ လယ်ယာစုံလင်စွာဖြင့် အလုပ်လုပ်နေကြသော လူများ၏ မျက်နှာမှာလည်း အသက်ဝင်၍ ရွှန်းလဲ့တောက်ပနေကြသည် မဟုတ်ပါလော။

“ကျွန်တော်က နီနိုမီယကို ရှုံးသွားပြီ။ နီနိုမီယက ဒီလောက် အခြေအနေအထိ ရွာကို ပြန်လည်ထူထောင်နိုင်လိမ့်မယ်လို့ မထင်ခဲ့ဘူး။”

တိုးယိုဒက လုံးဝစိတ်ကို ပြုပြင်ပြောင်းလဲကာ ခင်းဂျီလို၏ ခြေလက်များအဖြစ် ပြောင်းလဲ၍ လိုလိုလားလားဖြင့် စီမံကိန်းတွင် ပါဝင်လှုပ်ရှားလာခဲ့လေသည်။

ကပ်ဆိုက်တော့မယ်ဟေ့

စကူရမချိုကိုရောက်ပြီး ၁၀ နှစ်အကြာတွင် ပိုင်နက်အတွင်း
၌ အိမ်များတဖြည်းဖြည်းများလာကာ ဆန်နှင့်ဟင်းသီးဟင်းရွက်များ

ထွက်ရှိပြီး မြေယာဖော်ယူခြင်းများ တွင်
ကျယ်လာခဲ့သည်။ ခင်းရှိလိုသည် ရွာသား
များကို မတော်မတရား အလုပ်လုပ်ခိုင်းစေ
ခြင်းမျိုး မဟုတ်ပေ။ လယ်သမားသည် တစ်
နေ့လျှင် ၈ နာရီအလုပ်လုပ်ပါက လုံလောက်
ပြီး ကျန်းမာရေးကို ဝရုစိုက်ရန် ညွှန်ကြား
ပြသပေးခဲ့သည်။ ထိုစဉ်က ဤကဲ့သို့ ဥပမာ
ကိုပြောခဲ့လေသည်။

“ပေါက်တူးကို တစ်ချက်ချင်းပေါက်ပြီး ဇွဲလုံ့လရှိစွာနဲ့ လယ်ထွန်သွားရင် ၁၀ ချိုးဘုမြေရိုင်းကို အခက်အခဲမရှိ လယ်ကွင်းလုပ်သွားနိုင်တယ်။ ဒါပေမဲ့- ဆန္ဒစောပြီး ၂ ချက်ချင်းစီပေါက် လယ်ထွန်ပြီး အချိန်တိုတိုအတွင်းမှာ ချိုးဘု ၂၀ ထွန်ဖို့လုပ်ရင်တော့ ၁ ချိုးဘု လယ်ထွန်မပြီးခင်မှာပဲ ကျန်းမာရေးထိခိုက်သွားမယ်။ လယ်သမားအလုပ်ဆိုတာ ဒီလိုမျိုးပဲ”

တဲန်းပိုး ၂နှစ်(၁၈၃၁ခုနှစ်)၊နှစ်သစ်ကူး၊အုဇုအိမ်သို့ဆန်ခွန်ဆောင်သော်လည်း၊ ဆန်အပိုအိတ် ၄၀၀ ကျော်ရှိသည့်အတွက် ခင်းဂျီလိုသည် ၎င်းကို အဲဒိုး၏ အိုးကဘိုထဒဇနဲဆီသို့ သယ်ဆောင်သွားစေခဲ့သည်။ အားရဝမ်းသာဖြစ်သော ထဒဇနဲက “နီနီမီယရဲ့ ၁၀ နှစ်တာ သွေးနဲ့ချွေးတွေရဲ့အသီးအပွင့်တွေဖြစ်တဲ့ ဒီဆန်တွေကို အိုဒါဝါလရဲ့ ပိုင်နက်သားတွေ ငတ်တဲ့အခါအတွက် ကြိုတင်ပြင်ဆင်တဲ့ အနေနဲ့ သေသေချာချာသိမ်းထားရအောင်” ဟုပြော၍ စကူရမချိပြန်လည်ထူထောင်ရေး၏ လတ်တလောအောင်မြင်မှုကို ဝမ်းသာဂုဏ်ယူနေလေသည်။

ထိုလတွင် နီကိုးရှိတိုးရှိုးဂူသို့ ဘုရားဖူးသွားသည့် ထဒဇနဲသည် ယူးကီ(လက်ရှိအိဘရာကီခရိုင် ယူးကီမြို့)မြို့၏ တည်းခိုခန်းတွင် ခင်းဂျီလိုနှင့် ရွာကိုယ်စားလှယ်များကို ဖိတ်ခေါ်၍ ချီးမြှောက်ကာ ခင်းဂျီလိုကို အထူးသဖြင့် “မောင်မင်းရဲနည်းလမ်းက အိတိုကုဟိုးတို

ကု” ဖြစ်တယ်။ တိုကု(သုစရိုက်) ဆိုတာ စိတ်စေတနာကောင်းရဲ့ ရောင်ပြန်အကျိုးသက်ရောက်စေတာပါပဲ” ဟု ပြောခဲ့လေသည်။

ထို့နောက်တွင် “ဟိုးတိုကု(သုစရိုက်အဖြစ် ကျေးဇူးဆပ်ခြင်း)” ဆိုသည့်စကားလုံးသည် ခင်းဂျီလို၏ အတွေးအခေါ်နှင့် အပြုအမူကို ဖော်ပြသည့်စကားလုံးဖြစ်လာပြီး လက်ရှိတွင်လည်း အသုံးပြုနေဆဲ ဖြစ်သည်။

တစ်နိုင်ငံလုံးတွင်ရှိသော “ဟိုးတိုကု” ဟူသော အဖွဲ့အစည်းနှင့် ကိုဘေးမြို့တွင်ရှိသော “ဟိုးတိုကုဂကုအင်း” သည်လည်း ခင်းဂျီလို၏ စိတ်ဓာတ်ကို ခံယူကျင့်သုံးနေသည်။

ခင်းဂျီလိုက ထဒဇနဲထံမှ “ဟိုးတိုကု” ဆိုသည့်စကားကို လက်ခံရရှိသည့်နှစ် ဆောင်းဦးတွင် စကူရမချီအနီးရှိ အအိုးကိရွာ၏ ရွာလူကြီးနှင့် ရွာသားများရောက်ရှိလာကာ “ကျွန်တော်တို့ရွာရဲ့ ပြန်လည်ထူထောင်ရေးအတွက်ကိုလည်း ကူညီပေးပါလို့ အနူးအညွတ် မေတ္တာရပ်ခံအပ်ပါတယ်” ဟု အကူအညီတောင်းခံလာခဲ့သည်။ အအိုးကိရွာသည် ယခုလက်ရှိတွင် အိဘရာခိခရိုင် စကူရဂါဝါမြို့ မကဘဲရပ်ကွက်ယာမတို ဖြစ်သည်။ ခါဝါဖိုအဲခရစဘုရိုဆိုသော ဟတမိုတို(ဂိုကု ၁၀၀၀၀ အောက်စား) ၏ ပိုင်နက်မြေတွင် ယခင်က အိမ်ခြေပေါင်း ၁၃၀ ရှိခဲ့ပြီး၊ အတော်အသင့် ချောင်လည်ခဲ့သည် ဖြစ်သော်လည်း တဖြည်းဖြည်းနှင့် ဆုတ်ယုတ်လာကာ ၂၉ လုံးမျှသာ ကျန်တော့ပြီး၊ ရွာပြုတ်တော့မည့်ဆဲဆဲ ဖြစ်နေသည်။

“စိတ်တော့မကောင်းပါဘူး၊ ကျွန်တော်မှာ အခု ဒါကိုလုပ်ဖို့ အချိန်မရှိတဲ့အပြင် အအိုကိရွာက ပိုင်နက်မြေ မဟုတ်ဘူးမဟုတ်လား”

ခင်းဂျီလိုက အလွယ်တကူနှင့် လက်မခံခဲ့ပေ။ လာရောက်တွေ့ဆုံသည်ကို ငြင်းပယ်ခဲ့သော်လည်း အအိုကိရွာသူကြီး တတဲ့နိခန်းအဲမွန်တို့က တုတ်တုတ်မျှ မလှုပ်ကြပေ။ မတတ်နိုင်သည့်အဆုံးတွေ့၍ စကားပြောဆိုကြည့်ရာတွင် ခင်းဂျီလိုရောက်လာခါစ စကူရမချီထက် ပိုဆိုးလေသည်။ ရွာလူကြီးများ၏ စိတ်ဆန္ဒကြောင့် စိတ်ပါလာသော ခင်းဂျီလိုသည် ဂျင်းရာ(စခန်း)မှ ၃ လီကွာဝေးသည့် အအိုကိရွာကို အသေးစိတ်လိုက်လံကြည့်ရှုခဲ့လေသည်။

အိမ်ရှိသည်လား

ကိုင်းပင်များကြား

ညနေခင်းမီးခိုးများ

ခရီးသွား ဟိတ္တာ(လင်္ကာ)သမားတစ်ယောက်က ဤသို့ စပ်ဆိုခဲ့သကဲ့သို့ အအိုကိရွာသည် ကိုင်းပင်နှင့် သက်ကယ်များသာ ရှိပြီး၊ ဆောင်းတွင် တောမီးလောင်တတ်သည်။ တောမီးသည် လေပြင်းတိုက်ခတ်မှုကြောင့် ခြောက်သွေ့သောသစ်ကိုင်းများ ပွတ်တိုက်ရာမှ ထွက်ပေါ်လာသောအပူကြောင့် ဖြစ်ပွားသည့် ကြောက်စရာကောင်းသည့် မီးလောင်မှုဖြစ်သည်။

တဲန်းမဲခေတ်တွင်၎င်းတောမီးကြောင့်အိမ်ခြေပေါင်း၃၁အိမ်
မီးလောင်ကျွမ်းခဲ့ပြီးရွာမှာပိုမို၍ခြောက်ကပ်လာခဲ့သည်။ခင်းဂျီလိုက
အအိုးကိရွာသားများကို ပထမဦးစွာ လုံလောက်သောဆန်များပေး
၍ရိက္ခာအတွက်စိတ်မပူရလေအောင်ဖန်တီးပေးကာ -

“သက်ကယ်ခုတ်ပါ။ သက်ကယ်တွေကို ဂျင်းရာ(စခန်း)က
ပြန်ဝယ်မယ်” ဟုဆိုကာ အစည်း ၂၀၀၀ နီးပါးလောက်ရှိသော သက်
ကယ်များကို ဈေးကြီးပေးဝယ်ယူခဲ့လေသည်။

ရွာမှအိမ်များသည် မိုးယိုပေါက်များဖြင့် ပြည့်နှက်နေပေ
သည်။ နတ်ကွန်း၏ တံစက်မြိတ်မှာလည်း တစ်ခြမ်းစောင်းနေပြီး
ခေါင်မိုးမှာပေါက်ပြဲနေသည့်အတိုင်း ထားရှိသဖြင့် လာရောက်
ဖူးမြော်သူလည်း မရှိပေ။

“မိုးယိုနေတဲ့ ခေါင်မိုးကို ဒီသက်ကယ်နဲ့ပြန်မိုးပါ”

“စိတ်ချလုံခြုံမှုရှိရုံနဲ့နေနိုင်အောင်လုပ်ပါ။ ပြီးတော့ နတ်ကွန်း
ဆိုတာ ရွာသူရွာသားတွေရဲ့ စိတ်ဓာတ်ပိုင်းဆိုင်ရာ ခိုလှုံအားထားရာ
ဖြစ်တဲ့အတွက် ချက်ချင်းကြီးကြီးမားမား ပြုပြင်ပါ”

ခင်းဂျီလိုက မလုံလောက်သော လူအင်အားကို စကူရမချီမှ
စေလွှတ်၍ ကူညီလုပ်ကိုင်စေခဲ့သည်။ အအိုးကိရွာက ဆုတ်ယုတ်
သွားရခြင်းမှာမြေပိုင်ရှင်များကဆန်ခွန်အကောက်များလွန်းပြီးလယ်
သမားများ၏ ချောင်လည်မှုနှင့် လုပ်ကိုင်ချင်စိတ်ကို လုယူဖျက်ဆီး

ပစ်ခဲသည့်အတွက်ကြောင့် ဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် အဓိကအကြောင်းရင်းမှာ ရွာကိုဖြတ်၍ စီးဆင်းသော စကူရမြစ်၏ တာရိုးနှင့် ရေတမံ၏ ရေလွှဲဆည်က ပျက်စီးသွားပြီး၊ စပါးကွင်းများသို့ ပို့ရန်ခက်ခဲသောကြောင့်ဖြစ်သည်။ တာရိုးကိုပြန်လည်တည်ဆောက်၍ ရေလွှဲဆည်ကိုပြန်မဆောက်လုပ်ပါက ပြန်လည်ထူထောင်ရန်မဖြစ်နိုင်ပေ။

ခင်းဂျီလိုသည် တာရိုးတည်ဆောက်သည့် ဆိုက်ထဲတွင် လူစုကာ နေ့စားခကို ၂ ဆပေးခဲ့လေသည်။

ထို့အပြင် ထမင်းအဝကျွေး၍ ညနေပိုင်းတွင် အရက်ကိုလည်း တိုက်ခဲ့လေသည်။

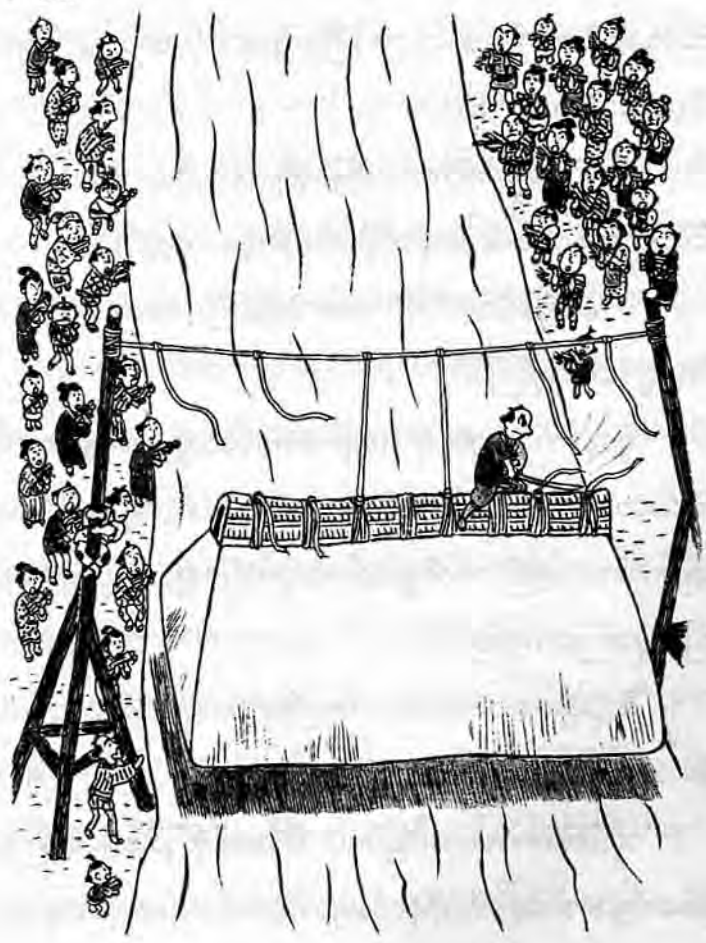
“ဒါက နတ်ပြည်က ဆောက်လုပ်ရေးပဲ”

ဝမ်းပန်းတသာဖြင့် လူအများကအလုပ်ကို ၂ ဆကြိုးစားလုပ်ကိုင်ကြသဖြင့် ဆောက်လုပ်ရေးလုပ်ငန်းသည် မျှော်မှန်းထားသည်ထက် ဆောလျင်စွာ ပြီးဆုံးခဲ့လေသည်။ သို့သော်လည်း ပြဿနာမှာ ရေလွှဲဆည်ဖြစ်သည့်အတွက် ရေလွှဲဆည်ကို ပြုပြင်ရန် မြစ်ရေစီးဆင်းမှုကို ယာယီပိတ်ထားကာ တက်ကုန်လက်ကုန်ဆောက်လုပ်ရေးကို မလုပ်၍မရပေ။

“ခန်းအိမ်မွန်ရေ၊ သက်ကယ်နဲ့မြစ်အကျယ်လောက်ရှိတဲ့ ကြိုးဆွဲခေါင်မိုးကိုလုပ်ပါ။ ပြီးရင် ကလေးနဲ့မိန်းမတွေကို ကျောက်ခဲနဲ့ သစ်ကိုင်းတွေကို မြစ်ကမ်းစပ်မှာ ပုံထားခိုင်းပါ”

ရွာလူကြီးက အကြောင်းအရင်းကို နားမလည်သော်လည်း၊
ခင်းဂျီလိုပြောသည့်အတိုင်း လုပ်ခဲ့လေသည်။ ရက်အတန်ကြာ၍
ကြိုးဆွဲသက်ကယ်ခေါင်မိုး ပြီးဆုံးသည့်အခါတွင် -

“ကြိုးဆွဲသက်ကယ်ခေါင်မိုးကို မြစ်ပေါ်ကနေ ကြိုးဖြတ်ပေး
မယ့်သူ ရှိသလား”

ခင်းဂျီလိုက ရွာသားများကို လှမ်း၍ကြည့်ခဲ့သော်လည်း၊
အန္တရာယ်များသော ဤအလုပ်ကို မည်သူကမျှ မလုပ်ချင်ကြပေ။

“အဲဒါဆို ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်လုပ်မယ်”

ရွာကလူကြီးက တားခဲ့သော်လည်း ခင်းဂျီလိုက ခေါင်မိုးပေါ်
သို့ တွယ်တက်၍ ခေါင်းမိုးထိပ်တွင် ရပ်ခဲ့သည်။ ထို့နောက် ခင်းဂျီလို
သည် ခေါင်မိုးကို ဆွဲထားသည့် ကြိုးကြီးများကို တစ်ချောင်းချင်းစီ
ဖြတ်ခဲ့လေသည်။

ကြိုးဆွဲခေါင်မိုးကို အောင်မြင်စွာမြစ်ထဲသို့ ချနိုင်ခဲ့သည့်အခါ
တွင် ခေတ္တခဏသာ ရေစီးကို ထိန်းထားနိုင်ခဲ့လေသည်။

“ကဲ...ခေါင်မိုးဘက်ကို အားလုံးဝိုင်းပြီး ကျောက်ခဲနဲ့ သစ်
ကိုင်းတွေ ပစ်ထည့်ကြပါ”

ထို့နောက် ရေစီးကို ထိန်းထားနိုင်သည့် အချိန်ရောက်မှ
လယ်သမားက သစ်လုံးနှင့်သစ်ချောင်းများကို ယက်၍ ရေလွှဲဆည်
ပြီးမြောက်စေခဲ့သည်။ လက်စွမ်းထက်လှသဖြင့် ရွာလူကြီးများ မျက်
လုံးပြူးသွားကြလေသည်။

“ဒီလိုမျိုးဆောက်ပုံဆောက်နည်းကို ဆရာနီနီမီယက ဘယ်
တုန်းက ဘယ်နေရာမှာ သင်ယူခဲ့တာလဲ ခင်ဗျား”

“အိုဒါဝါလကစကာဝါမြစ်ပေါ့၊ အဲဒီရေစီးကြမ်းတဲ့မြစ်ကြောင့်
ကျွန်တော့်ရွာက အတော့်ကို ဒုက္ခရောက်ခဲ့တာ၊ တစ်နေ့မှာ ရေလျှံလှ

ဆဲဖြစ်နေတဲ့ မြစ်ကိုသွားကြည့်တဲ့အခါမှာ သက်ကယ်အမိုးက ရေထဲ
မောလာတာကို တွေ့ဖူးတယ်။ ခေါင်မိုးက တစ်ခါတစ်ခါ မြစ်ကြမ်းပြင်
ကို ငြိသလားမသိဘူး။ ရေစီးဒဏ်ခံနိုင်တာကို တွေ့ခဲ့ရတယ်။ အဲဒါကို
တွေ့ခဲ့တဲ့အတွက် ဒီနည်းကို စဉ်းစားမိတာပါ”

ရေလွှဲဆည်ဆောက်လုပ်ရေးသည် ၃လပိုင်းတွင်ပြီးဆုံးသွား
ခဲ့လေသည်။ ထိုနှစ်သည် နွေရာသီစတင်သည့်တိုင် အပူချိန် မြင့်တက်
လာခြင်းမရှိပေ။ ဆန်စပါး အဖြစ်နေေးကွေးခဲ့လေသည်။

တစ်နေ့တွင် ခင်းဂျီလိုသည် အုစုနိမိယ(တိုချိုဂိခရိုင်)၏ မြို့
သို့အလုပ်ကိစ္စဖြင့် သွားရောက်ခဲ့စဉ် ရောက်ခဲ့သည့်လယ်သမားအိမ်
တွင် ဧည့်ခံကျွေးမွေးသည့် ခရမ်းသီးကို စားခဲ့သည်။ ထိုအခါတွင် -

“အား...ဒီအချိန်မှာထွက်တဲ့ ခရမ်းသီးအနေနဲ့ဆိုရင်၊ အစေ့
ဖြစ်မယ့်နေရာကများပြီး၊ ဆောင်ဦးရာသီမှာထွက်တဲ့ ခရမ်းသီးရဲ့အရ
သာနဲ့အတူတူဖြစ်နေပါလား၊ ဒါဆိုရင်တော့ ဒီထက် အပူချိန်တက်
လာမယ့်ရက် နည်းလာပြီး၊ ရာသီဥတုက ဆောင်းဦးရာသီလို ဖြစ်နေ
တဲ့အတွက် ဒါက အအေးလွန်ကဲမယ်ဆိုတဲ့ နိမိတ်ပဲ”

အအေးလွန်ကဲမှုဖြစ်ပါက ငတ်မွတ်ခေါင်းပါးမှုကို ရှောင်၍
မရပေ။ ခင်းဂျီလိုက အလျင်အမြန် စကူရမချိုကိုပြန်၍ “ဝါဝွမ်းခြံတွေ
ဖျက်ပြီး အိမ်တိုင်းအိမ်တိုင်း ၁ တန်းစီ ဆပ်ကိုစိုက်ကြပါ။ ချက်ချင်း
လုပ်ကြပါ။ မြေလွတ်မြေရိုင်းတွေနဲ့ ဘုရားရင်ပြင်တွေထဲမှာ စိုက်လို့

ရတဲ့နေရာအားလုံး လယ်ထွန်ပြီး ပဲစိုက်ခိုင်းပါ။ ဒီက ထွက်တာတွေကို ဂျင်းယာ(စခန်း)က ပြန်ဝယ်ပေးမှာ ဖြစ်လို့ စိတ်မပူကြပါနဲ့” ဟု ရွာလူကြီးများကို စု၍ ၎င်းအတိုင်းပြောခဲ့လေသည်။

“ဒါပေမဲ့ အအေးလွန်ကဲခြင်း မဖြစ်ခဲ့ရင်၊ ဆင်ကိုစိုက်ပေမဲ့ ဝယ်မယ့်လူမရှိဘဲ အလကားဖြစ်သွားမှာပေါ့” ဟု ရွာလူကြီးတစ်ဦးက ပြောရာတွင်...

“တဲန်းမဲရဲ့ကပ်ကြီးကနေ အနှစ်၅၀ ရှိနေပြီဆိုတော့ ငတ်မွတ်ခေါင်းပါးမှုဖြစ်လောက်တဲ့ အချိန်ရောက်နေပြီ။ ကျွန်တော်က မနက်ဖြန် သန်ဘက်ခါအကြောင်းကို ပြောနေတာမဟုတ်ဘူး။ ဒီဒေသမှာ ရှိတဲ့သူတွေကို ငတ်မွတ်ခေါင်းပါးမှုဘေးကနေ ကာကွယ်ဖို့ အတွက် ပြောနေတာ။ ကျွန်တော့်ရဲ့ ခန်းမှန်းချက်ကို မယုံရင်၊ အစမ်းအနေနဲ့ ဝါဂွမ်းစိုက်ခင်းရဲ့ ၁ ဆဲ (၀.၀၂ ဧက) ခန့်လောက်စီ ချန်ထားကြည့်ပါလား”

ခင်းဂျီလိုက သာမန်ထက် တင်းမာသောမျက်နှာထား၊ အသံဖြင့်ပြောလေသည်။

“တစ်ရက်တွန့်နေရင် ၃ နှစ်၊ ၅ နှစ် နောင်တရစရာဖြစ်နေမယ်၊ ကဲ... အမြန်လုပ်ကြရအောင်”

ပြန်လည်ထူထောင်လာကြသော ရွာများ

ခင်းဂျီလို၏ ခန့်မှန်းချက်သည် လုံးဝမှန်ကန်ခဲ့ပေသည်။
အစမ်းအနေဖြင့် ချန်ထားခဲ့သည့် ဝါဂွမ်းများသည် အအေးလွန်ကဲမှု
ကြောင့် လုံးဝပျက်စီးသွားခဲ့လေသည်။

“ဆရာရဲ့ ခန့်မှန်းချက် မှန်ကန်
တိကျပြီး မြန်မြန်ဆန်ဆန်လုပ်ပေးခဲ့ခြင်း
မရှိခဲ့ရင် အခုလောက်ဆို ကျွန်တော်တို့
ဘယ်လိုများ ဖြစ်နေကြပြီလဲ မသိဘူး၊
ကျေးဇူးအရမ်းတင်ပါတယ်”

ပိုင်နက်နယ်သားများက ထပ်မံ
၍ ခင်းဂျီလိုကို ကျေးဇူးတင် လေးစား

ရိုသေလာကြလေသည်။ ဒေသအသီးသီးတွင် အလွန်အထွက်နည်း
၍ ငတ်မွတ်ခေါင်းပါးမှုကြောင့် လူပေါင်းမြောက်မြားစွာ သေဆုံးခဲ့
သော်ငြားလည်း စကူရမချီနှင့် အအိုကိရွာတွင် ရိက္ခာအခက်အခဲ
မရှိခဲ့ပေ။

ခင်းဂျီလို၏ဂုဏ်သတင်းသည် “ရိုမိုစုကဲ့(တိုချိုဂီခရိုင်) တစ်
ခွင်လုံး ပျံ့နှံ့သွားကာ ရိုမိုစုကဲ့တွင် သူတော်ကောင်းရှိသည်” ဟု ပြော
လာကြသည်။ အသက် ၄၇ နှစ်အရွယ် ရောက်ရှိပြီဖြစ်သော
ခင်းဂျီလိုသည် ထိုနှစ်တွင်ပထမဦးဆုံး တပည့် စတင်မွေးခဲ့လေ
သည်။ အိုရီးမားယူးစကော့ဟူသော အအိုကိရွာရှိသော မကဘယ်
မြို့နယ်ဇာတိသားလူငယ်ဖြစ်သည်။

ယူးစကော့သည် တပည့်အဖြစ် အသိအမှတ်ပြုခြင်းခံရသည့်
အထိ ၄ နှစ်ကြာခဲ့လေသည်။ ခင်းဂျီလိုသည် ထိုနောက်ပိုင်းတွင်
တပည့်များစွာရှိလာသော်ငြားလည်း လေးလေးနက်နက် ရှိမရှိ သိရှိ
ရန် ပုံမှန်အားဖြင့် ၂ နှစ် ၃ နှစ် စောင့်ခိုင်းခဲ့သည်။ တပည့်အဖြစ်
လက်ခံရန်အတွက် ထိုမျှလောက် ချင့်ချိန်စဉ်းစားခဲ့ရလေသည်။

တန်းပိုးခေတ် ကပ်ကြီးသည် ၁ နှစ် ၂ နှစ်ဖြင့် မပြီးဆုံးခဲ့ပေ။
အဲဒိုးခေတ်တွင်လည်း ကပ် ၃ ပါးဟုခေါ်သည့် ကပ်များရှိခဲ့သည်။
“ကျိုးဟိုး” “တန်းမဲ” နှင့် “တန်းပိုး” တို့ဖြစ်သည်။

“ကပ်ဆိုက်တာက နောက်နှစ်များလည်း ဆက်တိုက်ဖြစ်မှာ၊ ဆပ်နဲ့ပြောင်းကို များများစိုက်ခိုင်းရမယ်”

ထိုခန့်မှန်းချက်လည်း မှန်ခဲ့ပြီး ရွာသားများက ကောက်ပဲသီး နံသိုလှောင်မှုများကို ပိုမိုပြုလုပ်လာကြသည်။ ဒေသအသီးသီးသည် အထွက်ခေါင်းပါးနေသည့် အချိန်တွင် စကူရမချိုပိုင်နက်တွင် စပါး အထွက်တိုးပွားနေပြီး ၁၀၀၄ အိတ်မရှိခဲ့သည့် ဆန်ခွန်ကို အိတ် ၃၀၀၀ ပေးနိုင်သည့်အထိ ဖြစ်လာခဲ့သည်။ ခင်းဂျီလိုသည် ထဒဇနနှင့် တွေ့ဆုံဆွေးနွေးကာ ရှေ့ဆက်ပြီးဆန်ခွန်ကို ၂၀၀၀ ဆောင်ရန် ဆုံးဖြတ်ခဲ့သည်။

ထို့အပြင် အုဇအိမ်တွင် အိုဒါဝါနယ်မှ ဆန်အိတ် ၂၀၀၀ ကို ထောက်ပံ့ရန် ဆုံးဖြတ်ခဲ့သောကြောင့် ဟန်းနီးစကော့သည် ဝင်ငွေ ဆန်အိတ် ၄၀၀၀ ရမည်ဖြစ်ပြီး အစိုးရ၏ တာဝန်ကို ပြန်လည်ထမ်းဆောင်လာနိုင်ခဲ့သည်။

“ကျွန်တော်တို့နယ်ရဲ့ပြန်လည်ထူထောင်ရေးကိုလည်း လုပ်ဆောင်ပေးပါ”

အိုးကူဘိုထဒဇန၏ ဆွေမျိုးဖြစ်သူ ယုတာဘဲနယ်(အိဘရာကီခရိုင်စူကူးဘားမြို့ ယုတာဘဲ)၏ ဟိုစိုးကာဝါက တိုင်ပင်လာခဲ့လေသည်။ ယုတာဘဲ ၄၂ ရွာနှင့် မိုတဲဂိ ၂၇ ရွာကို ငှားချင်သည်ဟု ဆိုလာခဲ့သည်။

ခရစ္စယာမနယ် (တိုချိုဂီခရိုင် နရခရရာမမြို့) တွင်လည်း အဲန်းအိုးဆိုသော ဘုန်းကြီးနှင့် နယ်စား၏အိမ်တော်ထိန်းကို စကူရ မချီသို့ စေလွှတ်၍ ထောက်ပံ့မှုနှင့် ထူထောင်မှုပြုလုပ်ပေးလာရန် တောင်းဆိုလာခဲ့သည်။

“ကလေးနဲ့ သက်ကြီးရွယ်အို လူကြီး ၁၀၀၀ နီးပါးလောက်က ငတ်ပြီး သေတော့မလိုဖြစ်နေလို့ သူတို့ကို ကယ်ပါဦး၊ အနူးအညွတ် တောင်းပန်ပါတယ်”

“ကောင်းပါပြီ”

အဲဒီလူတွေကို ဘုန်းကြီးကျောင်းတို့ဘာတို့မှာစုပြီး သေသေ ချာချာ စောင့်ရှောက်ပေးပါ။ ဆန်ပြုတ်ကို တစ်နေ့ ၄ ကြိမ်တိုက်ပြီး၊ တစ်ကြိမ်နဲ့တစ်ကြိမ် အရသာမတူအောင် ကျွေးပါ။ ဆန်ပြုတ်ကျွေး တာက သူတို့ရဲ့ကျန်းမာရေးကို စိုးရိမ်လို့ပါ။ သူတို့နေကောင်းလာရင် ပုံမှန် ထမင်းကျွေးပြီး အလုပ်လုပ်နိုင်တဲ့သူက ကြိုးကျစ်တာတို့၊ ဆန် ထုပ်တဲ့ ကောက်ရိုးအိတ်လုပ်တာတို့ကို လုပ်ခိုင်းပါ။ သူတို့လုပ်တာ တွေ အကုန်လုံးကို ပြန်လည်ထူထောင်ရေးလုပ်ငန်းက ဝယ်မယ်”

ခင်းဂျီလိုက စိတ်ရင်းကောင်းဖြင့် ပြောကြားကာ သိုလှောင် ထားသည့် ဆန်ကို ခရစ္စယာမသို့ သယ်ဆောင်စေခဲ့သည်။ ဆန်က အထုပ်ပေါင်း ရာပေါင်းများစွာဖြစ်ပြီး ဆန်တင်ထားသည့် ကုန်တင် လှည်းများက စိတန်းနေလေသည်။

တဲန်းပိုးကပ်ကြီး ဆိုက်နေဆဲတွင်ပင် စကူရမချိုပိုင်နက်က အိမ်များ၌ တစ်ယောက်လျှင် ဆန်နှင့် ဆပ် ၅ အိတ်စီ သိုလှောင်ထား နိုင်ခဲ့သည်။

တဲန်းပိုးကပ်ကြီးသည် အိုဒါဝါလပိုင်နက်၏ နယ်သားများ အတွက်ကြီးမားစွာ အထိနာစေခဲ့သည်။ အဲဒိုးအိမ်တော်ကြီး၏ အိုးကု ဘိုထဒဇနဲသည် ရောဂါဖြင့် အိပ်ရာမှမထနိုင် ဖြစ်ခဲ့သော်လည်း တဲန်း ပိုး ၈ နှစ် (၁၈၇၃ ခုနှစ်) နွေဦးရာသီတွင် ခင်းဂျီလိုကို ပြောခဲ့လေ သည်။

“ငတ်မွတ်ခေါင်းပါးမှုကြောင့် ဒုက္ခရောက်နေတဲ့ပိုင်နက်သား တွေအတွက် နယ်ရဲ့ ဆန်ဂိုဒေါင်ကို ဖွင့်ပြီး ဆန်တွေခွဲပေးလိုက်ပါ။ နောက်ပြီး ဒီငွေတွေနဲ့ လူတွေရဲ့ အသက်ကို တတ်နိုင်သမျှ ကယ်ပါ။ ပြီးတော့ နယ်ကိုပြန်လည်ထူထောင်မှုပြုလုပ်ပေးပါ”

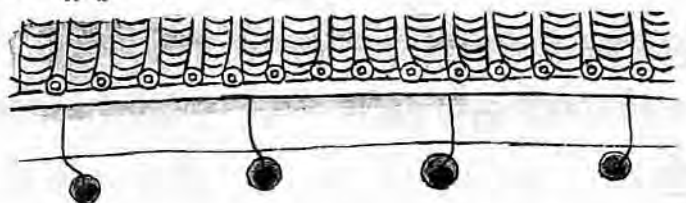
ငွေက လီယော ၁၀၀၀၊ (ယခုခေတ်ငွေအရဆိုပါက ယန်းငွေ သိန်းတစ်ထောင်ကျော်) ဖြစ်သည်။ အိုဒါဝါလကိုသွားရောက်ခဲ့သည့် ခင်းဂျီလိုသည် နယ်၏ ဆန်ဂိုဒေါင်သို့သွားကာ ထဒဇနဲ၏ အမိန့်ကို အကြောင်းကြားခဲ့လေသည်။ သို့ရာတွင် ဆန်ဂိုဒေါင်လူကြီးက ဂိုဒေါင် တံခါးကို ဖွင့်မပေးခဲ့ချေ။ တာဝန်ရှိလူကြီးများလည်း ထွက်လာပြီး -

နယ်စားကြီးက အဲဒီလိုပြောတာ ဟုတ်သလား၊ မဟုတ်ဘူး လား ဆိုတာ အဲဒီ အဲဒိုးအိမ်တော်ကြီးဆီ လက်အောက်ငယ်သား

၁၅၄ ◊ အောင်ကျော်ဟိန်း

လွှတ်ပြီး စုံစမ်းခိုင်းမယ်။ သေချာတဲ့အထိ ဆန်ဂိုဒေါင်တံခါးကို မဖွင့်နိုင်ဘူး” ဟု ပြောလေသည်။ ထိုအခါ ခင်းဂျီလိုက ပြန်၍ ကြိမ်းမောင်းပြောဆိုခဲ့လေသည်။

“မင်းတို့ရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်ထဲမှာ သွေးစီးဆင်းမှုကော ရှိရဲ့လား၊ လူစိတ်မရှိဘူးလား”

“ငတ်သေကြတာက အမြဲတမ်း ဆင်းရဲသားတွေပဲ၊ မင်းတို့ လို ဆာမူရိုင်းတွေက ငတ်ပြီးမသေဘူးလို့ ဒီလိုမျိုးပြောနိုင်ကြတာ ပေါ့။ ကိုယ့်အသက်လောက်ကိုပဲ စဉ်းစားနေတဲ့ မင်းတို့တွေက ဘာကိုနားလည်မလဲ။ ကိုယ်က အငတ်ခံပြီး ပိုင်နက်သားတွေကို ကယ်ဆယ်ရမှာက နယ်ရဲ့ဆာမူရိုင်းအလုပ်မဟုတ်ဘူးလား။”

အသက်ကို ရင်း၍ ကြိမ်းမောင်းခဲ့ပြီး နောက်ဆုံးတွင် ဆန်ဂို ဒေါင်ကို ဖွင့်ခိုင်းရင်း တစ်ဖက်တွင်လည်း ထဒဇနဲထံမှ ယူလာသည့် လိယောတစ်ထောင်ဖြင့် ကုန်သည်ပွဲစားများကို ကောက်ပဲသီးနှံ ဝယ်စုခိုင်း၍ ပိုင်နက်သားများကို သွားလှူကာ လူ ၄ သောင်းကျော် ကိုကယ်တင်ခဲ့လေသည်။

ဤသို့ဖြစ်ရပ်များ ဖြစ်ပေါ်နေသည့်ကြားတွင် အိုးကုဘိုထဒ ဇနဲက အဲဒိုးအိမ်တော်ကြီးတွင် သေဆုံးခဲ့လေသည်။ ခင်းဂျီလိုကို မြှောက်စားခဲ့ပြီး၊ နွေးထွေးစွာ ကူညီစောင့်ရှောက်ပေးခဲ့သည့် နယ် စားကြီးသည် လူ့လောကကို ကျောခိုင်းသွားခဲ့လေသည်။

“နိဗ္ဗိယပြန်လည်ထူထောင်ရေးဟာ ငါတို့နယ် ဆာမူရိုင်းရဲ့ လခကို လျှော့ပြီး၊ နယ်ရဲ့ထွက်ငွေကို လျှော့စေမယ့် ဘွန်းဒို” အတိုင်း အဆ”ဆိုတဲ့ နည်းလမ်းကို သုံးမှာဖြစ်တယ်။ ဒါကိုလုပ်လို့ တောင် သူလယ်သမားတွေရဲ့ စားဝတ်နေရေးက အဆင်ပြေသွားရင်တောင် မှ ငါတို့ ဆင်းရဲသွားမှာဖြစ်တယ်” ဟု နယ်ဆာမူရိုင်းများက ပိုင်နက်

အတွင်း၏ ပြန်လည်ထူထောင်ရေးလုပ်ငန်းကို စိတ်မဝင်စားခဲ့ကြပေ။ ထို့ကြောင့် ခင်းဂျီလိုက အိုဒါဝါလပိုင်နက်အတွင်းရှိ ရွာပေါင်း ၇၂ ရွာ ပြန်လည်ထူထောင်ရေးလုပ်ငန်းကို ကိုယ်တိုင်ညွှန်ကြား အကောင်အထည်ဖော် ဆောင်ရွက်ပြီးနောက် စကူရမချီသို့ ပြန်လည်ရောက်ရှိလာခဲ့သည်။

ခရုစုယာမနယ်နှင့် ယာတာဘဲနယ်၏ ပြန်လည်ထူထောင်ရေးလုပ်ငန်းပြီးနောက် ဆက်လက်၍ ဆိုးမနယ်(ဖုကူရီးမားနယ်၏ တစ်စိတ်တစ်ဒေသဖြစ်သည်)၏အကူအညီတောင်းဆိုလာသည်ကိုလည်း လက်ခံဆောင်ရွက်ပေးခဲ့သည်။ ခင်းဂျီလိုကို အသက် ၅၆ နှစ်တွင် လိုးဂျူဖြစ်သော မိဖုနိုထဒကုနီက အစိုးရအုပ်ချုပ်ရေးဝန်ထမ်းအဖြစ် တာဝန်ပေးအပ်ခဲ့လေသည်။ ယခုခေတ်ဆိုပါက နိုင်ငံတော်နယ်မြေနှင့် သယ်ယူပို့ဆောင်ရေးဝန်ကြီးဌာန၏ နိုင်ငံတော်မြေယာစီမံခန့်ခွဲရေးဝန်ထမ်းဆိုသော ရာထူးဖြစ်ပြီး၊ တိုနဲမြစ်၏ ရေလွှဲမြောင်းတည်ဆောက်ခြင်းနှင့်အင်းဘနမ၏ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်ရေးဟူသောလုပ်ငန်းကြီးတွင် ပါဝင်ဆောင်ရွက်ခဲ့သည်။

သို့သော်လည်းပတ်ဝန်းကျင်မှရွာများ၏ပြန်လည်ထူထောင်ရေးကို ပြုလုပ်ရင်း ဤဆောက်လုပ်ရေးကြီးကို ပြီးဆုံးသည် အထိလုပ်သွားမည်ဟူသော ခင်းဂျီလို၏ အစီအစဉ်ကြီးက ချောမွေ့စွာ အကောင်အထည်ဖော်နိုင်မည်ဆိုသည့်တိုင် ၂၆ နှစ်ကြာမည် ဖြစ်

သောကြောင့် လျင်မြန်စွာ အကောင်အထည်ဖော်ချင်သည့် အစိုးရ က လက်မခံခဲ့ပေ။ အစိုးရ၏ အစီအစဉ်သည် မိဖုန်က နိုင်ငံရေးလော ကမှ ရပ်နားသွားသည့် အကြောင်းကြောင့်လည်း တစ်ဝက်တစ်ပျက် နှင့်ရပ်ဆိုင်းသွားကာ လီယော ၂ သိန်းဆိုသည့် မြောက်မြားလှသော ငွေကြေးများ အလဟဿ ဖြစ်သွားခဲ့လေသည်။

ထို့နောက် ခင်းဂျီလိုသည် “ကျွန်တော့်အတွက်ကတော့ ရွာကို ပြန်လည်ထူထောင်ရေးလုပ်ငန်းက အကောင်းဆုံးပါပဲ” ဟု စဉ်းစားကာ နိကိုပိုင်နက်၏ ရွာပေါင်း ၈၉ ရွာ ပြန်လည်ထူထောင် ရေးကိုဦးတည်ခဲ့လေသည်။

စီမံကိန်းရေးဆွဲရန်ပင်လျှင် မလွယ်ကူလှသည့် ထိုလုပ်ငန်း ကြီးအတွက် အစိုးရခွင့်ပြုချက်ကျလာသည်မှာ ၁၉၆၆ နှစ်(၁၉၅၃ခု နှစ်)တွင် ဖြစ်သည်။ ပယ်ရီ၏ အမည်းရောင်သင်္ဘောက ဂျပန်နိုင်ငံ တံခါးဖွင့်ပေးရန် တောင်းဆိုပြီး ဂျပန်နိုင်ငံသို့ ရောက်ရှိလာခဲ့သည့် နှစ်ဖြစ်သည်။

ရောဂါဘယကင်းရှင်းစွာဖြင့် ကြိုးစားခဲ့သူ ခင်းဂျီလိုသည် အသက် ၆၇ နှစ် ရှိပြီး နိကိုးမှ ရွာများကိုလှည့်ပတ်ရင်း မှန်မှန်ခရီး တွင်နေသည့် ပြန်လည်ထူထောင်ရေးလုပ်ငန်းကိုကြည့်ကာ “ဒါတွေ ကို ကိုယ့်မျက်စိအောက်မှာ မပြီးသရွေ့ မသေနိုင်သေးဘူး” ဟု စိတ် အားထက်သန်နေခဲ့သော်လည်း ထိုမှ ၃ နှစ်ကြာပြီးနောက် အန်းဆေး

၃ နှစ် (၁၅၅၆ ခုနှစ်) ၁၀ လပိုင်း ၂၀ ရက်နေ့၊ အသက် ၇၀ တွင် ကွယ်လွန်အနိစ္စရောက်ခဲ့ပြီး၊ နိကိုးမြို့ အိမ်အိမ်ချီတွင်ရှိသော ညိုလိုင် ဘုရားကျောင်းတွင် သင်္ဂြိုဟ်ခဲ့လေသည်။

ခင်းဂျီလိုက နောက်ဆုံးအချိန်အထိ မိမိ၏ “အဆင့်” ကို မမေ့ဘဲ ဤသို့မှာကြားခဲ့လေသည်။

“ကျွန်တော့်အတွက် အကောင်းစားဂူ လုပ်ဖို့မလိုပါဘူး
မြေပုံဘေးမှာ သစ်ပင်တစ်ပင်စိုက်ပေးရင် လုံလောက်ပါတယ်”

ဂျပန်နိုင်ငံ ခေတ်သစ်၏ အရုဏ်ဦးဖြစ်သည့် “မဲဂျီခေတ်” သို့
ရောက်ရှိလာသည်မှာ ၎င်းမှ ၁၂ နှစ်ကြာပြီးနောက်တွင် ဖြစ်သည်။

များမကြာမီတွင် ခင်းဂျီလို၏တပည့်ဖြစ်သူက ရေးသားခဲ့
သော အတ္ထုပ္ပတ္တိကို ဖတ်ခဲ့သည့် “မဲဂျီတဲန်းနီးဧကရာဇ်” က “ဒီလောက်
တော်တဲ့ တောင်သူလယ်သမား ရှိခဲ့ပါလား” ဟု ခင်းဂျီလို၏ ဘဝက
စိတ်နှလုံးတွင် ရိုက်ခတ်လာသည့်အတွက် နန်းတော်ကြီးအတွင်းရှိ
အဆောက်အအုံတွင် ခင်းဂျီလို ရုပ်တုကို ထားရှိခဲ့လေသည်။ ဤသို့
ဖြစ်ခဲ့သည့်အတွက်ကြောင့် ခင်းဂျီလိုကို မူလတန်းကျောင်းဖတ်စာ
အုပ်တွင် ထည့်သွင်းဖော်ပြခဲ့ပြီး ကျောင်းသင်ခန်းစာ သီချင်းအဖြစ်
သီဆိုကာ နိုင်ငံအနှံ့အပြား အမည်ကျော်ကြားနေခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

ဖြူးပါဖြူး